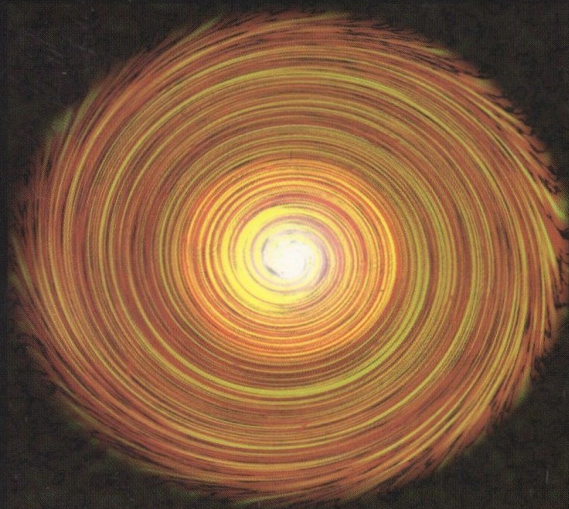

Numărul **1** în topurile
NEW YORK TIMES și *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON

Alertă de gradul zero

JAMES PATTERSON

ALERTĂ DE GRADUL ZERO

Traducere: ROSANA NEDELICIU

Pentru Charles și Isabelle Patterson

*Mulțumiri speciale lui Maxine Paetro care m-a ajutat să îmbrac
într-o nouă formă și să readuc la viață această înfricoșătoare
poveste din vremuri de demult*

PROLOG

Clinica Medicală pentru Femei

1

Apusul de soare însângerase orizontul deasupra acoperișurilor inegale din South Boston. Pe toate acoperișurile se vedeau păsări care parcă o urmăreau pe fata ce mergea încet pe sub ele.

Kathleen Beavier își croia drum pe un trotuar în penumbră ce-i era la fel de străin ca suprafața îndepărtată a lunii. De fapt, se afla în acest oraș tocmai fiindcă era atât de înghețat și de neînsemnat. Purta o jachetă, o fustă lungă cu imprimeuri și bocanci negri în genul celor purtați de trupele de gherilă – îmbrăcăminte tipică modei urbane. Ghetele o rodeau, făcându-i bătăături circulare pe călcâie, dar ea accepta cu bucurie durerea. O distrăgea de la lucrul inimaginabil pe care ajunsese să-l facă.

E atât de ciudat, atât de ireal, de imposibil, se gândi ea.

Fata de șaisprezece ani se opri să-și tragă sufletul la intersecția rar circulată dintre străzile Dorchester și Broadway. Se vedea că nu aparținea acestui loc. Era prea aranjată, poate prea drăguță. Exact ceea ce urmărea. Nu dăduse niciodată peste vreun cunoscut în South Boston.

Cu mâinile tremurându-i tare, își împinse înapoi în părul ei blond ochelarii cu rame aurite. Cu puțin timp în urmă își spălase părul cu șampon Aveda și-l clătise cu balsam. Părea atât de absurd și ridicol să se îngrijoreze acum în privința părului!

Strânse din ochi și scoase un lung și disperat oftat de confuzie și deznădejde.

În cele din urmă, Kathleen se forță să deschidă ochii. Clipi în lumina usturătoare a razelor apusului și, pentru a mia oară în ultima jumătate de oră, aruncă o privire la ceasul de mână Rolex Lady Datejust.

O, Doamne, nu se poate! Era deja trecut de șase. Avea să întârzie la medic.

Își luă inima în dinți și merse mai departe printre ruinele orașului. Clădirea de pompe funebre Ahern se contura amenințător în raza ei vizuală, apoi se pierdu în zare. Trecu în grabă pe lângă casa parohială Sf. Augustin, acum distrusă, pe

lângă barurile întunecoase, pe lângă un vagabond care urina pe un perete acoperit de graffiti. Îi veni în minte „Aqualung”, o veche piesă rock cântată de Jethro Tuli.

Grăbi pasul mai departe, așa cum obișnuia adesea pentru a se proteja de frigul din Noua Anglie. Din ochi îi șiroiau lacrimi, prăvălindu-i-se pe obraji și bărbie.

Grăbește-te, grăbește-te! Trebuie să faci lucrul acesta teribil. Nu te poți opri acum!

Trecuseră deja douăzeci de minute după șase când, într-un final, ieși pe West Broadway. Recunoscu imediat clădirea cenușie din cărămidă, țintuită între o spălătorie deschisă non-stop și o casă de amanet.

Acesta este locul. Această... gură a iadului.

Pereții erau mânjiți cu ruj roșu și graffiti negru: *Avortul înseamnă crimă. Avortul este un păcat de neiertat.* Văzu o ușă de sticlă și, lângă ea, o plăcuță de bronz decolorată de soare care anunța: *Clinică Medicală pentru Femei.*

O cuprinse tristețea și simți că leșină. Nu voia să facă așa ceva. Nu era sigură că putea. Totul era teribil, îngrozitor de nedrept.

Împinse ușa și aceasta se deschise spre o sală de primire reconfortantă. Scaune de plastic în culori pastelate se aflau de jur împrejurul camerei. Pe pereți atârnavă postere cu mame zâmbitoare și copilași dolofani. Era bine însă că, la această oră târzie, nu se afla nimeni aici.

Luă un formular lăsat pe pupitrul de la recepție. Găsi instrucțiuni și-l completă cum se pricepu ea mai bine.

Se așeză confortabil într-un scaun albastru-deschis și-și notă informațiile medicale cu litere mari. Acum, mâinile îi tremurau și mai puternic. Piciorul, strâns în gheata soldățească, lovea cu nervozitate podeaua.

Kathleen căută în memorie ceva, orice, care ar fi dat un sens acestei povești.

Nu are niciun sens! Nu mi se poate întâmpla așa ceva! N-ar trebui să fiu în clinică.

Se giugiulise cu băieți, dar, fir-ar să fie, știa foarte bine diferența între un sărut și... sex.

Nu mersese niciodată până la capăt cu vreunul dintre ei. Nici măcar nu-și dorise. Era prea conservatoare când venea vorba despre sex – sau poate doar o puritană, sau doar o fată bună –, dar nu făcuse nimic greșit. Nici măcar nu fusese atinsă acolo jos

de vreun băiat. N-ar fi știut ea dacă s-ar fi întâmplat? Bineînțeles că ar fi știut.

Așadar, cum de era însărcinată?

Nu se putea. Fizic nu era posibil. Era un copil bun, cel mai bun. La școală era prietena tuturor.

Kathleen Beavie era virgină. Nu avusese niciodată relații sexuale.

Dar era însărcinată.

O cuprinse o stare bruscă de amețeală care aproape că o trânti la podea. Se simțea confuză și crezu că avea să vomite în sala de așteptare.

— Revino-ți, murmură ea. *Nu ești prima care trece prin așa ceva și nu vei fi nici ultima, fetițo.*

Privi la ceasul așezat deasupra recepției la care nu se afla nimeni. Era aproape șase și jumătate. Unde era asistenta? Și, mai ales, unde era medicul?

Un puternic instinct o îndemna să fugă din clinică, dar i se opuse din răspuțeri.

Nu mai putea sta aici nicio secundă! Nu mai suporta să aștepte. Unde *era* toată lumea?

— S-o fac, spuse cu dinții încleștați. Acum sau niciodată. Se ridică și se îndreptă spre ușa din lemn de pin, aflată chiar în spatele recepției. Apăsă minerul de metal și ușa se deschise.

Auzi o voce plăcută și suavă care venea din hol. *Slavă Domnului, până la urmă se pare că este cineva aici*, gândi ea.

Se luă după sunet.

— Bună ziua, strigă ea într-o doară. Bună ziua! Este cineva aici? Sunt o pacientă. Mă numesc Kathleen Beavier. Este cineva?

Ușa aflată în celălalt capăt al holului era parțial deschisă și Kathleen auzi vocea plăcută venind dintr-acolo. Împinse ușor ușa la perete.

— Bună ziua. Este cineva aici?

Ceva nu era în regulă. Kathleen avu un sentiment ciudat. Simțea că ar fi trebuit să plece, dar își aminti de cât curaj avusese nevoie ca să ajungă până aici!

Aerul era greu, aproape vâcos. Mirosea a alcool. Dar mai era și altceva? Kathleen își duse mâna la gură.

Îi trebuiră câteva secunde ca să simtă din plin efectul terifiant a ceea ce văzu.

O femeie tânără cu părul închis la culoare atârna dintr-un cârlig fixat undeva în partea de sus a peretelui. Era îmbrăcată într-un halat medical. Pe ecusonul de pe halat scria Doctor Higgins. În jurul gâtului avea, înfășurat cu cruzime, un cablu, întins încă o dată cât lungimea lui normală.

Fața și gâtul congestionate căpătaseră o culoare urâtă, vânătă. Ochii, înghețați de groază, indicau o hemoragie

petesială. Părul șaten cădea în cascade pe umerii femeii.

Tremurând, Kathleen întinse brațul și-i atinse acesteia mâna. Încă era caldă și umedă. *Doctor Higgins. Doctorul ei.*

Femeia aceasta tocmai murise!

Panicată, Kathleen își retrase brusc mâna. Vru să fugă, dar o forță cu totul specială o ținu pe loc. Ceva foarte puternic. Ceva îngrozitor.

Văzu un stetoscop răsucit lângă un bloc de coli de scris. Pe coala aflată deasupra era scris numele ei.

— Oh, nuuu! țipă ea. Își simți stomacul zvâcnind, pe măsură ce teama, vina și rușinea o năpădeau într-un mod violent, dezgustător.

În acel moment, realizează că nu mai putea suporta să trăiască în această lume. Gândul era atât de ciudat, atât de copleșitor, de parcă nu i-ar fi aparținut.

O trusă de instrumente strălucea lângă blocul de coli de scris. Kathleen ridică o lamă ascuțită. Era rece ca gheața și amenințătoare în mâna ei.

Auzi o voce, dar nu era nimeni acolo. Vocea era joasă, dominatoare. *Știi ce trebuie să faci, Kathleen. Am vorbit despre asta. Haide, fa-o! E ceea ce trebuie să faci.*

Făcu o tăietură în spațiul dintre manșeta roz a cămășii ei Ralph Lauren din stofă Oxford și cuta încheieturii mâinii stângi. Pielea se despică în două.

Vezi cât de ușor e, Kathleen? Nu e nimic extraordinar. Doar ordinea naturală a lucrurilor.

În secunda următoare sângele țâșni și căzu în picături mari pe podea. Din ochi, fetei îi șiroiau lacrimi, amestecându-se cu sângele.

Încă o tăietură. Ca să fii sigură.

Îi fu mai greu să facă a doua tăietură. Cureaua ceasului îi acoperea cea mai bună porțiune a venei și mâna stângă era deja slăbită.

Tăie vena din nou.

Se prăbuși în genunchi, ca pentru o rugăciune.

Reuși o a treia tăietură și apoi se cufundă în întuneric.

Căzu inconștientă sub picioarele femeii care atârna și a cărei gură părea acum înghețată într-un zâmbet atotcunoscător.

CARTEA ÎNTÂI

Anchetatorii

3

Presupun că, dat fiind tot ce s-a întâmplat, nu e necesar un efort prea mare de imaginație ca să pot spune că aceasta este una dintre cele mai incredibile istorioare din toate timpurile și cea mai bizară cu care am avut de-a face vreodată, însă partea cea mai ciudată este că eu am un rol în ea. Un rol important.

Îmi amintesc cum a început implicarea mea, îmi amintesc fiecare detaliu ca și cum s-ar fi întâmplat cu doar câteva clipe în urmă.

Mă aflam în biroul meu mic, condamnat la un permanent talmeș-balmeș, dar confortabil, din zona Golfului din Boston. Priveam în gol în direcția înaltelor turnuri care includ John Hancock și clădirile Centrului Prudential.

Cineva deschise ușa, fără să bată măcar, și am văzut intrând un bărbat în vârstă. Purta un impecabil costum gri în dungii, o cămașă albă și o cravată de mătase de un albastru-închis. Arăta ca un avocat de succes din Beacon Hill sau ca un om de afaceri.

Știam că nu era niciuna, nici cealaltă. Era cardinalul John Rooney de la Arhiepiscopia din Boston, unul dintre cei mai importanți lideri religioși ai lumii, prieten al meu.

— Bună, Annie, mi se adresa el. Mă bucur să te văd, chiar și în aceste împrejurări.

— Mă bucur să vă ies în întâmpinare, Eminență, am răspuns eu, zâmbindu-i în timp ce mă ridicam de pe scaun. Totuși, nu era nevoie să vă îmbrăcați la patru ace ca să mă vedeți. Ce împrejurări?

— Oh, dar trebuia, spuse Rooney. Vezi tu, călătoresc incognito. Tocmai din cauza *împrejurărilor*.

— Înțeleg. Mișto țoale. Foarte WASP¹, lucru la care aspirăm cu toții, noi, catolicii. Aveți grijă, să nu încerce să vă agate vreo prostituată. Intrați. Luați loc. E aproape șase. Vă pot oferi ceva

---

¹ Abrevierea de la *White Anglo-Saxon Protestant* - Protestant anglo-saxon alb, un american a cărui familie era originară din nordul Europei, prin urmare era considerat ca făcând parte din cea mai importantă clasă a societății (n.tr).

de băut, Eminentă?

— În seara asta mă mulțumesc cu un John, Arme. Scotch, dacă ai. Băutura unui bătrân pentru un bătrân. Înaintez în vârstă cu rezeziune.

I-am turnat cardinalului un scotch și am scos din minifrigider un Samuel Adams pentru mine.

— Sunt onorată. Cred, am adăugat în timp ce-i ofeream paharul. În cinstea împrejurărilor vizitei dumneavoastră, am spus, ridicând paharul de bere.

— Un toast perfect, zise Rooney și sorbi din paharul cu scotch.

Legătura mea cu Arhiepiscopia din Boston este una destul de complicată, dar, în ultima vreme, am lucrat de câteva ori pentru ei, ca detectiv particular. Un caz a fost legat de o profesoară din Andover. Fusese violată de un preot care preda la același liceu. Un altul se referea la un adolescent de cincisprezece ani care împușcase un băiat din aceeași parohie. Niciunul dintre cazuri nu a fost o experiență plăcută, nici pentru mine, nici pentru cardinal.

— Anne, tu crezi în Dumnezeu? întrebă Rooney, lăsându-se pe spătarul unuia dintre fotoliile mele confortabile, ușor tocite.

Mi s-a părut o întrebare ciudată, aproape impertinentă.

— Da, cred. În felul meu foarte ieșit din comun.

— Crezi în Dumnezeu Tatăl, în Iisus și în Maica Binecuvântată? continuă cardinalul, sporind ciudățenia acestei întâlniri, oricum neobișnuite.

Am clipit de câteva ori.

— Da, în felul meu.

Apoi cardinalul Rooney întrebă:

— În calitate de detectiv particular, ai permis de port armă?

Am tras sertarul biroului meu și i-am arătat unul dintre cele mai bune pistoale Smith & Wesson. N-am considerat că era necesar să-i spun că nu trăsese niciodată cu el.

— Ești angajată, spuse el și dădu pe gât restul băuturii. Poți pleca la Los Angeles în seara asta? E acolo ceva ce trebuie văzut, Anne.

Nu voi uita niciodată orașul Los Angeles și ceea ce am găsit acolo, ce am simțit acolo.

Împreună cu milioane de oameni, pentru prima dată văzusem imaginile teribilei boli pe postul CNN, iar apoi pe toate celelalte posturi TV. Am urmărit, îngrozită, cum copiii din Los Angeles veneau în valuri la Centrul Medical Cedars-Sinai, toți cu dureri la încheieturi și febră, cu simptome care ar putea omorî un om în câteva zile.

Când am sosit la Cedars, scena era mult mai intensă decât ce văzusem eu la televizor. Era atât de diferit să mă aflu acolo în mijlocul suferinței și ororii! Voiam să plec, să nu mai văd nimic și poate că ar fi trebuit s-o fac. Poate că ar fi trebuit să alerg spre dealurile din Hollywood și să nu mai ies niciodată de-acolo.

În fabulosul spital, în care domnea acum o învălmășeală totală, zgomotul fricii și al haosului depășea cu mult 100 de decibeli. Strigătele medicilor și ale asistentelor din camera de urgență și tânguierile micilor pacienți ricoșau imediat în pereții bej de ceramică.

Era atât de trist, de amenințător! Un semn al viitorului?

Un băiețel cu părul cârlionțat, care avea în jur de patru ani, în pijama galbenă, aștepta să fie intubat. L-am făcut cu ochiul și băiețelul a reușit să îmi facă semn la rîndul lui. Pe o altă masă, o adolescentă era ghemuită în poziție de fetus în jurul ursulețului ei cu blăniță aurie. Plângea, respirând cu greutate, în timp ce medicii încercau să-i îndrepte membrele contorsionate. Alți copii erau grupați în funcție de simptome, ocupând astfel toată camera.

Polițiștii, cu transmițătoarele lor radio care scoteau sunete stridente, făceau scut la intrare cât de bine puteau. Îi țineau pe părinții sperați departe de copiii lor.

Lungul hol cu linoleum era înțesat dintr-un perete în celălalt de copii febrili, care se răsuceau în toate părțile și se încovoiau pe păturile așezate pe podea.

Fiecare cameră aflată de-a lungul coridorului fusese transformată în salon pentru copiii grav suferinzi. Familiile lor păreau dintotdeauna înrudite din cauza halatelor subțiri, albastre, de hârtie și a măștilor pe care le purtau. Fiecare nouă imagine se întipărea pentru totdeauna în mintea mea, iar apoi în

sufletul meu.

Medicul care mergea lângă mine se numea Lewis Lavine și era directorul secției de pediatrie a spitalului. Era înalt și oarecum stângaci, iar marea și ciudata lui pălărie neagră Pompadour îl făcea să arate și mai înalt; dar mi-am dat seama că, în felul său unic, era un erou. Doctorul Lavine avea prezența unei stânci aflate într-o mare de haos. Îmi arătă tot spitalul, deși era clar că nu avea timp de așa ceva.

Aceeași profund misterioasă „boală” tocmai izbucnise în Boston. Înainte să plec la Los Angeles, văzusem dezastrul de la Sf. Ecaterina, un spital foarte mare administrat de Biserică. Arhiepiscopia mă trimisese la Los Angeles cu misiunea de a găsi o explicație. Eram anchetatorul lor.

— Știi despre ce este vorba, nu? I-am întrebat pe Lavine în timp ce traversam în grabă holul.

— Da, bineînțeles că da, îmi spuse, dar păru să aibă rețineri în a continua, în a spune ororii pe nume. Apoi îmi vorbi pe un ton grav. Practic e poliomielită, doar că de data aceasta virusul acționează mult mai rapid, este aproape letal și pare să fi apărut din neant. Am încuviințat din cap.

— În Boston este la fel. Am vorbit mai bine de o oră cu doctorul Albert Sassoon, de la Sf. Ecaterina. Este un medic excelent, dar este și el nedumerit. E vorba de poliomielită – a doua izbucnire a groaznicului flagel.

Poliomielita fusese odată boala ucigașă care făcuse mai mult de 650 000 de victime, dintre care unele erau adulți, dar majoritatea copii. A ucis în jur de 20% dintre ei, renunțând la ceilalți, lăsând însă în urmă membre deformate și spinări încovoiate, trupuri care nu aveau să se mai vindece niciodată. Boala fusese eradicată, se spunea că pentru totdeauna, de doctorul Salk și vaccinurile Sabin. Din 1957, în țară mai fuseseră foarte puține cazuri. Această epidemie misterioasă avea însă o rată a mortalității mult mai mare decât vechea izbucnire a bolii.

— Toți acești copii erau vaccinați? am întrebat eu.

Lavine oftă.

— Majoritatea. Dar nu pare să conteze. Avem de-a face cu Fiul Poliomielitei, spuse el. Vechea amenințare într-o nouă lovitură, mult mai puternică. A trecut de vechiul vaccin fără ezitare. Unii dintre cei de la Organizația Mondială a Sănătății sunt de părere că o țeavă spartă din canalizare a contaminat o sursă de apă și așa s-a răspândit. Dar nu știm de unde dracu' a apărut

În Los Angeles! Aici. Sau în Boston. Sau oriunde va izbucni iarăși. Și cu siguranță nu știm cum să-i punem capăt.

Amândoi privim în jur la copiii bolnavi – copiii muribunzi. Foarte mulți dintre ei nu aveau să se întoarcă acasă și era atât de trist, de neînțeles.

— Nu, doctore, nici medicii din Boston nu știu. Nu au nici cea mai mică idee cum de s-a ajuns aici. Dar iată-ne! Ce dracu' se întâmplă?

Roma, cu o săptămână înainte

Părintele Nicholas Rosetti nu fusese în viața lui mai concentrat și, cu toate acestea, atât de lipsit de gânduri luminate și creatoare. Știa totul despre „misterele”, tragediile din Los Angeles, Boston și din alte părți. Știa mult mai mult, atât de mult, încât își simțea capul gata să explodeze. Credea că știe *de ce* izbucniseră ciuma și bolile. *Știa ceva de neconceput.*

Constituția lui de om muncitor avea în spate ani buni de muncă grea, petrecuți în ajutorul săracilor. Se îmbrăca simplu, dar cu gust. Zâmbetul lui era dezarmant și trăda siguranță de sine, chiar și atunci când se simțea aproape în totalitate panicat. Era de o frumusețe misterioasă, lucru nepotrivit pentru un preot.

Născut din părinți simpli și săraci, Nicholas se dovedise însă foarte deștept și ambițios. Înțelegea cât de puternică este Biserica dar, cel mai important, cât de puternică poate deveni. Știa, pur și simplu *știa*, că într-o bună zi va deveni cardinal.

Dar, odată hirotonisit preot, i se întâmplă un lucru neobișnuit și neașteptat. Nicholas Rosetti începu să aibă credință: primi divinul dar al credinței. Din acel moment, îi promise lui Dumnezeu că își va dedica viața de aici, de pe pământ, Bisericii și oamenilor ei. Era aproape prea bun ca să fie adevărat, dar era consecvent. Astfel, în cele din urmă, a ajuns în atenția Sfântului Scaun și a Papei Pius în persoană. Se știa că părintele Rosetti era la fel de inteligent ca orice preot din Roma, dar el era și loial pe deasupra, un veritabil om bun, care *credea* cu adevărat.

În timp ce se plimba, constată că privea la familiarele domuri aurii care străluceau, la crucile de o tonă și turlele ascuțite ale Bazilicii Sf. Petru. Căuta răspunsuri, dar nu găsea niciunul. Acceleră ritmul, deja rapid.

Când dădu de familiara, ticsita Piață Sf. Petru – maiestuoasa piață cu colonade Bernini – încă auzea spusele Sfinției Sale Papa Pius al XIII-lea.

Cuvintele răsunau deasupra zarvei străzilor Romei înțesate de turiști, negustori ambulanți și claxoane de automobile.

— Nicholas, îi spusese Papa Pius, vorbindu-i ca unui adevărat confident, tu ești anchetatorul-șef al miracolelor din toată lumea. Vreau să anchetezi un miracol pentru mine. De fapt, două

miracole. Nu trebuie să vorbești cu nimeni despre asta.

Nicholas Rosetti trecu în grabă de cele patru candelabre construite la baza obeliscului egiptean care dominase odată centrul Circului lui Nero. Nu-i puteau ieși din minte cuvintele omului care domina prin autoritate spirituală întreg globul.

— Acum optzeci și unu de ani, la Fatima, în Portugalia, Binecuvântata Noastră Doamnă a lăsat un mesaj. După cum știi, „secretul” de la Fatima nu a fost niciodată dezvăluit. Împrejurările îmi impun să-ți vorbesc acum despre extraordinarul mesaj. Trebuie să-ți dezvălui acest secret, dar nu ai voie să-l împărtășești cu nimeni... este de o importanță vitală, Nicholas. Are de-a face cu izbucnirea poliomielitei din America, foametea din Asia și Africa, cu atâtea alte lucruri... totul se leagă. Vei vedea singur foarte curând.

Rosetti ajunsese deja la Porta Sant’Anna. Mai avea puțin și ieșea din Vatican, statul papal de 44 ha. *Voi ieși și de sub protecția lui?* se întreba Nicholas. *Oare sunt cu adevărat singur acum?*

În timp ce se întorcea pe vechea, năruita Via di Porta Angelica, preotul fu cuprins de o ciudată senzație de amețală. Era năucitor, asemenea unei crize de vertij.

Simțea că era... urmărit *cu privirea*.

Durerea îi săgeta inima, de parcă niște cuțite îi străpungeau pieptul lat.

Vederea îi slăbi, micșorându-se la o îngustă întrezărire a luminii.

— Oh, Doamne, șopti el. Ce se întâmplă cu mine? Ce se întâmplă?

Deodată, auzi o voce – joasă și puternică. *Nu există niciun Dumnezeu, nătângule. N-a existat niciodată! Niciodată! Este imposibil ca un om nătâng să-l cunoască vreodată pe Dumnezeu.*

Încercă să se liniștească și se prinse de un stâlp de iluminat, simțind că-l cuprinde un alt val de amețală. Nu se asemena însă cu senzația intoxicației alimentare. Era mult mai grav.

— Unui bărbat îi este rău, strigă cineva în italiană. Un bărbat se simte foarte rău!

Nicholas Rosetti găfâi. Deodată, o durere chinuitoare țâșni în jos, pe brațul stâng, și-i pătrunse în picior. Prin minte îi trecu un gând: *Sunt străpuns.*

Auzi din nou Vocea în adâncul minții: *Vei muri și acesta ți-e sfârșitul. În câteva secunde, vei înceta să exiști. Viața ta nu a*

Însemnat nimic.

Era posibil să aibă un atac de cord? Nu, era prea tânăr pentru așa ceva! Avea doar treizeci și șase de ani. Era sănătos ca un cal. Cu câteva zile în urmă, sănătatea îi era excelentă. Cu câteva ore chiar! Dimineață, alergase cinci mile de-a lungul Tibrului.

Exercițiile tale fizice sunt o glumă bună! Acum vezi, nu, nătângule?

Se prăbuși pe caldarâmul rece, de piatră. Cerul părea să-și schimbe nuanța de la o clipă la alta. Culorile îi treceau cu repeziciune prin fața ochilor. Deasupra lui se îngrămădeau chipuri pe care le distingea cu greu. Erau grotești și-și schimbau continuu forma.

Se gândi la incredibila revelație pe care o avusese, doar cu câteva clipe în urmă, înăuntrul Palatului Apostolic cu domuri aurite – chiar în apartamentele papale.

— Trebuie să-ți dezvălui un secret, rostise Papa Pius. Nu am de ales. Ascultă-mă! Ascultă-mă cu atenție! Părinte Rosetti, Doamna Noastră, apărută la Fatima, a promis lumii un copil divin. Totul se întâmplă chiar acum. Trebuie să găsești fecioara care va fi mamă, Nicholas. Doar ea poate opri bolile, flagelurile din lume. Trebuie să o găsești!

— Vă rog, ajutați-mă, spuse Nicholas cu răsuflarea întretăiată, întins pe spate în mijlocul străzii. Nu pot să mor acum. Știu secretul.

— Cu toții îl știm, șopti cineva din mulțimea adunată deasupra lui.

— Cu toții știm secretul, spuseră ei în cor. Zâmbiră. *Știm cu toții!*

Văzu acum că erau demoni – fiecare dintre ei. Străzile erau pline cu demoni grotești, ce-și arătau colții. Păreau niște vâcolaci, niște bestii pline de ură, vicioase, care se sprijineau pe labele posterioare.

Auzi din nou Vocea joasă.

Vei merge de timpuriu în mormânt, ducând cu tine secretul tău prețios, Nicholas. Te duci direct în împărăția Iadului!

Newport, Rhode Island

Kathleen Beavier scărpină cu nervozitate cicatricea purpurie și aspră de la încheietura mâinii. Fata de șaisprezece ani își aminti de clipa când se tăiasse în Boston, dar acum nu se mai gândea la asta. Cel puțin, încerca. Trecuseră luni de zile, dar bineînțeles că nu putea uita.

Aruncă o privire la ziarul *Boston Globe* care era pe măsuta pentru servit micul dejun, aflată lângă ea.

Titlul principal al ediției se referea la o izbucnire misterioasă de poliomielită în Boston. În ultima vreme, întreaga lume părea s-o fi luat razna. Sau poate că nu făcea decât să-și proiecteze propriile temeri și sentimente asupra lumii.

Brusc, avu senzația că e ceva în neregulă cu atmosfera din casă. Era apăsătoare și neplăcută. Fetei i se păru aproape *demonică*.

Încetează. Încetează odată, își impuse ea.

Acum, tot timpul avea asemenea gânduri. Auzea voci. Avea idei nebunești. Dar, cel puțin, Kathleen știa că erau nebunești. De când cu întâmplarea din South Boston, știa că putea să fie nebună. Dar cine n-ar lua-o puțin razna în asemenea împrejurări? Întoarse ziarul pe partea cealaltă. Nu avea nevoie acum de știri proaste.

O siluetă îi trecu prin fața ochilor.

— Nu vreau niciun mic dejun, îi spuse ea menajerei, doamna Walsh.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Kathy, o dojeni cu blândețe doamna Walsh. Așeză pe masă un mic platou plin cu bunătăți, foarte tentante: fructe proaspete, cereale, felii de pâine prăjită.

Masa pentru micul dejun aflată pe verandă era așezată în direcția liniei malului stâncos din spatele casei Beavier din orașul Newport, Rhode Island. În cele din urmă, Kathleen zâmbi. Și în ciuda dorinței ei de a fi încăpățânată, de a se înfometa, de a spune pur și simplu nu, introduse lingura în cerealele musli.

— Îh, spuse ea.

— Cu multă plăcere, zise doamna Walsh, menajera familiei Beavier de pe vremea când Kathleen nu se născuse încă.

Fata începu să se joace cu porția de cereale, mandarine și

pâine prăjită de pe farfurie. Bău din ceaiul de mușețel și i se păru nici mai mult nici mai puțin decât perfect, exact așa cum îi plăcea. Apoi dădu la o parte șervețelul, se ridică de pe scaun și Se îndepărtă ușor de masă.

— Ai grijă, Kathleen, strigă doamna Walsh după ea.

O făcu pe fată să zâmbească. Să aibă grijă? Nu era un pic cam târziu pentru așa ceva?

Sustinându-și abdomenul proeminent cu mâna stângă, Kathleen reuși un salt iute peste treptele decolorate de lemn, din afara casei. În ultima vreme, singura ei plăcere nevinovată era plaja care se întindea înaintea ochilor ei.

Pe plajă putea plânge. Putea țipa oricât dorea, vocea fiindu-i acoperită de valurile care se spărgeau de țărm. Dacă dorea, putea să se poarte nebunește. Și-și dorea acest lucru foarte mult. Era însărcinată în opt luni și acesta era doar unul dintre multele lucruri al căror sens nu-l găsea. Medicul care trebuia să-i facă întreruperea de sarcină ori se sinucisese, ori fusese omorât – poliția nu știa încă. Dacă un alt pacient n-ar fi sosit mai târziu, găsind-o sângerând pe podea, ar fi murit în acea seară în South Boston.

Ajunse pe plajă și oftă adânc. Simțea că picioarele umflate îi explodau în buzunarele Nike. Și-ar fi desfăcut șireturile, dar nu-și putea vedea picioarele, cu atât mai puțin ar fi putut să ajungă la ele.

Cum de i s-a întâmplat asta ei? *Cum? De ce?*

Făcându-și cu greu drum prin valurile sparte ale oceanului, își așeză mâna pe burta imensă și făcu același gest ca toate femeile însărcinate de pretutindeni. Mângâie ușor, în sens circular, sfera umflată.

Voia să-l urască, dar, oricât de furioasă era pe ea însăși și pe ce i se întâmplă, copilul era al ei. Și nu putea fi furioasă pe copil. Copilul ei nu făcuse nimic rău.

Se așeză cu fața în direcția din care bătea vântul de dimineață și urmări cu privirea un stol de fluierari care, pe piciorușele lor mici ca niște bețe de chibrit, se luptau cu valurile înspumate.

Păsările colorate în alb și cenușiu o urmăreau la rândul lor.

Era imaginația ei prea bogată? Sau doar un altul dintre ciudatele lucruri care i se întâmplau de când vechea ei viață îi fusese acaparată cu totul de aceasta nouă?

Suspină. Își atinse din nou abdomenul cu blândețe. Prin minte îi trecu un gând despre epidemia de poliomielită. Se strădui să-l alunge.

Renunță, se gândi ea. Bucură-te de dimineață înainte să se trezească părinții. Privirile jenate, agitate pe care acum toată

lumea i le arunca, îi făceau rău.

Kathleen se îndepărtă de apă și o luă în sus spre dune. În timp ce își croia drum printre buruienile înalte, ceva țâșni și se așeză exact în calea ei.

O veveriță roșcată.

O privea fix cu ochi strălucitori, înghețați. Era sigură că veverița o țintuia cu privirea.

— Ce-i cu tine? o întrebă ea.

Privind înapoi spre eleganta ei casă în stil victorian, cu tocure albe la uși și ferestre, observă o a doua veveriță roșcată. O fixa de pe ramura unui copac.

O alta, mare și cenușie, stătea dreaptă ca un mic urs chiar lângă trepte. *O urmărea cu privirea?*

Apoi Kathleen auzi o voce stridentă deasupra capului. Privind în sus, văzu niște aripi albe fluturând. Șase sau șapte pescăruși în cerc. Coborând în picaj. Adunându-se. Plutind deasupra plajei albe asemenea unor vapoare în derivă.

Și păsările acestea aveau un ochi ațintit asupra ei?

O urmăreau cu privirea?

Kathleen auzi un zumzet, bâzâitul insectelor în iarba unduioasă a dunelor.

Exact deasupra ierbii apăru un nor de muște negre. *O urmăreau cu privirea?*

Începu să tușească ducându-și ambele mâini la gură.

Jos pe plajă, doi câini golden retriever, de obicei prietenoși, începură să latre.

Alți câini din vecinătate începură și ei să urle, să schelălăie, să scheaune, să mârâie.

Inima începu să-i bată cu putere.

Veverițele.

Pescărușii cu glasul strident. Insectele bâzâitoare. Norul gros de muște negre. Câinii urlând.

Cu toții păreau să se adune într-un cerc din ce în ce mai strâns în jurul ei. O urau, nu-i așa? *Înnebunesc?*

— Încetați, încetați! strigă ea într-un final. Fir-ar să fie, *încetați!*

Protejându-și abdomenul umflat cu ambele mâini, Kathleen se grăbi înapoi spre casă. Din piept îi ieșeau suspine înăbușite.

Trânti ușa în spatele ei și alergă în cameră. Încă respira greu când se așeză lângă fereastra imensă, urmărind soarele dimineții, care își continua urcușul deasupra oceanului. Nu-și

imaginase nimic. Știa că nu-și imaginase.
O *urmăreau* cu toții.

Panoul autostrăzii din față anunța *Newport, R.I., 30 de mile*. Călătorisem la Los Angeles, apoi la Boston, iar acum mă îndreptam spre a treia destinație, în decurs de două zile.

Ștergătoarele de parbriz lăsau să se vadă un tunel în formă de semilună, pe dreapta, și întunecata autostradă interstatală. Mă simțeam pierdută, puțin confuză și foarte obosită. Îmi venea permanent în minte imaginea acelor bieți copii de la Centrul Medical Cedars-Sinai.

Furtuna cu ploaie din această după-amiază târzie bătuse amenințător în capota robustului meu BMW, vechi de nouă ani, dar am ignorat avertismentul. Am izbit cu pumnul în aparatul de dejivrare a parbrizului, apoi m-am concentrat asupra liniilor albe ce se zăreau în ceață și care tăiau autostrada în părți egale, alunecoase, curbate.

Mergeam cu mai mult de 110 km/oră, încercând să mă distanțez de mulțimea de tineri muribunzi din Los Angeles – chiar și în timp ce mă îndreptam cu viteză spre Newport, în extrem de ciudata misiune pe care o acceptasem recent din partea Arhiepiscopiei din Boston.

Ce legătură ar putea să fie între epidemia de poliomielită din L. A. și Boston și o fată din Newport? Și de ce mă angajase pe mine Biserica pentru anchetarea cazului? De ce au fost de acord cu onorariul meu de 300 de dolari pe zi, fără măcar să încerce să negocieze?

Nu înțelegeam nimic și acest lucru mă enerva la culme. Mi-am amintit de o conversație purtată de dimineață cu cardinalul Rooney. La telefon, vocea lui fusese la fel de convingătoare ca întotdeauna.

„Cazul este investigat și de Vatican, îmi spusese el. Își trimit anchetatorul lor. Nu-mi pasă, Arme! Vreau să te duci la Newport.”

Îmi plăcea cardinalul. Cu șapte ani în urmă, când i-am spus motivele pentru care părăseam ordinul și nu mai puteam fi călugăriță, a fost înțelegător. Nu am uitat niciodată asta. Mă simțeam datoră.

Am plecat la Harvard și, nu după multă vreme, mi-am luat diploma de master în psihologie. Teza lucrării mele, *Botezul focului: Călătoria între vârsta de doisprezece ani și cea de*

douăzeci a devenit o carte creditată cu un impact real asupra practicilor psihoterapiei adolescenților. În poliție am intrat ca să mă pot întreține în timpul studiilor și mi-a plăcut mai mult decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Am petrecut trei ani și jumătate la Departamentul Forțelor de Poliție din Boston și mi-a plăcut totul, în afară de mecanismele ierarhice. Așa că am plecat și am obținut permis de detectiv particular. Făcusem bine să părăsesc Ordinul Dominican. Eram însă sigură că, odată ce mi-am pus haina călugărească la naftalină, voi vedea pentru ultima oară Arhiepiscopia din Boston.

M-am înșelat.

Cardinalul m-a păstrat pe lista lui de persoane active. Foarte active. Îmi trimitea un semn de fiecare dată când eram menționată în vreun articol de ziar. M-a angajat să lucrez la câteva cazuri delicate. Cardinalul Rooney nu era doar inteligent, era foarte inteligent. Ar fi trebuit să știu că păstrase legătura cu mine dintr-un motiv anume. Și, după cât se pare, motivul apăruse.

Drumul din Boston la Newport îmi luase deja două ore, timp în care am rememorat tot ce îmi spusese Rooney.

— În Newport, se află o fată de șaisprezece ani, mi se confesase el. E virgină, Anne. Și este însărcinată. Vreau să te duci să vezi despre ce-i vorba.

Îl respectam pe cardinal, dar nu mă putusem abține.

— Trebuie să fie o înșelătorie, replicasem eu repede. Suntem în secolul XX. Suntem în America! Mă îndoiesc că fetele *mai sunt* virgine la șaisprezece ani!

El râsese și recunoscuse că aceasta fusese și reacția lui inițială.

— Deci? Ce se va întâmpla?

— Anne, spusese cardinalul, fă-mi pe plac de data asta. Tu cunoști generația tânără mai bine ca mine. Dacă ce se spune despre fata aceasta, Kathleen Beavir, este adevărat, vei ști. Dacă nu sunt decât vorbe goale, vei ști iarăși. Fă ce faci tu – cercetează.

— Indiferent de ceea ce voi descoperi? Și orice s-ar întâmpla ulterior? Nu aveți nimic de obiectat în această privință, Eminență?

— Absolut nimic. Ai mână liberă. Doar asigură-te să nu ți se întâmple ție ceva.

Era a doua oară când Rooney făcea aluzie la pericol, dar mă

cuprinse un fior de emoție. Am ieșit de pe autostradă și am intrat în viteză în orașul Newport. Eram nerăbdătoare să o întâlnesc pe Kathleen Beavier. Încercam din greu să nu am prejudecăți în ceea ce-o privea, dar nu mă puteam stăpâni.

Adevărul era că, pur și simplu, nu mai credeam în povești cu fecioare însărcinate.

Am fost întâmpinată la ușa principală de menajera casei Beavier, care m-a prezentat în câteva cuvinte doamnei Beavier și apoi m-a condus în „camera mea din colibă”. Se părea că aveam să stau acolo peste noapte.

În cameră erau numai 22 de grade, dar eu reușisem să transpir puțin gândindu-mă la Kathleen Beavier. Ajunsesem la impozantul conac numit Coliba Soarelui la patru și jumătate. Acum, stăteam în fața unei ferestre mari din dormitorul micului meu apartament, care dădea spre golf. Mă pierdusem în priveliștea oceanului de neînvins. Meditam, una dintre modalitățile mele preferate de relaxare, când am auzit o bătaie în ușă.

— Da, cine este, vă rog?

Din hol răzbătu o voce blândă.

— Sunt doamna Walsh. Am venit să vă pregătesc baia, domnișoară Fitzgerald. Se poate?

— Oh, ar fi... minunat, i-am spus eu, încercând să-mi ascund surprinderea. Vă rog, intrați!

Doamna Walsh, o femeie subțire și micuță cu chipul încadrat de un păr alb ca zăpada, se opri în ușă. Încuviință din cap, apoi se îndreptă cu pași grăbiți spre baia de alături.

Am urmărit-o ușor uluită, prin ușa întredeschisă, în timp ce turna uleiul de baie sub șuvoiul care curgea din robinetul strălucitor de alamă.

— Baia dumneavoastră este aproape gata, spuse menajera, ferindu-și capul, și apoi trecu în grabă pe lângă mine.

Baia mea e aproape gata. Nu pot să cred! Bine, pot să fac față. Cred.

I-am mulțumit și am intrat în baia cu un aspect deosebit de plăcut. Doamna Walsh mi se părea puțin ciudată, un pic încordată, dar nu era nimic rău în asta.

M-am delectat pur și simplu cu uluitoarele detalii ale încăperii: suporturile de prosop victoriene, dulăpioarele de sticlă încadrate în lemn care erau înțesate de halate de baie; cada veche cu picioare și o splendidă oglindă de perete.

Mi-am azvârlit bluza și pantalonii kaki pe podea și m-am privit în oglindă.

Începusem noviciatul la paisprezece ani, înainte ca trupul

meu să se maturizeze. Eram novice în mănăstirea dominicană din Boston. Oglinzile incrustate în pereții așezământului Sf. Maria erau acoperite cu vopsea. Singura mea oglindă în care mă puteam privi avea cam 10 cm. Timp de doi ani, am purtat o robă călugărească lungă, o broboadă pe cap și încălțări cu șireturi din piele, cusute manual. Chiar și când eram singură, îmi scoteam sau îmi puneam lenjeria din bumbac pe sub voluminoasa mea cămașă de noapte. Părul îmi era acoperit zi și noapte. Această metodă se numea mortificarea simțurilor.

Înțelegeam acum că intrasem la mănăstirea Sf. Maria ca alternativă la casa noastră din Dorchester. Eram, ca vârstă, penultimul copil din cei unsprezece ai familiei Fitzgerald.

Mama mea era femeie de serviciu, oficial alcoolică. Tatăl meu era agent de asigurări și, la fel, oficial alcoolic.

Am aflat despre Sf. Maria de la o soră din gimnaziu, care-mi înțelesese situația, și apoi am fugit la mănăstire. La Sf. Maria eram numită „cea rezistentă din Dorchester”, lucru care mi-a fost de folos. Surorile erau bune cu mine, de fapt, m-au iubit mai mult decât propriii mei părinți și au încercat să mă salveze. Cine știe, poate chiar au reușit!

Pe atunci, aș fi fost șocată dacă aș fi putut să-mi întrezăresc viitorul. Să-mi văd trupul de femeie matură. Mă holbam la oglinda de perete aburită, încă uluită, copleșită și distrată că trecusem de la penajul meu de rățușcă de pe vremea monahismului la ceea ce putea fi considerat acum drept trupul unui model. Mă rog, aproape. Ei bine, în visele mele.

Mi-am prins cu o mână părul de pe ceafă și apoi am dat încet drumul mănunchiului strălucitor și gros, privindu-l cum se leagănă grațios în jurul umerilor. Odată satisfăcut narcisismul meu post-adolescentin, mi-am zâmbit și am intrat în cada cu apă parfumată și fierbinte.

M-aș putea obișnui cu așa ceva, am murmurat.

Am trăit o clipă de adevărată plăcere hedonistă, dar mă străbătu un fior rece și mi-am adus aminte cu exactitate unde eram. Nu eram o răsfățată din înalta societate care se relaxa dintr-un salon de frumusețe într-un centru de relaxare ca Two Bunch Palms sau Canyon Ranch. Mă aflam în casa Beaver din Newport, Rhode Island.

Mă aflam aici ca să cercetez cazul unei fecioare însărcinate, lucru care mi se părea, în cel mai bun caz, o imposibilitate fizică.

În jurul orei cinci, am aruncat o privire în biblioteca extrem de spațioasă și puternic luminată, simțindu-mă ca un intrus în visul cuiva. Înainte să zăresc pe cineva, am auzit vocea unei femei.

— Bună seara, domnișoară Fitzgerald.

Carolyn Beavier stătea în fața unui perete cu ferestre plumbuite, înalte până în tavan, care dădeau spre o pajiște ce se întindea până jos, la ocean. Făcusem cunoștință cu ea din câteva vorbe, când ajunseseam aici. Fusesse amabilă, dar formală și reținută. Se apropia de cincizeci de ani, avea un chip oval, distins, pomeți proeminenți. Părul ei drept, blond, era strâns la spate cu o panglică simplă de catifea. Se potrivea de minime cu imaginea societății din Newport, Greenwich și Palm Beach.

Mă prezentă soțului ei, Charles, un bărbat cu părul argintiu, cu acea privire piezișă, tăioasă a războinicului, pretutindeni întâlnit. Purta un costum de om de afaceri, cenușiu, o cămașă albă, apretată, cu manșete franțuzești, butoni aurii și o cravată de mătase în dungi.

Mi-a răspuns politicos la salut, apoi s-a aplecat peste un birou de scris foarte elegant și a tras clapeta unei serviete negre, închizând-o. Carolyn s-a așezat pe o canapea acoperită cu o pânză de bumbac înflorată, în nuanțe pale, și m-a invitat să mă așez pe un scaun cu dungi în stilul Regence. Charles Beavier spuse:

— Aveți recomandări impresionante, domnișoară Fitzgerald. Văd că aveți licența în psihologia adolescenților. Ați acumulat experiență la spitalul Melean din Belmont în ceea ce-i privește pe copiii cu tulburări de comportament. Și, bineînțeles, *Tot ce v-ați dorit vreodată să știți despre adolescente, dar v-a fost teamă să întrebați*.

Nu aflase prea multe, dar nu am spus nimic, doar i-am aruncat o privire cordială, susținută. Din moment ce cardinalul Rooney nu menționase și perioada petrecută ca detectiv în poliție, m-am decis că nu era momentul să adaug acest detaliu în CV-ul meu.

— Îmi cer scuze, spuse apoi Charles Beavier. A fost nepolitic din partea mea. Sunt sigur că *Botezul focului* este o carte valoroasă.

— Suntem foarte stresați, interveni Carolyn.

— Înțeleg, am spus eu.

— Fără supărare, dar chiar nu aveți cum să înțelegeți cât de tensionați suntem, spuse pe un ton dur Charles Beavier. Când am aflat că Kathy este însărcinată, am vrut să o sugrum. Glasul i se opri în gâtleej.

Carolyn termină fraza în locul lui.

— Nu a fost vorba doar de sarcină, ci mai ales de faptul că nu ea ne-a spus. Apoi, după cum știți, a încercat să se sinucidă. Aș fi preferat să încerce să mă omoare pe mine...

— Încetează, zise Charles Beavier. Nu este vina ta, Cee!

Dar soția lui continuă:

— Îmi doresc să fi fost mai apropiate. Îmi doresc să-mi fi rezervat mai mult timp pentru ea. Îmi doresc, îmi doresc!

Își mută privirea într-o parte. Am simțit că doamna Carolyn Beavier nu era genul de mamă obișnuită și puternică. Îmi imaginam viitoarea socială Newport-Boston-New York în care trăia; viața unei femei de societate căsătorită cu un șef corporatist.

— Kathleen și cu mine ne iubim cu adevărat, adăugă ea încet, dar nu suntem îndeajuns de apropiate. Mai ales acum. N-am fost niciodată prietene cu adevărat.

— Nu-mi place când vorbești așa, o întrerupse iar Charles Beavier. Nu tu ai lăsat-o însărcinată, Cee. Nu tu i-ai tăiat venele într-o clinică de avorturi din South Boston.

Tonul lui era foarte dur și la fel de neplăcut. Apoi, surprinzător, îl podidi plânsul și lacrimile începură să i se rostogolească pe față.

Ce mai scenă! În mod impulsiv, am întins o mână... și, tot impulsiv, el a strâns-o. Apoi își retrase mâna dintr-a mea și-și șterse ochii cu o batistă albă împăturită.

— Ne cerem scuze, spuse ea. *Chiar* suntem foarte stresați.

— Luați-o mai ușor, le-am sugerat eu. Vă rog! Nu sunt aici ca să vă judec. Nu-mi stă în fire să acuz. Sunt aici să o ajut pe Kathleen, dacă pot. Și totodată, în calitate de reprezentant al Arhiepiscopiei.

Am ridicat în mâini cea mai drăguță ceașcă de ceai pe care o atinsesem vreodată. Pe porțelanul alb cu margine aurie dansau niște toporași foarte simpatici.

Carolyn Beavier zâmbi șovăitor.

— Sunt sigură că te vei înțelege cu ea. Este sensibilă și iubitoare. Este o tânără foarte plăcută.

Am încuviințat din cap.

— Sunt sigură de asta.

Charles se așeză pe canapea lângă soția lui și-i luă mâna.

— Voi începe cu începutul. Atât cât știm noi despre cum au început toate, spuse el pe un ton grav.

Făcând pauze în timp ce ordona amănunțele, Charles Beavie încercă să explice. Primele zile fuseseră incredibil de dificile pentru întreaga familie. Perioada aceea fusese cea mai grea. Întotdeauna avuseseră încredere în Kathleen. Sarcina venise ca o surpriză șocantă. Urmă dramatica, aproape tragică lovitură a tentativei de sinucidere a fetei. Și numai când se îngrijeau de sănătatea ei, le dezvăluise Kathleen că era încă virgină.

— O virgină să nască? Hai să fim serioși! Cum să credem așa ceva? se întreba Charles Beavie. Dacă minte, generează un scandal care îi va păta reputația pe viață. Dacă spune adevărul, atunci este o anomalie medicală...

— ... sau mama Mântuitorului nostru, spuse încet Carolyn.

Cuvintele-i rămaseră suspendate în aer, pe măsură ce eu mă luptam cu acest concept.

Tăcerea fu întreruptă de o altă voce care venea din spatele nostru, dinspre intrarea în bibliotecă.

— Aș vrea să încerc să răspund întrebărilor domnișoarei Fitzgerald.

O adolescentă stătea lângă imensa bibliotecă cu ușile din sticlă, supraîncărcată cu volume de povești și romane necartonate, fără supracoperți, dintr-o altă epocă.

Era blondă și neobișnuit de drăguță, cu părul lung strâns într-o coadă groasă care-i cădea pe mijlocul spatelui. Purta o rochie lungă de stofă ecosez, care îmi amintea de cântăreața Sarah Melachlan, și bascheți. Pe un braț își făcuse un tatuaj cu henna. Avea o siluetă subțire, exceptând șocanta burtică umflată a unei femei însărcinate în luna a opta.

Știam, bineînțeles, că aceasta trebuia să fie Kathleen.

I-am studiat fața căutând vreun semn de depresie, de îngrijorare, de teamă, dar nu am găsit nimic de acest gen. Cel puțin, nu la prima privire. Era nemaipomenit de curată, hainele fiindu-i alese nu doar ca să o încapă, ci și fiindcă arătau bine. În niciun caz n-ai fi zis că e un copil cu probleme care încercase să se sinucidă cu câteva luni în urmă.

— Mi s-a spus că veți veni.

Ce zâmbet frumos și curajos! nu m-am putut abține să nu gândesc.

— Eu sunt Kathleen, așa cum probabil vă puteți da seama după asta. Își mângâie abdomenul imens.

— Bună, Kathleen, am spus eu.

Strângeam atât de tare brațele fotoliului, încât eram sigură că am lăsat urme de unghii. Nu-mi puteam lua privirea de pe chipul tinerei fete.

Chipul minunat al fetei îmi amintea de Binecuvântata Fecioară Maria. Nu era nicio îndoială.

Maam Cross, Irlanda

Trecuse o săptămână de la misteriosul și brutalul atac asupra lui Nicholas Rosetti din Roma, chiar lângă porțile Vaticanului. Arăta mult mai bătrân acum; se simțea mult mai bătrân.

Simțea... că cineva îl urmărea cu privirea și credea că știe cine este și ce vrea. Singurul lui scut de apărare era hotărârea de fier de a servi, cu orice preț, Biserica.

Recenta lui suferință îl înspăimântase și îl frustrase, iar doctorii care îi trataseră misterioasa boală nu aveau nicio explicație. Testele nu dezvăluiseră nimic. *Nimic!* Însemnând ce? Că atacul fusese doar în mintea lui? Timp de cinci zile, fusese la un pas de moarte. Apoi, durerile acute și febra, stările de inconștiență l-au părăsit toate la fel de repede cum apăruseră.

Deci acum sunt bine?

Sunt vindecat?

Sunt sănătos?

Părintele conducea micul automobil închiriat peste dealurile Irlandei, pe bruștele răsuciri ale drumului, cu o determinare solemnă. De-abia remarca frumusețea câmpurilor arate și a pajiștilor care încadrau drumurile de țară. Și nu vedea nici pustietatea lor bizară, acum, că mieii fuseseră deja tăiați.

Itinerarul său de 225 de kilometri de pe strada O'Connell din Dublin la Maam Cross din Galway se apropia de sfârșit. Însă știa că adevărata sa călătorie de-abia începuse.

Pe măsură ce se apropia de Maam Cross, anxietatea în fața unui alt atac fizic creștea. Dorea cu disperare să-și controleze teama, dar își dădea seama că îi era imposibil.

De ce simțea că era urmărit? Nu se vedea nimeni pe drum.

Și, de câteva zile, nici nu mai auzise adâncă și terifianta Voce.

Ceru informații despre drum la benzinăria aflată chiar la intrarea în Maam Cross, târgul cu o înfățișare aproape medievală. Un mecanic știrb, cu o cască unsuroasă și o salopetă înnegrită, îl direcționează mai departe spre vest. O luă într-acolo.

Stâlpi de piatră marcau începutul unui drum lung și curbat. Ramuri de ulm se mișcau în înaltul cerului, aruncând umbre schimbătoare pe parbrizul mașinii. Câmpul cu iarbă și pomi de pe

ambele laturi ale drumului părea însingurat, atât de nefiresc!

Scoase un oftat de ușurare când văzu drumul șerpuiind spre un popas aflat în curtea unei frumoase case parohiale care părea bine securizată.

Școala de Fete Sfânta Treime.

Da, acesta era locul.

Fata era aici. Fecioara Colleen.

Dacă putea crede acest lucru.

Parcă Fordul englezesc la intrare și urcă treptele late de piatră. Printr-o fereastră deschisă, cu grilaj, se auzeau vocile fetelor care erau la ora de curs, dulcea psalmodiere repetată a declinării latinești. *Amo, amas, amat...*

Își dădu seama că repeta în minte faptele cunoscute ale anchetei sale. O litanie de idei imposibile, legate de o profeție cumplită făcută cu decenii în urmă la Fatima, în Portugalia.

O fecioară, aici în Republica Irlanda, locul misterioasei vizite din 1979 a Papei Leo al XIV-lea.

O fecioară însărcinată în luna a opta.

O școlăriță de paisprezece ani care se numea Colleen Deirdre Galaher.

Un secret pe care Roma și Biserica Irlandeză se luptau din greu să-l țină ascuns.

Și acesta era doar începutul...

Părintele Rosetti ridică absent cercul greu de metal și bătu la ușa principală a școlii. Inima îi sălta în piept și simți o mare greutate apăsându-l. Era observat? Urmărit? Și dacă da, atunci de către cine?

Cel puțin Vocea îl lăsase în pace.

Curând, la intrare, apăru o fată înaltă, cu pieptul plat. Eleva Sfintei Trinități purta o bluză albă largă, o fustă gri încrețită și niște pantofi negri conservatori. Părea să-l fi așteptat. Făcu o reverență și apoi îl conduse în tăcere pe scări, în biroul Maicii Starețe.

Directoarea școlii îl aștepta în biroul ei mic și întunecos.

— Nu avem oaspeți prea des... cu atât mai puțin de la Roma, spuse sora Katherine Dominica cu un zâmbet milos, care îl făcu pe Rosetti suspicios. Cu siguranță că avea îndoieli în privința elevei ei, Colleen Galaher, și era îngrijorată de scopul vizitei musafirului de la Roma, tocmai la școala ei. Însă sora Katherine nu avea să pună întrebări iscoditoare. În calitate de stareță într-o provincie irlandeză, își cunoștea bine locul.

— Semestrul acesta, Colleen urmează cursurile acasă, îi comunică ea lui Rosetti. Celelalte eleve – și în special părinții lor – n-au reacționat deloc frumos la această situație neobișnuită.

— Neobișnuită? Da, cu siguranță așa este, încuviință Rosetti.

Se strădui să zâmbească și rosti cu sinceritate:

— Eu provin dintr-un orășel, soră. Oamenii pot fi cruzi. Cred că înțeleg ce s-a întâmplat aici.

— Vă duc să o vedeți pe Colleen. Apoi stareța încuviință scurt din cap și adăugă: Astăzi este aici, la cererea *dumneavoastră*.

— La cererea mea și a Vaticanului, îi aminti el călugăriței cu o expresie solemnă.

— Pot intra? întrebă Shapiro pe un ton glumeț.

— Da, atâta timp cât nu mă atingeți, răspunse Kathleen din patul ei. Și nu cred că glumea.

Shapiro se scuză pentru deranj și apoi se așează într-un balansoar de lângă fereastră. Privirea i se plimbă pe posterele de pe pereți: Justin Timberlake din formația 'N Sync. David Boreanaz din serialul TV *Buffy, spaima vampirilor*, Matt Damon și Ben Affleck. Affleck avea lipită pe frunte o stea de aur.

Pe un ton foarte calm, cât se poate de firesc, medicul îi puse fetei câteva întrebări despre greutate, somn, digestie, dacă avea febră și unde era umflată.

Scoase câteva instrumente din trusa lui. Îi luă temperatura și tensiunea. Apoi îi măsură abdomenul. Scoase din geantă un stetoscop cu un aspect ciudat. Era o cutie de plastic de 15 centimetri cu un difuzor pe o parte.

— Acesta este un stetoscop Doppler, îi spuse el fetei. Este ca un mic aparat cu ultrasunete. Putem asculta inima copilului.

Apăsă stetoscopul pe abdomenul fetei, uns cu gel, și mișcă instrumentul în toate părțile până obținu cel mai puternic sunet.

Kathleen era vrăjită, și eu la fel. Sunetul care venea din micuța cutie era captivant, misterios și foarte real. Era bătaia rapidă a unei inimioare.

— Kathleen, vrei să-ți dai jos chiloțeeii? întrebă doctorul, deși era clar că nu aștepta un răspuns negativ. Și vino la marginea patului. Mersi, acum ridică-ți și îndoiaie-ți picioarele.

Fata se dezbracă de lenjerie și se lăsă pe spate. Apoi închise ochii.

— Kathleen, întrebă el, tu n-ai făcut niciodată sex cu un băiat?

— Nu, zise ea cu ochii închiși. Niciodată. Cel puțin nu în această viață.

— Dar ai ieșit cu băieți, nu?

— Bineînțeles. Cine n-a făcut-o?

— Și ai fost sărutată, mângâiată și așa mai departe?

— Și așa mai departe? repetă Kathleen.

Doctorul se opri. L-am simțit cum încearcă să reformuleze întrebarea pe un ton mai delicat.

— Știi că, pentru a rămâne însărcinată, nu trebuie neapărat

ca im băiat să te pătrundă până în interior?

Kathleen deschise ochii.

— Nu m-a atins nimeni, niciodată, acolo jos, spuse Kathleen gâtuită de emoție. Niciun *penis* nu m-a atins acolo jos.

— Bine, Kathleen, mulțumesc.

— Fără nici cea mai mică plăcere.

Shapiro îmi făcu semn să-l asist. Am avut senzația că era puțin cam arogant, dar l-am ajutat oricum. Trase un taburet de sub măsuta de toaletă a fetei și-l aduse la marginea patului.

— Vrei s-o ții, te rog? zise el și scoase din buzunar o lanternă subțire pe care mi-o întinse.

În mod instinctiv, am direcționat lumina așa încât să poată vedea organele genitale ale fetei. Își așeză mâna pe partea exterioară a coapsei ei, bătând-o ușor, ca să o calmeze, își puse o pereche de mănuși chirurgicale din latex.

— Evident, nu pot folosi un dilatator, spuse el, dacă himenul ei este intact.

Cu degetele acoperite de mănuși, desfăcu labia mare a fetei, apoi labia mică.

— Uite, îmi arată el, acesta este himenul. Membrana dinăuntru era roz-pal, cu o mică deschizătură verticală în centru. Orificiul era prea mic, prea îngust, ca să permită trecerea a ceva mai mare decât un băț de chibrit. Shapiro avea o expresie uluită.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, îngăimă el. Trebui să se calmeze înainte să vorbească din nou.

— Gata, Kathy, am terminat. Te poți îmbrăca.

Își scoase mănușile de cauciuc și-i lăsă fetei fusta peste picioare.

— Nu este nicio îndoială că este însărcinată, declară expertul din New York. Iar himenul acestei tinere este cu siguranță intact.

Colleen Deirdre Galaher, singură în camera ei mică, era învelită în pături de lână, protejată de frigul nopții. În afara orășelului Maam Cross, mai puțin de doisprezece oameni știau de starea ei și doar câțiva dintre ei îi dădeau importanță.

Fecioara Colleen fusese deja considerată o înșelătorie sau produsul unei tulburări mentale de către conservatoarea Bisericii a Irlandei. Vaticanul și-ar fi dorit același anonim pentru Kathleen Beavier, dar, în America, în Vestul Sălbatic, era mult mai greu de ascuns ceva.

Colleen era trează și, așa cum făcea în fiecare seară, se ruga Domnului și Fecioarei Binecuvântate pentru ca pruncul ei să se nască sănătos.

— Ține-mi copilul sănătos, șopti ea. E tot ce îți cer. Te rog, fă ca puiul meu să aibă o viață sănătoasă, bună. Asta e tot ce-ți cer, Doamne!

Colleen continuă să repete rugăciunea, în timp ce afară vântul bătea năprasnic peste câmpuri, prin copaci și peste casa ei.

— Doamne Dumnezeule, nu știu de ce a venit acel preot din Roma. Nici nu-mi pasă. Mă rog doar ca puiul meu să se nască și să trăiască în binecuvântarea ta divină.

Era o rugăciune atât de simplă, iar fata irlandeză o spunea minunat, fiindcă venea din suflet.

O repetă iar și iar, până când, într-un târziu, adormi.

Între timp, afară, cineva urmărea casa, fata și copilul care creștea în ea.

Cardinalul John Rooney știa că ajunsese la o concluzie cel puțin neobișnuită și periculoasă. Dar nu se mai putea abține. Purtase discuții serioase cu medicul Shapiro și Anne Fitzgerald. Și ulterior vorbise cu Charles și Carolyn Beaver.

În cele din urmă, plecase la spitalul Sf. Ecaterina și se plimbase ore întregi prin saloanele pline până la refuz cu copii bolnavi și muribunzi. Timpul petrecut printre copiii bolnavi săraci îl ajutase să ia o decizie. Văzu și simți o legătură între epidemia de poliomielită și... Kathleen Beaver.

Își frecă mâinile îngrijorat. Sticla de Glenlivet nu-l ajuta cu nimic. Poate fiindcă era extraordinar de frig în Boston în acea zi.

Copii muribunzi, o fecioară însărcinată, medita el. Doamne Dumnezeule, oare este posibil?

În întreg orașul portuar, dâre groase de fum albastru-cenușiu se ridicau cu forță, amestecându-se cu norii ușor amenințători din înaltul cerului. Toată ziua, povestea unei posibile „concepții imaculate” fusese în atenția tuturor. Se întreba cum anume apăruse zvonul. Cine vorbise?

Într-un final, duminică seara târziu, din biroul său aflat undeva pe Commonwealth Avenue, așternu concis pe hârtie:

CA RĂSPUNS LA INTERESUL ACORDAT SARCINII TINEREI KATHLEEN BEAVIER, LUNI SE VA ȚINE O CONFERINȚĂ DE PRESĂ LA COLIBA SOARELUI, REZIDENȚA BEAVIER, DIN NEWPORT. KATHLEEN BEAVIER VA FI PREZENTĂ CA SĂ RĂSPUNDĂ LA ÎNTREBĂRI.

INTRAREA SE VA FACE NUMAI PE BAZĂ DE INVITAȚIE.

PÂNĂ LUNI, DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE PE TOȚI!
RĂMÂNEȚI ÎN RUGĂCIUNILE MELE!

Se lăsă pe spate, reciti anunțul și reflectă dacă ar trebui sau nu să prezinte cazul publicului. O voce din interiorul său spunea: *Da, ar trebui.* Nu știa dacă vocea era a sa sau a Dumnezeului său. Sau a altcuiva.

La 9:39 seara, Les Porter, reporterul în vârstă de treizeci de ani al ziarului newyorkez *Daily News*, era acasă în apartamentul său de la etajul patru al unei clădiri fără lift din West Side. Dădu drumul calculatorului și, în timp ce iubita sa, cu care locuia, înfugea o țepușă lungă într-un cotlet de miel, își verifică poșta electronică. Simțea că povestea va fi făcută cunoscută în seara aceasta. Instinctul i-o spunea.

În momentul în care văzu mesajul „Fii pe fază!” de la sursa sa din Roma, Porter uită de toate: mirosul fripturii, povestioara amuzantă a Renatei despre ziua petrecută la serviciu în galeria de artă, pisica lor, Annette Funicello, care-și arcui spatele și trecu chiar pe sub nasul lui cu coada ei stufoasă.

— Valea, îi spuse el, împingând pisica dincolo de tastatură. Eu lucrez aici.

Adăugă o notă și trimise e-mailul mai departe la Tom Megoey, un editor de știri internaționale din New York. Luă apoi telefonul fără fir și deschise încărcata sa agendă Filofax pe măsuta de telefon lăcuită. Apăsă tastele și, într-un final, reuși să facă legătura cu Bostonul. Avea o confirmare din Roma, acum avea nevoie de una de la biroul cardinalului Rooney. Omul său de legătură de acolo era părintele Justin O'Carroll. O'Carroll era inteligent și foarte deschis pentru un preot.

— Părinte O'Carroll, îmi puteți confirma știrea? Îmi puteți spune ceva? Orice? Îmi puteți da vreun nume, vreo persoană pe care să o pot contacta? Am două confirmări și aș vrea să o obțin și pe a treia. E în interesul tuturor să obțin informațiile corecte.

Porter își făcu palma căuș în jurul receptorului. Simțea că acesta era momentul.

— Renata, dă-l mai încet, te rog! O privi încruntat până când coloana sonoră a filmului *Les Mis* deveni un murmur abia sesizabil.

— Bine, părinte. Da, da. Vă înțeleg perfect situația. Dar vă rog, ascultați ce am de spus. Voi vorbi chiar acum cu redactorul nostru de știri internaționale. El va trebui să clarifice situația în fața redactorului-șef. Veți rămâne în apropierea telefonului? Da, sincer vă înțeleg. Îmi dau seama că este o știre foarte delicată. Dar, vă rog, rămâneți în apropierea telefonului. *News* va trata știrea cu sinceritate și corectitudine.

Cobora deja treptele clădirii, îndreptându-se spre birourile ziarului *Daily News* de pe strada West Thirty-third.

La numai cincisprezece minute după ce părăsi apartamentul, ieșind în stradă, Porter se afla la biroul lui din redacția de știri – centrul său de comandă. Deschise agenda cu adrese din calculator. Își trecu privirea peste numele și numerele de telefon afișate pe monitor. Apăsă o tastă care făcea legătura telefonică între el și James Lapinsky, un colaborator din Boston. Lapinsky era în pat și, după vocea răgușită, dormea, când Porter îi spuse că trebuie să meargă la sediul Arhiepiscopiei de pe Commonwealth Avenue.

— Bineînțeles că acum, Jim. Îmi pare rău să aud că ai o migrenă. Îmi pare rău că e duminică seara. Am nevoie să-ți confirme personal. E urgent! Părintele Justin O’Carroll îți va relata totul din punctul lor de vedere. E irlandez get-beget și e iute la vorbă. Șovăie să ia o poziție clară, dar știe că, oricum, povestea va ieși la iveală. Este purtătorul de cuvânt al lui Rooney, așa că este oficial. Îmi pare rău că-ți stric seara, dragule, murmură el, închizând telefonul.

În timp ce aștepta ca Lapinsky să-și facă treaba, o luă spre capătul coridorului către biroul cu pereți de sticlă al lui Megoey. Ciocăni ușor, intră și închise ușa în spatele lui.

Apoi îi spuse lui Thomas Megoey – „Colonelul”, permanent colțos, că știrea tocmai fusese confirmată de părintele Justin O’Carroll, de la sediul Arhiepiscopiei din Boston.

După ce ascultă tot ce avu să-i spună Porter, Megoey ridică receptorul „liniei fierbinți” cu redactorul-șef, Joseph Denyeau. În felul său personal, Megoey era foarte persuasiv, dar nu spunea baliverne.

Un minut mai târziu, când închise telefonul, redactorul se întoarse spre tânăra și extrem de ambițiosul Porter.

— Sincer să fiu, Denyeau nu știe ce dracu’ să scoată din toată povestea asta. Fiindcă vine din biroul cardinalului, e o știre. La fel, ne ajută faptul că nu neagă zvonul. Dar vrea să aibă ceva la mână, Les.

La 11:45, ediția zilei, realizată pe calculator, arăta că urmau să fie publicate alte știri în paginile 1,19 și 32.

La 11:59, tipograful-șef de la imprimăria din orașul Jersey apăsă pe buton. Începea tipărirea ediției de noapte.

La 12:16, mașinile de tipărit imense huruiau. Câteva sute de mii de exemplare aveau să ajungă în casele zonei metropolitane

până la micul dejun.

Les Porter părăsi clădirea redacției cu puțin înainte de ora unu dimineața, cu un ziar proaspăt apărut sub braț. Ziarul încă era călduț ca o felie de pâine proaspăt prăjită. La dracu', nu, ziarul acesta era *fierbinte*.

Renata îl aștepta în zona familiară a barului Cafe des Artistes, două numere mai sus pe strada unde se afla apartamentul lor. Les despături ziarul și îl cercetă în lumina slabă, gălbuie.

Îl strecură între Renata și paharul ei cu Smirnoff dintr-o mișcare. Renata lăsa să-i scape un ușor „uau” când citi titlul principal așezat deasupra numelui iubitului ei.

BISERICA CATOLICĂ SUPRAVEGHEAZĂ ÎNDEAPROAPE O VIRGINĂ ÎNSĂRCINATĂ DIN NEWPORT

— Un copil divin. Un afurisit de copil american divin! murmură Les Porter în zgomotosul Cafe des Artistes. De la noi o auziți pentru prima oară.

Roma, Vatican

Sfinția Sa Papa Pius al XIII-lea stătea întins în pat cu un picior răsucit sub el. Pielea îi era ca o pânză acoperită cu răni deschise. Suferea și era teribil de înspăimântat.

Din cauza epidemiei de poliomielită din America.

Din cauza foametei și ciumei din Asia și Mexic.

Din cauza fetelor virgine.

Din cauza propriului trup muritor și a ceea ce se petrecea cu el.

Încă putea să respire. Încă putea să înghită. Însă nu se putea mișca, nici nu putea vorbi.

Era practic neajutorat în propriul pat. Nici măcar nu putea să apese pe unul dintre butoanele sistemului conceput pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ajutor.

Și Papa își dădu seama că, pentru prima dată în viață, nu se putea ruga.

Știa că avea să fie găsit în dormitorul lui spartan în dimineața următoare. Cardinalul avea să confirme moartea sa în prezența Maestrului de Ceremonii Liturgice Papale și a altor oficiali importanți de la Vatican, toți îngrijați. Se întreba: *Voi sta atunci în lumina sfântă a Domnului? Sau voi fi ținut aici, prizonier al propriei minți și al propriului meu trup?*

Simți că nu era singur. Credea că diavolul era cu el chiar în acel moment și că fusese cu el pentru ceea ce i se păru o eternitate, batjocorindu-i fragilitatea și azvârlind asupra țesuturilor moi ale creierului său o furtună de imagini grotești.

Nu pentru sine îi era teamă, se temea doar de vidul pe care l-ar crea trecerea sa în neființă. Se temea pentru oameni.

Și pentru fecioare, cele *două* fete care nu aveau nici cea mai mică idee că destinele lor se întretăiau.

Privi fix la crucifixul din lemn aflat pe peretele din fața patului și se întrebă plin de umilință dacă nu cumva îl dezamăgise pe Dumnezeu. Cum de fusese învins atât de ușor? Va fi iertat? Sau poate avea să ajungă în lad.

Își îndreptă gândurile spre tânărul anchetator, părintele Nicholas Rosetti. Îi spusese despre miracolul de la Fatima? Nu mai era sigur. Găsi însă amintirea acelei zile îndepărtate într-o

nișă neatinsă a minții sale tulburate.

Detaliile erau încă la fel de intacte, așa cum fuseseră pentru mai bine de optzeci de ani.

Papa își aminti ziua de 13 octombrie 1917. Faptul se întâmplase și fusese relatat în ziarul londonez *The Times* și în *New York Times*.

Se adunaseră pe colinele Portugaliei 110 000 de martori din toată Europa și chiar de departe, din SUA. Stătuseră în ploaia torențială, așteptându-i pe cei trei micuți. El însuși fusese acolo.

Încă dinaintea zorilor torentul de ploaie inunda fără milă câmpia părăsită. Mii de umbrele de culoare închisă protejau mulțimea de ploaia rece, ce le slăbea tuturor puterea. Mirosul de miel, pui și ceapă parțial gătite, stricte, rarefia aerul.

Era așteptat un miracol căci, la acea vreme, oamenii mai credeau în miracole.

În cele din urmă, la unu și cinci după-amiaza, cei trei copii apărură. Aveau ochii larg deschiși și tremurau, în mijlocul unei procesiuni compacte de preoți și călugărițe cu aer sever. În spatele lor veneau alți preoți în sutane, uzi leoarcă, ținând în mâini torțe roșii care abia pâlpâiau și cruci de aur.

Copiii – Francisco, Jacinta și verișoara lor, Lucia – începură deodată să arate spre norii negri, amenințători. Acea a fost cea de-a șasea și ultima lor apariție.

— Lăsați deoparte umbrelele și ea va opri ploaia! strigase Lucia în vârstă de zece ani.

Ordinul imperios al micuței țărăncuțe își făcu loc prin mulțime.

— Vă rog, doamnă, umbrela dumneavoastră de soare.

— Domnule, umbrela dumneavoastră, vă rog!

Pe 13 octombrie 1917, la 1:18 după-amiaza, norii negri de furtună care acoperiseră cerul încă din zori se dădură la o parte.

Mulțimea de oameni privea în sus cu ochii holbați și gura deschisă.

Un licăr de aur se ivi la marginea norilor, apoi soarele apărură cu o strălucire orbitoare.

— Priviți! A ieșit soarele!

— Fecioara este aici!

Mii de oameni îngenuncheară în noroiul gros. Și, așa cum imediat avea să fie relatat în *New York Times* și pretutindeni, soarele amiezii începu să tremure și să se rotească îndreptându-se spre pământ cu o viteză terifiantă.

O lumină strălucitoare coborî peste mulțimea încremenită, pe măsură ce cu toții urmăreau soarele ce se rostogolea înapoi spre cer.

— Vă rog, aduceți rugăciuni Maicii Noastre, imploră micuța Lucia. Ea spune că războiul mondial se va sfârși curând! Spune că, de data aceasta, Diavolul va fi oprit *drept semn!*

Mulțimea de femei și bărbați care-i înconjura pe cei trei micuți se bătea în piept, strigând: „O văd! E atât de frumoasă! Maica Domnului s-a întors pe pământ, aici, la Fatima!”

Sfinția Sa Papa Pius al XIII-lea prețuia această amintire. Copil pe vremea aceea, fusese și el acolo. Stătuse pe umerii tatălui său. Fusese prea mic pentru a înțelege cu adevărat.

Dar se întâmplase.

Doamna Binecuvântată îi vorbise. Doamna Binecuvântată apăruse. *Și ea a prevăzut tot ceea ce se întâmplă acum – absolut totul!*

Criza care urmă spintecă deodată creierul celui mai adorat om al creștinătății, ștergând totul, în afară de un singur regret.

Nu va ști niciodată care dintre fecioare va da naștere copilului divin.

Newport, Rhode Island

Sunt preot. Sunt aici cu o însărcinare importantă din partea Bisericii.

Părintele Justin O'Carroll stătea într-un petic de lumină pe aleea ce ducea spre casa Beavier și încerca să-și tragă sufletul și să se liniștească puțin. Avea să fie o adevărată provocare.

Sunt preot.

Pe chipul lui se schiță un surâs mai degrabă provocat de lumina orbitoare decât de o anticipare fericită. În casa aceasta avea să o vadă pe Anne Fitzgerald și nu era sigur că-și dorea asta. Îi luase mult timp să uite totul. Nu voia să retrăiască experiența care-i frânsese inima.

Totuși, credea în destin și iată-l acum, din nou, în apropierea lui Anne. Știa că ea va fi în casa Beavier din moment ce el era, cel puțin parțial, răspunzător pentru asta. El o recomandase cardinalului, care își dăduse acordul imediat. John Rooney afirmase că Anne era rezistentă, poate chiar cinică în acest stadiu al vieții ei și tocmai de asta era nevoie în Newport.

Ultima oară când o văzuse, Justin crezuse cu tărie că nu avea să o mai întâlnească niciodată. Încă își amintea furia ei când apăruse la școala de fete unde lucra. Avea dreptate să fie furioasă, dar, Doamne, Anne îi dăduse cu vârf și-ndesat ceea ce merita.

Anne este o încercare, gândi în sinea lui. O încercare pe care o merita. Poate că înainte a fost egoist. De data aceasta însă, nu avea să o bată la cap cu sentimentele lui.

— Iisuse Hristoase, murmură el deodată, iat-o. Urmări cu privirea o tânără izbitor de frumoasă și de suplă care urca dunele de nisip ce dădeau spre corpul principal al casei. Nu era chiar pregătit pentru așa ceva, dar ea se afla în fața lui. Prin minte îi trecu același gând ca întotdeauna. Nu se schimbaseră nimic cu adevărat: încă o iubea pe femeia aceasta. Doar că acum era îndeajuns de cumpătat ca să n-o arate.

Mersul ei sigur îi era dureros de familiar, la fel și modul în care părul ei negru și des se unduia în adierea vântului. Părea că se plimbă încet – nu exista vreun alt motiv logic pentru care îi luă o eternitate ca să ajungă până la el.

Se simțea răscolit. Oricât ar fi exersat și s-ar fi pregătit, nu avea cum să intuiască această clipă.

În cele din urmă, se aflară față în față la intrarea casei Beavier. În mod ciudat, spațiul în care se petrecea o dramă părea adecvat întâlnirii lor.

Anne îl privi fix, mută, poate furioasă pe el, fiindcă o luase iarăși prin surprindere. Ar fi putut suna, știa bine. Ar fi putut să o avertizeze.

— Bună, Anne, spuse el. Era neobișnuit de tăcut. Și eu fac parte din personalul Arhiepiscopiei, din toată această intrigă.

În cele din urmă, Anne îngăimă un: „Bună, Justin”. Atât. Aparent, nu avea altceva de spus.

Justin o privi fix în ochii ei căprui mai mult decât ar fi trebuit. Arăta mai bine, mai înțeleaptă, mai frumoasă ca oricând. Revederea ei îi răvășea sufletul.

— Îmi pare rău că am venit așa, se grăbi el să se scuze, dar nu ai cum să refuzi un cardinal.

— Știu, Justin. Sunt aici din același motiv.

Justin rămase împietrit pe alee, simțind cum sângele îi țâșnește cu putere în tâmpile, urmărindu-i expresia chipului, doar-doar o vedea un semn al sentimentelor ei. Oare îi va spune că se bucură să-l vadă? Sau se va întoarce, îndepărtându-se? Sau va începe să țipe?

Când, într-un sfârșit, un zâmbet își făcu loc pe chipul ei, Justin se simți binecuvântat.

Anne îi întinse mâna subțire. În mod formal, dar cu căldură totuși.

— Mă bucur să te văd, Justin. Avem multă treabă aici. Kathleen Beavier este o tânără uluitoare. Dar eu *nu cred* că va fi Maica Domnului.

După cinci ore, Les Porter era plin de adrenalină. Reporterul ziarului *Daily News* stinse a doua țigară din acea dimineață și puse scrumiera înapoi pe noptieră. Din spațiosul său pat dublu din hotelul Goat Island Sheraton din Newport, Les avea o priveliște destul de frumoasă a podului Jamestown, ușor arcuit.

— Ce au pus în mișcare Dumnezeu și ziarul *News*? murmură el pentru sine. Pe pod se formase un ambuteiaj diabolic – deși poate ar fi trebuit să folosească acest termen cu chibzuință.

Cine erau acești oameni care se grăbeau spre Newport? Erau credincioși? Erau mânați de curiozitate? Avocați care vânează companii aflate în criză financiară? Toate la un loc?

Cu siguranță, știrea despre fecioara însărcinată se răspândise rapid. Fox, Hearst Entertainment, Warner Brothers încercaseră să-l contacteze pentru dreptul de autor în cinematografie la numai la o fracțiune de secundă după ce semnase un contract cu UTA. Nii săi agenți, Richard și Howie, își linseseră buzele, asigurându-l că povestea cu Kathleen Beavier avea să-i aducă beneficii importante. Știa deja. Era un material de primă pagină chiar și pentru viitorul îndepărtat.

Mai întâi, speculațiile dinaintea nașterii, cu toate ingredientele misterului, controverselor, religiei și sexului. Iar apoi spectacolul nașterii însăși. Era o farsă? Sau era real? Și apoi ce va urma?

Personal, considera că fata reprezenta cealaltă față a Tawanei Brawley, dar, din punctul lui de vedere, nu conta dacă ea era virgină sau doar o înșelătorie bine pusă la cale.

Aflase povestea, dar nu o putea controla. Putea însă să-și lase amprenta personală. Și exact acest lucru intenționa să facă.

Les Porter își trase repede pantalonii de catifea, un pulover din lână mițoasă și o haină de ploaie. Hainele costau mai mult decât întreținerea apartamentului său. Întotdeauna avusese o pasiune pentru îmbrăcămintea de calitate. Doar că acum, pentru prima dată, cheltuiala avea să fie justificată. Astăzi, camerele de luat vederi vor fi îndreptate spre el.

Mașina închiriată aștepta în fața hotelului Sheraton și, în timp ce ieșea din parcare, realizează că făcea ceva ce nu-și amintea să mai fi făcut de cincisprezece sau douăzeci de ani.

Les Porter, absolvent al Liceului Regis și al Colegiului

Manhattan, spuse calm *Tatăl Nostru*. Nu fiindcă ar fi crezut din adâncul sufletului în fecioară. Dar... cu toată bravura sa, nu prea putea să nu *creadă*.

Mulțimea a început de timpuriu să se adune în jurul „colibei” Beavier. Poliția din Newport era prezentă „în număr mare” și am petrecut o jumătate de oră pe baricade, vorbind cu ei. Majoritatea polițiștilor erau foarte cinici și sceptici în privința așa-zisei fecioare însărcinate. Exact ca mine.

Unul dintre cei mai vorbăreți oameni care asigurau paza mi-a spus: „Nu sunt decât niște bogătași care profită de pe urma nenorocirilor”. O frază bizară, dar cred că polițistul era cât se poate de serios și poate chiar avea dreptate.

Pe măsură ce se apropia ora conferinței de presă, reporterii și câțiva prieteni de familie au primit permisiunea de a intra pe proprietate. Am vorbit cu câțiva dintre prietenii și rudele familiei Beavier, dar nimeni n-a fost în stare să arunce mai multă lumină asupra misterului.

Munceam din greu, dar nu făceam mari progrese. Oamenii cu care am vorbit erau strict împărțiți între credincioși și sceptici agresivi.

Am văzut trei adolescente cărora li s-a refuzat intrarea pe proprietatea Beavier și care au făcut un scandal destul de mare. Erau îmbrăcate în obișnuitul stil urban și păreau să fie prietene cu Kathleen. M-am îndreptat în grabă spre ele.

— Pot să vă ajut, fetelor? le-am întregat peste baricadele de lemn ridicate de poliția din Newport.

— Dar *tu* cine ești? mă întregă sfidător una dintre fete. Purta blugi, ghete de teren și un hanorac de culoare kaki. Toate trei aveau brățări țesute WWJD pe mână. Știam că WWJD putea să însemne ori *What Would Jesus Do*² ori *We Want Jack Daniels*³. Sau ambele.

— Cine sunt eu? Păi, acum, sunt cea aflată pe partea din interiorul baricadei. Sunteți prietene cu Kathleen?

— Am fost. Înainte de *asta*, spuse cea desemnată purtătorul de cuvânt al grupului.

— Înainte ca părinții ei să-i interzică să mai vadă pe cineva, spuse o blondă înaltă. Părinții ei și vrăjitoarea aia rea, doamna Walsh.

² Ce ar face Isus? (n.tr).

³ Noi vrem Jack Daniel's (n.tr).

— Noi suntem prietenele ei ya-ya, spuse a treia fată.

Am presupus că asta avea de-a face cu cartea *Secretele divine ale frăției ya-ya*, pe care, întâmplător, o adoram.

— Bine. Atunci intrați și bucurați-vă de petrecerea anului! Le-am făcut loc să intre și noii mei prieteni polițiști își imagină că familia Beavier nu avea nimic de obiectat.

— Unde e *ținută*? întrebă liderul fetelor.

— Jos în pivniță. De fapt, există o pivniță *aflată mai jos* care este deosebit de friguroasă și murdară, am zis eu. Eu sunt Anne. Am luat parte la organizarea de aici, dar cel puțin eu am simțul umorului. Și, domnițelor, eu v-am ajutat să intrați.

— Sara, spuse blonda înaltă.

— Francesca, spuse cea plinuță care părea să fie italiancă.

— Chuck, se prezentă liderul.

— Bine, le-am zis, haideți să vă vedem prietena.

Kathleen rămase înmărmurită când văzu că am încălcat regulile și i-am adus în casă prietenele, dar un zâmbet superb îi apăru pe față când le văzu strânse în ușa dormitorului.

— Sunt doar prietenele tale ya-ya, iubito, spuse Chuck trăgănat și apoi intrară în încăpere și se îmbrățișară toate.

Le-am lăsat singure câteva minute, dar mai apoi m-am gândit că deja încălcasem destule reguli și era vremea să le scot din casă.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, Anne, spuse Kathleen la ușă și mă strânse în brațe cu putere. Ți-am mulțumit? Ei bine, mulțumesc foarte mult. Îți rămân datoare.

Trecurăm pe lângă doamna Walsh care ne aruncă o *privire*.

Le-am condus pe Sara, pe Francesca și pe Chuck înapoi pe scările din spate spre cămară și, pe drum, le-am tras puțin de limbă.

— De ce nu aveți voie în casă voi trei? le-am întrebat.

— Părinții ei sunt niște ticăloși incredibil de rigizi, rosti Francesca. Sunt groaznici. Carolyn o tratează pe Kathy de parcă ar fi una dintre păpușile de porțelan din sufrageria lor rece și fără viață.

— Cameră de zi, o corectă Chuck. Cameră de zi, nu sufragerie.

— Și? am întrebat eu.

— Noi, ăă, noi am ajutat-o pe Kathy cu tentativa ei de avort. Noi am găsit clinica. Noi am aranjat totul.

— Dar s-a dus acolo singură. De ce ați lăsat-o să meargă singură?

Chuck se înfurie. Ochii ei erau ca niște mărgelușe negre.

— Ne-a spus că programarea era pentru ziua *următoare*. Normal că ne-am fi dus cu ea! Ce crezi?

Când am ajuns lângă cămară, m-am oprit din mers și le-am privit. Îmi dădeam seama că se simțeau în largul lor în prezența mea – cel puțin până la un anumit punct.

— Deci cine ești tu? întreabă Sara.

Am ezitat și apoi am spus:

— Sunt o persoană care încearcă să înțeleagă ceva din toată povestea asta!

— Da, atunci bine ai venit în club. Asta depășește orice

logică. *Nu se poate să se întâmple așa ceva*, spuse Sara. *Ergo*, nu se întâmplă.

Am încuviințat din cap.

— Deci nu credeți că Kathleen e virgină?

Tăcură toate și apoi începură să șușotească între ele.

— Păi, de fapt, credem. Kathleen nu minte niciodată. Niciodată, niciodată. Are o chestie, „un cod de onoare” al ei. Fără minciuni.

— Dar despre bărbatul misterios din toată povestea asta știți ceva? am întrebat. Știți cine este? Aveam răsuflarea întretăiată, abia mai puteam respira.

Francesca nu se putu abține:

— Îl cheamă Jaime Jordan al Treilea și nu este n.t. Asta înseamnă nenorocitul de tată, apropo. Deși el *zice* că e. E un cretin și, fără îndoială, nu este el tatăl noului Iisus.

Toate trei fură de acord.

Așadar *acum* aveam un nume: Jaime Jordan III.

Fetele fuseseră în casă – *acele fete vulgare, stricate, hidoase! Toate hulitoare!* Menajera, doamna Walsh, crezu că o aude pe Kathleen vorbind cu voce tare în camera ei, imediat după ce plecară ele. Cui îi vorbea? se întrebă ea.

Curioasă, aruncă pânza albă curată pe patul din camera de oaspeți. Apoi se strecură în holul slab luminat și se îndreptă în vârful picioarelor spre camera fetei. Ciuli urechile pe sub părul ei alb.

Ida Walsh nu înțelegea exact ce spunea, dar cu siguranță se auzea ca și cum Kathleen ar fi vorbit cu cineva. Dar cu cine? Nu mai văzuse pe nimeni urcând treptele după ce pleaseră hulitoarele.

Își spunea ea rugăciunile înainte de întâlnirea importantă cu cei de la știri? Bineînțeles, normal că era îngrozită. Chiar dacă aștepta un copil, Kathleen era ea însăși un copil.

Ida Walsh făcu cu atenție un pas mai aproape de camera fetei. Puse mâna pe clanța ușii și, pe cât de silențios putu, femeia de șaiszeci de ani se strecură în încăpere.

— Sfântă Inimă a lui Iisus! rosti ea pe nerăsuflăte. Își duse grabnic mâinile la gură. Nu-și putea crede ochilor sau urechilor.

În secunda următoare, menajera căzu pe spate. Mâna ei dreaptă băjbâia pe piept, căutând zadarnic crucifixul care-i atârna mereu de lanțul din jurul girului.

Dispăruse! Crucifixul nu mai era acolo! Cum putea să dispară?

Dintr-odată, îi pieri vederea! Orbi pe loc!

Nu mai putu auzi! Niciun sunet! Asurzise!

Deschise gura și urlă fără să poată scoate un cuvânt. *Nici să vorbească nu mai putea!* În tăcerea deplină, crezu că asurzise și amărâse de tot sau chiar murise. Se prăbuși pe podeaua acoperită de covor, gemând și strângând din ochi.

Apoi, printr-o teribilă străfulgerare a conștientei, *își dădu seama*. Singură își făcuse asta. Era asemenea soției lui Lot, care a privit înapoi spre Sodoma și a fost transformată într-o statuie de sare.

Îl sfidase pe DUMNEZEU!

Cu o clipă înainte să amuțească, o văzuse pe Kathleen Beaver vorbind cu cineva. Vorbind cu voce tare. Gesticulând cu

înflăcărare. Iar apoi... Kathleen rostise cele mai infame blesteme.

Auzise un al doilea glas – și era foarte grav –, glasul unui bărbat. Glasul nu contenea s-o numească pe Kathleen târfă! Târfa Satanei! Și nu avea decât să recunoască. Să mărturisească tuturor la conferința de presă.

Însă nu era nimeni altcineva în dormitorul fetei! Nimeni pe care Ida Walsh să-l poată vedea!

Și în oglinda tinerei fete... menajera era sigură că zărise limbi de foc galben-roșii, unduindu-se, ridicându-se. Văzuse terifiantele flăcări ale ladului.

— Maica Domnului, salvează-mă, șopti ea, prăbușindu-se în convulsii pe podea, asemenea unui alienat mintal.

Tocmai văzuse ladul cu propriii ochi și credea din tot sufletul că-l auzise pe Satana însuși vorbind cu Kathleen.

O pâclă întunecoasă, umedă și petice de ceață se lăsară deasupra Colibei Soarelui. Kathleen era condusă pe lungul șir de trepte de lemn al verandei din spate. Deasupra, cerul era cenușiu, străfulgerat de săgeți purpurii, lungi. Era o priveliște grandioasă. Jos, felinarele de la ferestrele camerei de zi puteau fi văzute strălucind cald, într-o lumină galbenă, așa cum foarte plăcut arată luminile caselor în nopțile de toamnă târzie și de iarnă.

Întrucât sesizasem clar cum e vremea, mi-a fugit gândul la ciudatele și înspăimântătoare evenimente din întreaga lume: epidemii, izbucniri de ciumă letală, foamete. Totul era extrem de înfricoșător și nu mă puteam opri să nu caut o legătură între ele și fecioara însărcinată. Apocalipsa? Nu puteam accepta așa ceva. Și totuși, nu-mi puteam scoate din minte imaginile haosului și ale răului.

Am văzut-o pe Kathleen acoperindu-și ochii atunci când sute de aparate de fotografiat luminară pajiștea întunecată. Era o ocazie incredibilă pentru fotografiat!

Familia și prietenii ei formară în juru-i un semicerc protector strâns și ea se apropie de șirul impresionant de microfoane care fuseseră fixate pe o masă folosită de obicei la petreceri, lungă de 6 metri.

De partea cealaltă a mesei se găseau 100 de reporteri sau chiar mai mulți, dintre care unii îmi erau cunoscuți, iar în spatele lor se afla o orbitoare galerie de lumini. Camerele video se holbau cu ochii lor roșii insolenți, iar pe autodubele parcate de-a lungul drumului am văzut montate chiar discuri de transmisie prin satelit.

Șase elicoptere ale canalelor de știri bâzâiau zgomotos deasupra. Mă îngrijora posibilitatea prăbușirii unui elicopter.

Reporterii și cameramanii se înghesuiau, se îmbrânceau pentru poziții cât mai bune.

Și, în cele din urmă, chiar în față, era Justin. Era aici deoarece cardinalul avea planuri mari cu el. Din ce alt motiv? De ce acum? De ce fusesem eu și el aduși din nou împreună? Nu mă puteam opri să cred că trebuia să fie un motiv anume. Voiam ca totul să fie clar, răspicat și logic – dar va fi oare așa?

Kathleen privi spre scena ireală, zgomotoasă, și tremură. M-a

mișcat.

Din ce în ce mai multe camere o fotografiau și-i apăreau cu obrăznicie în fața ochilor. Clipea repede și lacrimile îi inundară ochii.

Începu să-și apuce și să-și strângă inconștient tunică, singurul lucru în care mai încăpea în această perioadă. Știa ce gândea, fiindcă îmi spusese.

Ce credeau acești oameni importanți despre ea? Proști nu erau și, în plus, erau plătiți să fie sceptici. Credeau reporterii că ea era o mincinoasă netrebnică? Un monstru? Ce ar fi putut spune ca să-i facă să o creadă?

Înalt și impozant în alesele sale veșminte clericale de culoare roșie, cardinalul John Rooney apăru într-un final în fața microfoanelor.

Conferința de presă începuse. Lumea trebuia să audă ceva.

Vă mulțumesc tuturor că ați venit aici într-un timp atât de scurt, spuse cardinalul pe un ton dintre cele mai plăcute. Zâmbi călduros spre mulțimea nerăbdătoare, mișcătoare, părând că privește în ochi pe fiecare dintre cei prezenți.

Nu avea să dea niciunui de bănuț despre îngrijorarea și temerile sale și, mai ales, despre legătura pe care o făcea el între evenimentele apocaliptice care izbucniseră în întreaga lume în ultimele câteva săptămâni.

— Binevoii să luați parte, în tăcere, la o rugăciune interioară, scurtă?

Își împreună mâinile și plecă ușor capul. Mulți, chiar și aceia care nu fuseseră niciodată într-o biserică catolică, își plecară capetele.

După acel moment de tăcere, arhiepiscopul declară deschisă conferința de presă pentru întrebări generale.

Începu o femeie atrăgătoare îmbrăcată într-un pardesiu cafeniu.

— Terry Mayer, *Chicago Sun-Times*. Eu și mulți dintre cunoscuții mei avem impresia că Biserica trece printr-o perioadă extrem de dificilă. Reporteră avea un accent plăcut din Vestul Mijlociu. Am auzit zvonuri despre posibilitatea unei schisme între conservatori și liberali. Există vreo legătură între aceste probleme politice și ceea ce se întâmplă astăzi?

Cardinalul Rooney începuse deja să-și miște capul, în semn de dezaprobare, înainte ca Terry Mayer să termine întrebarea.

— Nu doresc să par apologetic, dar nu este cazul să ne facem asemenea griji atunci când între liderii Bisericii există neînțelegeri. Biserica este umană. Acesta este punctul ei slab. Dar, în același timp, este forța și frumusețea ei. Cât despre organizarea Bisericii și Kathleen Beavie, nu există absolut nicio legătură. Nașterea acestui copil nu are nimic de-a face cu așa ceva.

Vocea gravă a cardinalului plană deasupra mulțimii. Era deopotrivă serios și înțelept și cu siguranță părea că este deschis și sincer.

Mai răspunse la câteva întrebări până când îl recunosc într-un final pe reporterul ziarului newyorkez *Daily News*.

— Les Porter, New York, *Daily News*. Părinte Rooney, ar putea

Kathleen Beavier să ne spună punctul ei de vedere în legătură cu toate acestea? Se formulează o serie de ipoteze în această perioadă. Vrem să auzim ce are Kathleen de spus.

Cardinalul dădu din cap gânditor și apoi îi făcu semn fetei să vină în față.

— Da, Kathleen vă va vorbi. Vrea să fie auzită.

Kathleen avu senzația că rămăsese fără glas, că ea însăși era amuțită și ireală. Timp de câteva secunde, în timp ce privea speriată spre reporteri, mintea îi deveni un vid total.

Apoi, își văzu cele trei prietene, Sara, Francesca, Chuck – ceea ce îmbunătăți situația, sau dimpotrivă. Nu era foarte sigură. În nicio privință.

— Nu m-am adresat niciodată unui grup atât de mare și impunător ca acesta, reuși ea să spună într-un târziu. Glasul ei tuna de-a lungul pajiștii, surprinzând-o cu puterea lui.

Se întoarse spre Anne, care îi zâmbi și-i făcu cu ochiul ca s-o încurajeze.

— Așadar, continuă Kathleen, nu mă pricep foarte bine la așa ceva. Să fiu sinceră, am exersat puțin în casă de curând, și am fost groaznică.

Kathleen zâmbi pe seama disconfortului ei evident. Deocamdată, reporterii păreau captivați de simplitatea și onestitatea ei.

— Primăvara trecută, continuă ea, am descoperit să sunt însărcinată deși eram – sunt – încă virgină. Bineînțeles, am fost înspăimântată și derutată, dar am reușit să-mi fac curajul necesar de a le spune părinților mei. Ei m-au dus la medicul familiei noastre, care a spus că, fără îndoială, sunt atât însărcinată, cât și virgină. Au urmat teste făcute de medici din Boston, apoi de la Universitatea Harvard. Și o mulțime de întrebări suspicioase adresate de tot felul de preoți, până când, într-un final, s-a implicat și Roma. Săptămâna trecută, a venit aici un alt medic de la New York. Încă o dată, a verificat dacă sunt intactă. E tot ce am de spus. Este tot ce s-a întâmplat, deocamdată. Acum sunt însărcinată în opt luni. Sunt sănătoasă. Copilul este foarte sănătos. Îl văd o dată pe lună la sonograf.

Vocea unui reporter se ridică peste mulțime.

— Domnișoară Beaver, tocmai ați declarat: „E tot ce am de spus”. Nu vreau să vă jignesc, dar de ce am accepta acest lucru? Mulți dintre noi sunt de părere că se pot spune mult mai multe.

Kathleen ezită. Îi venea să-i spună totul.

Și apoi auzi Vocea: *Da. Fă-o! Spune-le totul! Spune-le!*

— Ei bine, în ianuarie mi s-a întâmplat ceva, șopti Kathleen. Respirația îi era acum un huruit amplificat de echipamentul de

sunet.

— Vrei să ne spui despre ce este vorba, Kathleen?

Spune-le adevărul despre copilul tău de doi bani! Da, da, da, fă-o acum!

— Îmi pare rău! Kathleen dădu din cap și părul său blond satinat străluci în atmosfera sumbră. Sunt câteva lucruri despre care nu vă pot spune nimic acum. Îmi pare rău! Deocamdată, va trebui să acceptați anumite lucruri din *credință*.

Brusc, Kathleen se sufocă pe măsură ce fotografiile se înmulțeau. Îi era frig și teamă și se simțea atât de singură în fața tuturor acelor microfoane! Nu voia să plângă, dar nu le putea spune adevărul. Nu era în stare să o facă.

— Vă rog să mă credeți că îmi pare rău, se aplecă ea, repetând încă o dată.

Exact în acel moment, Kathleen păru să-și îndrepte atenția în altă parte.

Ceva se petrecea lângă un grup de pini întunecați care stăteau drepti, ca niște uriașe santinele, în spatele masei de reporteri.

Inima fetei începu să bată repede. Copilul se mișcă înăuntrul ei – violent. O toropeală fierbinte puse stăpânire pe ea și i se făcu frică.

Auzi din nou Vocea: *Spune-le! Spune-le adevărul, târfă! Spune-le al cui este copilul!*

Kathleen dădu din cap și apoi își ridică glasul deasupra mulțimii, deasupra *celeilalte* voci.

— Ea e aici. E aici acum!

Reporterii priveră înapoi spre locul arătat de fată.

— Doamna Noastră a venit.

Blânzii ochi albaștri ai fetei se îndreptară într-acolo. Privirea-i deveni calmă, împăcată. Fața îi strălucea.

Toate camerele se întoarseră s-o filmeze de aproape pe tânăra care le vorbea. Cu toții doreau să prindă inocența și extazul care i se citeau pe chip.

— Nu o vedeți? le șopti Kathleen. Pe obraji îi curgeau lacrimi. Începu să tremure violent. Părea că e pe punctul de a leșina. Nu o vedeți? O, te rog, Doamne, de ce eu? De ce doar eu? Ea este aici acum și niciunul dintre voi nu o poate vedea. E aici, vă asigur. O, Doamne, este atât de frumoasă! Chiar nu o vede nimeni?

Oamenii au avut întotdeauna nevoie să creadă în ceva, dar acum mai mult ca niciodată. Voiau să aibă credință, dar poate că uitaseră cum să o obțină. În acea noapte am stat în camera de lucru a casei Beavier cu Justin, cardinalul Rooney, domnul și doamna Beavier și Kathleen. Am urmărit știrea relatată la posturile TV din întreaga lume.

A fost cea mai incredibilă experiență. Îmi tot aminteam mai vechea emisiune TV *Ești acolo?* și mă gândeam, *Da, sunt.*

O psalmodiere răsunătoare și tunătoare părea să se răspândească spontan pe întreg globul: *Un miracol... Un miracol!*

Un italian în vârstă de optzeci de ani dansa învârtindu-și soția în magnifica, extrem de cunoscuta piață Sf. Petru din Roma. În brațele lui, femeia întinerise. Un fotograf local prinse pe film dansul magic al cuplului.

Clopot de aur cu un diametru de 183 cm începură să bată deasupra pieței pavate a bazilicii maiestuoase. Dangățul clopotelor transmitea un nou și special înțeles pentru cei peste 10 000 de credincioși adunați sub umbra întinsă răspândită de cea mai mare biserică din lume.

În Germania, un lung șir de oameni ieșea încet din cea mai renumită catedrală din Berlin, Kaiser-Wilhelm-Gedachtniskirche. Șirul se întindea mult pe strălucitoarea stradă Kurfurstendamm.

La catedrala Sf. Patrick din New York, cardinalul John O'Connor celebra o neașteptată liturghie ia ora nouă. Aproape 6000 de newyorkezi se înghesuită în catedrala gotică. Cardinal O'Connor știa că trebuia transmis un mesaj sobru, prudent.

Enoriașii însă nu păreau că-și doreau să-l audă.

În Dublin și Cork, steaguri cu însemnele papale în alb și galben fluturau la poșta principală de pe strada O'Connell, pe toate acoperișurile barurilor și restaurantelor, pe portalul faimoasei Gresham House.

La catedrala Notre-Dame de Paris, uriașul clopot pe 13 tonuri din turnul de sud trimise mai departe mesajul divin pe malul stâng, spre La Sorbonne, Marche aux Fleurs și Les Halles. Sub marile turnuri din Place du Paris, oamenii de pază, îndrăgostiții, comedianții și așa-numiții „les clochards” se opriră chiar pentru un moment solemn. Mulțimea se rugă pentru tânăra fată din America. Iar francezii erau în mod special mândri de ea,

deoarece Kathleen avea sânge franțuzesc în vine.

La miezul nopții, dintr-un mic horn aflat deasupra palatului papal de lângă capelă, se ridică fumul alb. Minunate lovituri de tun ceremoniale explodară deasupra extraordinarei piețe eliptice a lui Bernini, în fața catedralei Sf. Petru din Roma. *Avem un Papă*, strigau oamenii în extaz.

Sus de tot, la una dintre ferestrele Palatului Apostolic cu domuri aurite, apăru în cele din urmă o siluetă micuță într-o sutană albă de mătase și un acoperământ pe cap. Sfântul Părinte, noul Papă, Benedict al XVI-lea, își desfăcu brațele spre oameni.

Mulțimea salută figura papală îndepărtată. *Papa, Papa*, strigau ei în cor. *Vorbește-ne despre fecioară*.

Maam Cross, Irlanda

În acea seară, în jurul cinei, două maici ale școlii și preotul parohiei veniră la casa în care locuia Colleen. Fata văzu vechiul Volkswagen al preotului înaintând pe câmp și fugi să se ascundă într-un pod.

Într-unul din unghere se aflau un vraf de haine vechi care miroseau a mușegai, cearșafuri de pat și o pătură zdrențuită. Era întuneric, în ciuda becului aprins.

Colleen se ascunse sub haine în așa fel încât să fie complet acoperită.

Nu putea vedea nimic, simțea doar mirosul de naftalină de la granulele pe care le împrăștiase mama ei cu ceva timp în urmă. Dar Colleen auzea totul.

Acum se aflau în casă, jos. Vorbiră între ei și apoi o strigară.

— Colleen, Colleen, sunt eu, sora Katherine!

— Și părintele Flannery. Ești aici, Colleen? Urcară în dormitorul fetei, împreună cu mama ei. Femeia nu avea să-i ajute să o găsească, chiar dacă ar fi fost în stare. Rar mai vorbea pe înțelesul cuiva. Nici nu-și mai amintea mare lucru. În această perioadă, fata era practic singură în casă – cu excepția copilului, bineînțeles.

Își cuprinse cu grijă burta cu ambele mâini.

— Bună, puiul meu drag. Nu-ți fie teamă! Nimeni nu te va răni, puiule. Nimeni nu ne va deranja. Suntem doar noi doi, puiul meu drag. Suntem doar noi, dar vom fi bine. Vei vedea, puiul meu scump. Suntem doar noi doi.

Irlanda

În aceeași seară, părintele Nicholas Rosetti luă un avion care se îndrepta spre aeroportul Shannon. Știa unde trebuia să meargă acum. Trebuia să vadă *cea de-a doua* fată. Erau două fecioare. Una în Irlanda. Una în America.

Era mulțumit că, datorită faptului că fata trăia într-un orășel atât de îndepărtat și de mic, vestea nu se răspândise încă. Își dorise același lucru și în privința fetei din America, dar acolo vestea se răspândise cu repeziciunea focului. Rosetti nu înțelegea de ce. Ce însemna? Ce-i spunea lui? Ce spunea asta despre cele două fete?

Încercă să se relaxeze, sperând că Vocea diabolică nu va reveni.

Umplu câteva pagini cu notițe despre Colleen. Încercă apoi să adoarmă, dar nu reuși. În jurul lui, alți pasageri dormeau liniștiți și nu se putu abține să nu-i invidieze.

Sprijinit pe spătarul aplecat, Nicholas Rosetti reciti comentariile scrise. Devenea obsedat, nu? Dintr-odată, micul avion începu să se zdruncine. Își aminti de atacul din Roma. *Ce se mai întâmpla acum? Pentru numele lui Dumnezeu, ce urma acum?*

Rosetti privi în jurul său. Toată lumea se trezise brusc. Pasagerii erau înspăimântați.

Și apoi motorul avionului Beech 1900 păru să explodeze. Era ca și cum în capul său ar fi explodat o mică bombă.

Pentru o clipă crezu că avionul s-a ciocnit de un altul. Instinctiv, își acoperi capul cu mâinile. Bărbatul de lângă el se agăță de brațul lui.

— Ne prăbușim! Vom muri! striga el.

Țipetele care veneau din cabină erau manifestarea evidentă a fricii. Timpul deveni elastic. Avionul se prăbușea în gol, cu smucituri cumplite.

Nu se poate. E prea mult, nu se poate. Nu se poate, avionul nu se prăbușește.

Dar avionul se prăbușea! Cobora în spirală, formând un cerc amplu spre dreapta, ceea ce însemna că pilotul nu putea să vadă încotro se îndrepta avionul. Umezeala bătea în hublou asemenea

unor dăre de gaz. Un vâl de nori îi acoperi.

Țipetele dinăuntru deveniră din ce în ce mai puternice.

„ȚINEȚI-VĂ BINE, ȚINEȚI-VĂ BINE”, se auzi vocea căpitanului.

Rosetti se aplecă și se prinse de glezne, strângând cât putu de tare. Se ruga cu patos. *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti...* Prin fața ochilor îi trecură chipul mamei, al tatălui, al surorii și al fratelui mai mare. Apoi văzu chipul fecioarei Colleen, izbitor, înspăimântător de real, ca și cum ar fi fost chiar acolo.

Așteptă să audă Vocea înfricoșătoare, dar nu auzi nimic.

Micul aparat de zbor coborî, lăsându-se într-o parte, și apoi se prăbuși printre copaci, cu botul înainte.

Se auzi metalul strivindu-se. O altă explozie asurzitoare. Cavitatea toracică i se zdrobi de genunchi în timp ce nava se rotea, se spulbera, împrăștiindu-se în bucăți pe pământ.

Apoi fiecare particulă sonoră – umană și mecanică deopotrivă – încetă. Pur și simplu *încetă*.

Deschise ochii în haosul întunecat din interiorul avionului.

Pe neașteptate, deasupra capului său țâșniră flăcări care se întinseră cu o repeziciune uluitoare.

Voi muri prin foc. Toți oamenii aceștia vor muri. Oare sunt în Iad?

Respirând greoi, își desfăcu centura de siguranță cu degetele ude, tremurând. Și se izbi de tavan!

Dezorientat, Nicholas Rosetti își luă avânt și se rostogoli. Descoperi că picioarele îl ascultă și-și croi drum printre bagaje căzute și obiecte ude, moi, îndreptându-se instinctiv spre deschizătura care fusese odată ieșirea de urgență.

În spatele avionului, lumina se răspândea peste strălucitorul verde-smarald al lanului de porumb. De unde venea lumina?

Așa ceva nu se putea întâmpla. Dar se întâmplase. Oamenii erau împrăștiați peste tot, fără suflare.

Ezită și apoi privi înapoi la flăcări. Căldura devenea din ce în ce mai puternică, chinuitoare.

— Este cineva în viață? strigă el în direcția flăcărilor.

Când văzu că nu se aude decât șuieratul plasticului care se topea, sări prin flăcările mișcătoare pe pământul stabil. Nu avea de ales. Alergă pe picioarele-i slăbite spre mijlocul câmpului. Așteptă o altă explozie, cu respirația întretăiată, simțind că senzația de arsură îi sfâșie plămânii.

Întorcându-se, văzu cea mai mare parte a cabinei răsturnată, distrusă de un imens cerc de foc.

Este ladul, nu? O poartă direct spre lad.

Aerul înconjurător mirosea a policarbon și a carne arsă. Nu mai trecuse niciodată prin așa ceva.

Singura mișcare din interiorul avionului era cea a moleculelor fierbinți ale aerului.

Rosetti își șterse fruntea cu dosul palmei și privi focul de la o depărtare de aproximativ 50 în. Fusese singurul care scăpase din dezastru. De ce el?

Deodată, avu o scurtă, rușinoasă izbucnire de bucurie – supraviețuise!

Însă sentimentul acesta fu curând înlocuit de o durere copleșitoare.

Căzu în genunchi și se rugă pentru sufletele celor morți, își aminti cuvintele pontifului adresate lui cu puțin timp în urmă la Roma. *Vei fi singur.* Vocea îl inundă, liniștindu-l ca o binecuvântare.

Sări în picioare și-și văzu rucsacul negru. Cum a ajuns acolo? își spuse că trebuie să gândească, să întocmească un plan. Gândește! Gândește! Dacă se afla într-un lan de porumb, înseamnă că undeva trebuia să fie o fermă. Și un oraș.

Cămașa și pantalonii erau pătate, dar întregi. Nu-și pierduse nici încălțăminte. Arăta de parcă nu ar fi dormit bine, dar altfel nu avea nicio zgârietură.

Vei fi singur.

Nicholas Rosetti își îndreptă jacheta și porni spre un șir de tufișuri care marca marginea unui drum. Următoarele gânduri îi veniră în minte cât se poate de clar.

Ceva sau cineva încearcă să măucidă.

Iar ceva sau cineva mă vrea în viață.

Newport, Rhode Island

Fata auzi în apropierea ei o *bufnitură* în întuneric și deschise larg ochii. Inima îi săltă în piept. Un bărbat se afla în dormitorul ei! Îi vedea întreaga siluetă din profil.

— Ji-a fost dor de mine? întrebă el râzând. Vocea îi era joasă și puternică. Se aplecă deasupra ei, trimitând umbre peste pat.

— Nici măcar o clipă, răspuse ea, pe același ton obraznic. Simțea cum pulsul o luase razna. Îl voia adânc înăuntrul ei.

Pantalonii din postav aspru căzură la picioarele bărbatului și din ei se împrăștiară pe jos câteva monede. Ereția lui, tare și insinuantă, lucea în palida lumină a lunii.

Fata întinse o mână și-l atinse. El i-o duse la gură și fata îl primi înăuntrul ei.

— Oh, Doamneeee, gemu el și apoi râse iar.

Ieși din ea și dintr-o mișcare rapidă aruncă lenjeria de pat și-și întinse trupul vânjos alături de al ei, cald și lăptos. Își trecu mâna aspră peste burta ei umflată cu o mișcare înceată, tot mai amplă.

— Ești un drăcușor, spuse ea, și te vreau din nou. Nu mă satur de tine!

Un alt bărbat care stătea lângă pat îi luă locul primului.

Scotoci nervos în sacul lui de piele. Avea un cadou pentru ea, un inel de aur, cu o piatră stacojie strălucitoare în centru.

— Nu trebuia. *Tu ești* cadoul meu, darul meu, spuse ea. Atinge-mă, spuse ea. Te rog! Ești un îngerăș.

Atingerea lui era ca mătasea. Experimentat, mângâie ridicăturile umede ale sexului ei până ce îl imploră să termine în ea...

Un al treilea bărbat îl împinse deoparte pe al doilea. Salteaua se lăsă sub greutatea lui.

— Ai cea mai fină piele, știi? spuse el. Ești o minune!

— Știu. Țta e adevărul.

O pătrunse în divinul, umedul loc pe care i-l arătă ea, cuprinzându-i sânii, țipându-i în păr de extaz.

După ce termină cu ea, veni un al patrulea. Mirosea a apă de mare, lână nespălată și ace de pin. Avea doar paisprezece ani și o iubea și el. Ejaculă pe coapsa ei și apoi încă o dată după ce o

pătrunse iarăși.

Urmă un bărbat imens care îl trase cu violență pe băiat din îmbrățișările ei. Apoi își întinse lângă ea membrele dureroase.

— Încălzește-mă, iubirea mea, spuse el. E foarte frig în noaptea asta.

Era Șeful, cel mai experimentat, de departe cel mai bun amant. Îmbrăcat în piele de oaie și tweed, mirosea a mosc, mirodenii și tutun, aromă pe care fata o găsea absolut irezistibilă. Vocea lui era joasă și plăcută și suna ca un violoncel, iar atunci când îi rosti numele, fetei îi dădură lacrimile.

Se lăsă în genunchi lângă el, îi atinse buzele cu sânii și el îi prinse în gură, sugându-i pe rând. Apoi fata se urcă pe el și îl călări până când țipetele îi ieșiră din gâtlej în aerul rece al nopții într-un delicios, întretăiat șuvoi.

— De ce nu mi te supui? urlă el deodată.

Kathleen Beavie se trezi brusc. Era transpirată și găfâia de parcă ar fi alergat să-și salveze viața. Și plângea!

Încă putea să audă Vocea – chinuitoare, ironică.

Era udă toată. Cearșafurile erau mototolite și transpirate, de parcă nu le-ar fi schimbat de săptămâni întregi. Aproape că mai auzea ultimele cuvinte ale Vocii. Cearșafurile erau îmbibate cu un miros ciudat.

Dar era singură. Exact așa cum fusese în fiecare noapte, de luni de zile.

În exact același moment în care se trezi Kathleen Beavie, Colleen Galaher se ridică și ea brusc în pat și țipă. Imaginile apăreau și pâlăiau în fața ochilor ei ca niște baloane de săpun imense. Cearșafurile de flanel erau strânse în jurul picioarelor ei goale. Cum de se întâmplase acest lucru?

Începu să plângă isteric.

Maam Cross, Irlanda

Bineînțeles, erau câțiva oameni care știau de Colleen. Localnicii știau, dar păstrau secretul pentru ei. Era problema lor, treaba lor și a nimănui altcuiva.

Fetele și băieții din Maam Cross erau cruzi, nu aveau pic de milă sau remușcări, iar minte nici atât. Fetei îi spuneau „târfulița din Liffey Glade”. În plus, își exprimară părerea în privința ei cu vorbe răutăcioase așternute cu roșu pe pereții proaspăt vopsiți în alb ai Mcdonald’s-ului din oraș: COLLEEN SUGE ȘTREMELEAGURI FERMECATE!

Când veni în oraș, fata fu nevoită să treacă pe lângă semnul acela obscen, oribil. I se făcu rău.

Astăzi, mergea la cumpărături. Tatăl ei murise de cancer. Mama ei era infirmă de mulți ani. Trăiau amândouă din alocația primită de la stat și din ce le mai dădea biserica.

DON AL MacCORMACK, BĂCANUL FAMILIEI, era al treilea dintr-un șir de magazine cu un etaj, proaspăt vopsite, aflat la intersecție. De când cu miliardele de lire aduse pentru refacerea Irlandei, vopsea proaspătă putea fi văzută pretutindeni. Culoarele clădirilor erau vii, contrastante: cea a gălbenelelor, a curmalului japonez, a violetelor, a lacurilor. Firmele erau poleite pentru a atrage turiștii.

Colleen credea că acum, în Irlanda, viața era mai bună ca înainte, dar îngustimea minții și valorile învechite se țineau de oameni ca scaiul de oaie.

Înfășură mai bine în jurul burții ei umflate haina subțire de postav pe care o cumpăraseră cu trei ani în urmă de la magazinul Dunnes din Galway. Privi în sus spre exteriorul de culoarea mandarinei al băcăniei. Pe lângă dispozitivul de transmisie TV prin satelit, un coș arunca fum în înaltul rece și umed.

Își coborî din nou privirea, de data aceasta peste jumătatea de tors a unui vițel, care atârna în vitrina magazinului. *Dezgustător! Scârbos!*

Apoi oftă și intră pentru cumpărături. Bucurându-se de luxul deloc familiar al magazinului cu încălzire electrică, Colleen îngrămădi în coș o jumătate de duzină de ouă, făină, hering sărat, cartofi, lapte, miere și o bucată mare de brânză.

În timp ce puse pe tejghea cecul de la bancă, își dădu seama că femeia din spatele casei de marcat o scruta din priviri.

Răvășită, Colleen părăsi magazinul și se trezi direct în fața lui Michael Colom Sheedy.

— O, fir-ar, scuzăți-mă, domniță! Michael simula un zâmbet politicos și-și luă de pe cap basca de tweed. Capul lui ras străluci.

Piatra neagră a unui cercler îi marca lobul urechii. Purta un hanorac cu glugă și niște pantaloni largi și lungi, dar nu fiindcă ar fi luat echipamentul tatălui său. Îmbrăcămintea de tip gangster era foarte agreată de acești băieți, care copiau comportamentul bandelor de oraș.

— Măi, să vezi! Băiatul de șaisprezece ani își plesni șoldurile cu ambele mâini. E chiar micuța Colleen Galaher cu burta ei îngrozitor de mare și rușinoasă ieșită chiar din *Dosarele X*. Încă mai ești însărcinată cu Fiul Domnului? Cel de-acolo de jos este el în persoană?

Privirea fetei trecu repede de la Michael la ceilalți din grup, care se schimbaseră cu toții de uniforme de școală: pantaloni gri și tricouri albastre. John O'Sullivan, Finton Cleary, Liam Meinnie și prietena lui Michael, Ginny Anne Drury.

Își pierdeau vremea în fața magazinului cu dulciuri. În fundal se auzea piesa de succes a lui Billie „Fiindcă vrem”. *O așteptau*.

Colleen se sperie, făcu un pas înapoi, și mai că scăpă din mână alimentele.

— Te rog, Michael, mama este foarte bolnavă. Trebuie să plec acum.

— Îhî, Colleen. Nu durează decât o secundă, drăguțo. Noi vrem doar să avem o mică discuție în grup. Ce vrem noi să știm e dacă Dumnezeu te-a dus mai întâi la film sau ți-a tras-o pur și simplu pe bancheta din spatele mașinii lui.

Fetei i se tăie respirația.

— Nu ar trebui să vorbești așa urât, Michael.

Brusc, Michael Sheedy o ridică de pe trotuar pe micuța Colleen împreună cu grămada ei de cumpărături – direct în soarele roșu care tocmai apunea pe după acoperișurile orașului.

Fata păli. Din ochii ei de un verde strălucitor începură să cadă lacrimi.

— O, Doamne Sfinte, nu, Michael Sheedy!

— O, Doamne Sfinte, nu, Michael Sheedy! o maimuțări băiatul pe un ton batjocoritor, strident.

Tovarășii lui începură să râdă și liderul golanilor o pasă pe

Colleen următorului din rând.

— Vezi ce faci, Johno. Nu scăpa mingea acum, *pe Dumnezeu în plinătatea lui*.

Johno O'Sullivan, cu o greutate de aproape 159 de kilograme la numai șaisprezece ani, chiar fu cât pe ce să scape fata. Se pricepea la fotbal, dar nu se descurca prea bine cu mâinile.

În ultimul moment, reuși s-o împingă spre Liam Meinnie, mâna dreaptă a lui Michael, lingușitor și imitându-l în întregime. Pe brațul drept, Liam avea tatuată o zvastică.

— Te rog, Liam, strigă Colleen. Ginny Anne, te rog! Fă-i să înceteze! N-am făcut rău nimănui! Sunt însărcinată!

Pistruiatul băiat irlandez o ținu pe față sus deasupra capului. Începu să scandeze ca la un meci de fotbal. Ceilalți îl acompaniară cu râsete.

— Vrei să spui gravidă cu un mic bastard. Așa, târfuliță Colleen! Cu mine n-ai vrut să ieși! Dar uite, de fapt, tu ți-o trăgeai cu Cel de Sus.

În acel moment, pe strada pustie din Maam Cross se petrecu cel mai neobișnuit lucru, cel mai ciudat întâmplat vreodată în anticul oraș druid.

Din senin, cu viteza unui glonț, apăru un sturz galben-maroniu. Micuța pasăre țipă o dată și apoi țâșni direct spre capul lui Liam Meinnie.

Instinctiv, băiatul o puse jos pe Colleen. Își duse repede mâinile la față ca să-și acopere ochii loviți.

— Al dracului nenorocit! țipă Liam Meinnie de durere, după ce pasărea se repezi iar asupra lui. Oh, al dracului nenorocit! Ochii mei! O, lisuse! Ochii mei!

În timp ce se îndepărta de terifianta scenă, Colleen se uită înapoi. Liam strângea din ochi. Sângele-i șiroia pe față. Fâșii de carne însângerată atârnavu din obrajii băiatului.

Pasărea nu mai era nicăieri. Dispăruse la fel de repede cum apăruse.

Pasărea era un înger, gândi Colleen. Un înger cu adevărat, trimis din Rai ca să-i oprească pe Liam Meinnie și pe ceilalți băieți îngrozitori și răi.

New York

Nicholas Rosetti se trezi brusc. Gândul îi era tot la incredibilul secret – se gândise la el toată noaptea. Era convins că știe de ce fusese atacat, deși nimeni întreg la minte nu l-ar fi crezut.

Clipi, până ce îndepărtă din fața ochilor imaginile morbide și violente și își dădu seama unde se afla. O cameră de hotel din centrul Manhattanului, un oraș pe care nu-l mai vizitase și unul care-i displicuse foarte mult de la bun început.

Întorcând capul, văzu tapetul de culoarea fildeșului, decolorat, mobilierul de mahon și draperiile grele, dungate în trandafiriu, roz și bej, care blocau lumina de pe Broadway, la nord de Times Square.

Ascultă absent sirena poliției care acoperea bâzâitul ușor al aparatului de ventilație.

Comandă ceai și câteva cornuri. Apoi făcu un duș, spălându-se, în sfârșit, de transpirația din timpul nopții.

Se îmbracă în niște pantaloni negri și un pulover de lână gri cu guler colant. După ce așează ceașca de ceai pe biroul aflat lângă fereastra cu vedere la stradă, își deschise sacul negru.

Aici se afla toată munca lui la acest caz. Întinse o bucată de ziar vechi.

CARTEA A DOUA

Kathleen și Colleen

Hârtia îngălbenită era datată 14 octombrie 1917, iar titlul articolului era la fel de șocant ca evenimentul în sine: „Miracol la Fatima”.

Reporterul ziarului *New York Times* scrisese aceste cuvinte în octombrie: *Spre uimirea acestor oameni îngroziți și nedumeriți a căror atitudine merge înapoi până în timpurile biblice, oameni care, pălind de teamă, cu capetele descoperite, au îndrăznit să privească spre cer – soarele a tremurat violent cât se poate de clar. Soarele s-a deplasat lateral cu mișcări bruște, nemaivăzute până atunci. Astăzi, soarele a făcut un dans macabru pe cer în timp ce Maica Domnului ar fi „vorbit” unor copii, trei la număr.*

La Fatima se dăduse un avertisment terifiant. Chiar și *New York Times* recunoscuse acest lucru.

Iar secretul fusese păstrat de atunci – timp de aproape optzeci și doi de ani!

În sacul său umflat se aflau cele mai recente informații și dovezi. O depozitie de 19 pagini pe marginea întâlnirii cu fata în vârstă de paisprezece ani din Maam Cross, Colleen Galaher.

Dedesubt, urma un pachet cu tăieturi din ziare vechi de două, trei zile. Articole din *The Times* din Londra, *Los Angeles Times*, *Observer*, *Irish Press* și altele. Relatări despre viruși scăpați de sub control, ciumă, morți inexplicabile, bizare.

Rosetti își simți gâtul țepăn. Tensiunea îl cuprindea din nou, în valuri. Îi era din nou teamă. Nu se putea ascunde, nici măcar în New York.

Papa Pius îi dezvăluise secretul de la Fatima. *Nu, vă rog! Împloră Rosetti. Nu sunt demn de așa ceva!*

Știa însă că secretul era adevărat. Era credincios, așadar credea.

La mii de kilometri depărtare sunt două fecioare. Una dintre fete îl va purta pe Mântuitor, Fiul Domnului. Cealaltă îl va purta pe Fiul Satanei.

New York

În acea după-amiază, Nicholas Rosetti se plimba pe aglomeratul Eighth Avenue din New York, luptându-se din răspuțeri cu disperarea nemărginită care părea să fi pus stăpânire pe el. Era în lad, nu-i așa?

Își făcu loc prin mulțimea de pietoni caracteristică orei de vârf, sărind ca ars la atingerea frecventă a străinilor. Era un munte de nervi, știa bine. Tresărea la fiecare sunet, real sau imaginar.

Oștean al lui Hristos, se gândi el. Nu, doar oștean. Oștean!

Își croi drum înainte, jelind la gândul morții recente a Sfinției Sale Papa Pius, un Papă bun, o pierdere tragică pentru milioane de oameni. Iar el o resimțea mai mult ca oricare dintre ei. Fusese însărcinat cu o misiune pe care avusese grandomania să o accepte.

Și acum era singur. Fără îndoială, era în lad. Acești locuitori ai New Yorkului erau cu toții damnați. Vedea asta în ochii lor. Simțea răul și pustietatea oriunde mergea.

Ziarul *Daily News*, găsit dimineață sub ușa, fusese cauza creșterii deznădejdii sale. Pe prima pagină, acolo unde mai mult ca sigur nu avea ce căuta, era un articol despre Kathleen Beaver.

Difuzarea acestei știri reprezenta o eroare regretabilă. Dar era tipic pentru America, nu? Aici, totul era un adevărat circ. Nu existau secrete. Kathleen era bogată și americană – deci subiect de senzație. Colleen era săracă și irlandeză – ce subiect putea să iasă de-aici? Își dorea să nu se fi știut nimic despre niciuna dintre fete.

Trebuia să afle ce s-a mai întâmplat – aceasta era misiunea lui astăzi. Dăduse câteva telefoane la Roma și apoi fusese sunat el la New York. La ora șase, sosi la studiourile West Side, proprietatea companiei ABC Broadcasting. Fusese escortat într-o cameră mică de vizionări și apoi, cu indulgență, fu lăsat singur.

Se adună, cufundându-se din ce în ce mai adânc în fotoliu. Se strădui să urmărească... știrile.

Toate erau de rău augur și... foarte înspăimântătoare.

Pelicula „nelansată”, filmată în întregime pe parcursul ultimei

săptămâni, înfățișa drama provocată de o secetă care dura de cinci luni în statul indian Rajasthan.

În prima parte a peliculei, camera de luat vederi lumina un sat grotesc sărăcit, care se numea Sirsa. Cu un ton autoritar, aspru, crainicul descria imaginile prezentate pe ecran.

„În marea parte a Indiei zilelor noastre, viața nu este așa cum ni s-a prezentat în filmele despre Compania Britanică a Indiilor de Est sau Bengal Lancers. Statul Rajasthan, în mod special, este numit uneori Marele Deșert Indian, din cauza vastelor sale întinderi aride și vânturilor care nu încetează să bată, cunoscute sub numele de simun și siroco; o gură a iadului care clocotește, cu o temperatură medie în timpul zilei de 42°C.”

Gură a iadului, gândi Rosetti. Un termen cât se poate de precis!

„Acest stat indian, cu o populație de peste 44 de milioane de oameni, reprezintă cea mai secetoasă și săracă regiune din întreaga lume. Din aprilie până în iulie, un soare incandescent arde pământul și oamenii asemenea unei torțe demonice. Praful se adună pe mile întregi. Vânturi sufocante, fierbinți, aduc cu ele praf și resturi până în nord, la New Delhi.

Satele sunt asemenea unor furnale. Întinsele și nemișcatele dune de nisip îți dau senzația că anticele prezențe demonice se află aici, în deșertul indian.

Începând cu 7 septembrie anul curent, această secetă groaznică persistă de două luni, mai mult ca niciodată. Acest stat indian a devenit în întregime un rug funerar, arzându-și morții la foc mocnit.

600 000 de bărbați, femei și copii au murit aici începând cu luna aprilie! Mai mult de 6000 continuă să moară în fiecare zi!”

Dacă există iadul pe pământ, atunci aici se află, în blestematul Rajasthan.

Se apropie ceasul, gândi Rosetti. Cu repeziciune. Simțea pericolul oriunde își îndrepta privirea și nu era o simplă imaginație a lui, ci însăși realitatea.

Pretutindeni, acestea erau semne clare ale prezenței Bestiei.
Gheena.

600 000 de oameni morți! Pentru Bestie, era o nimica toată.

Începu să enumere:

Seceta din statul Rajasthan, foametea imposibil de descris din India.

Măcelul din Ruanda; un genocid atât de brutal și de lipsit de

sens, încât nu putea fi inspirat decât de diavol.

SIDA care-i prinsese în ghearele morții pe locuitorii din China, pe majoritatea celor din Africa și acum pe cei din

Spania și Sicilia. Noua formă de poliomielită schilodea Coasta de Vest și izbucnise și în Noua Anglie.

Un virus manifestat prin hemoragii puternice, asemănător virusului Ebola, apăruse brusc în sudul Franței, dezvoltându-se lângă locul sfânt de la Lourdes.

Dușmanul venise întocmai cum fusese prevestit.

Oastea lui Satan era aici – îngerii căzuți, legiuni întregi.

Era vremea lor.

Newport, Rhode Island

Pe măsură ce mergeam pe cărarea de lângă apă, simțeam foarte intens apropierea lui Justin. Și mai realizam că împreună făceam un cuplu frumos, deoarece câțiva oameni care trecură pe lângă noi ne priviră pe furiș. Numai de-ar fi știut povestea, povestea noastră! Eu fusesem călugăriță, iar Justin era încă preot.

Însă nu eram un cuplu. Nici pe departe! Era ca și cum între noi ar fi existat un gard gros, electrificat, care ne atrăgea și ne respingea în același timp.

În ultimele două zile, mersesem împreună de trei ori, pe jos sau cu mașina. Pretextul era Kathleen Beavier. Justin era trimisul cardinalului și era foarte serios și foarte bun în ceea ce făcea. Nu-mi dădeam seama dacă el credea în Kathleen, dar, teoretic măcar, era deschis tuturor posibilităților.

Bineînțeles, între noi era mult mai mult de-atât. Îmi repetam întruna: *Nu mai sunt călugăriță. Mă pot gândi la Justin O'Carroll cum vreau eu.*

În timp ce ne plimbam, i-am spus o poveste nevinovată, scurtă, despre Cliff Walk, îngusta cărare de lângă apă, de trei mile și jumătate, care se potrivea ca un colier în jurul coastei de sud-est a orașului Newport.

— Odinioară, William Backhouse Astor s-a plimbat aici alături de doamna lui, „Regina celor Patru Sute”⁴, i-am spus eu, probabil ca să mă fălesc cu ceea ce știu. Se pare că John Kennedy a curtat-o pe Jacqueline pe Cliff Walk pe vremea când era în Marină, iar ea era debutanta anului la Newport.

Iar acum, realizam eu, Justin și cu mine mergeam pe aceeași potecă istorică. Însă exista o diferență substanțială. Noi nu eram iubiți și nu aveam să fim vreodată. Exceptând clipa de acum două zile, când m-a atins cu mâna, noi doi nu ne-am atins niciodată. Ca să fiu sinceră, îmi doream să-l îmbrățișez mai mult ca orice pe lume, dar știam că n-o voi face.

Oare de ce am fost aduși aici, împreună? Mai degrabă,

---

⁴ Caroline Astor era adesea numită „Regina celor Patru Sute”, cu referire la numărul de oameni care încăpeau confortabil în sala ei de bal (n.tr).

azvârliți împreună, ceea ce-mi dovedea că Dumnezeu este sadic.

Merserăm mai departe pe cărarea șerpuită, năpădită de tufe de mur și flancată de case boierești vechi, cu garduri înalte. Era pur și simplu perfect Am trecut pe lângă Millionaires Row, locul unde, jură localnicii, Henry James a inventat epitetul „elefanții albi”. Trecurăm și de proprietatea The Breakers, de Rosecliff, proiectată de Stanford White, de Beechwood și de obsedanta Marble House a lui Richard Hunt.

— Știi, Annie, spuse Justin într-un sfârșit, uneori cred că tu ai o imagine ciudată asupra propriei tale persoane. Pari foarte deschisă, foarte liberă și comunicativă. Și totuși te ții la distanță de oameni.

M-am oprit pe potecă și l-am privit. Fie că era adevărat sau nu, ceea ce spusese m-a rănit.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Am o mulțime de prieteni. Îmi place foarte mult viața mea. Vrei să spui că nu pot fi împlinită fiindcă nu m-am măritat?

Surâse. Nu voia să ne certăm.

— Nu asta am vrut să spun, Anne.

— Atunci, ce?

— Ah, Annie. Tot ce vreau să spun este că tu ai o pasiune foarte aparte și încântătoare pentru viață. Te-am urmărit în Boston. Și aici, în Newport. Deja ai reușit să stabilești o punte de comunicare extraordinară cu Kathleen. Dar ești închisă în tine. O, la dracu', gata, îmi pun lacăt la gură. Și mă plimb. Și îmi las mintea să hoinărească printre bogatele fantezii ale Americii de început de secol. Este frumos aici, trebuie să recunosc.

Îi era teamă să mă mai privească. Și când, în cele din urmă, o făcu, văzu lacrimile mari și sclipitoare șiroindu-mi pe obraji.

Mă rănise, mă rănise foarte tare. Mă atinsese la punctul sensibil și nu avea niciun drept s-o facă.

Brusc, m-am îndepărtat de el. Nu mai puteam sta aici. Am început să alerg pe poteca presărată cu cărcei de viță, fără să știu încotro mă îndreptam. Știam doar că trebuia să plec de lângă Justin O'Carroll.

Kathleen simțea că înnebunește în casa părinților. Își dorea cu disperare să fie cu prietenele ei – Sara, Fran și Chuck cea de nestăpânit. Se simțea strânsă ca în niște chingi de pereții casei și de greutatea apăsătoare a propriului trup.

Coborî cu grijă treptele din spate, ținându-se strâns de balustrada subțire. Fiecare treaptă *scârțâia* sub greutatea ei.

Nu se obișnuise nici acum cu schimbările prin care trecea corpul ei. Sâni îi erau mai mari ca ai mamei sale. Degetele și gleznelor i se îngroșaseră. Ochii erau umflați și roșii. Iar faptul că nu se putea îmbrăca în hainele ei normale era de-a dreptul enervant.

Când se va termina totul, va redeveni vechea Kathleen? Numai Dumnezeu știa.

Până la nașterea copilului, singura ei plăcere era plaja. Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru plajă!

Miraculos, Kathleen ajunsese la oficiu fără să o audă careva. Mai ales acum nu voia să dea nas în nas cu doamna Walsh. În ultimele săptămâni, vechea ei prietenă pur și simplu nu mai părea să fie în apele ei. Brusc, începuse să dezaprobe tot ce făcea sau spunea Kathleen.

În spatele oficiului, încăperea de la intrare era pustie.

Sub o bancă se afla frumos aliniată încălțăminte. Kathleen își puse o pereche de pantofi comozi. În cuier atârna cardiganul galben al tatălui ei și fata îl îmbrăcă peste pulover.

Câteva minute mai târziu se afla pe țărm, ascultând și privind valurile care se spărgeau hipnotic de mal. Doamne, ce mai zi! Afară erau aproape 25°C și, deocamdată, toamna fusese incredibil de blândă. Se dezbracă imediat de cardigan și îl puse pe braț.

Îi veni o idee care-i plăcu la nebunie. Citise mai demult că apa reduce din greutatea corpului și că acest lucru este benefic pentru copilul din pântec. Se descălță, se dezbracă de pulover și intră în ocean.

Poate era nesăbuit din partea ei, dar se simțea minunat. La suprafață, apa era caldă și senzația dată de valurile care se loveau de picioarele ei umflate era extraordinar de plăcută. Se gândi că micile valuri erau asemenea unor cățeluși care îi lingeau picioarele.

Făcu alți câțiva pași, fără să se îndepărteze însă prea mult de țăr. Acum aproape că era în transă, de parcă n-ar fi fost ea însăși. Să îndrăznească? Da, îndrăzni. Trase aer în piept și își îndoii genunchii, în așa fel încât apa îi veni aproape până la bărbie. Senzația era minunată!

Oh, este de-a dreptul de vis!

Valurile o ridicau puțin și apoi o lăsau la loc în jos. Suspină. Apoi râse cu putere. Se simțea în sfârșit ușoară, așa cum râvnise atâta vreme! Se lăsă dusă de valurile blânde. Își întinse mâinile, se lăsă pe spate și pluti câteva secunde. Culoarele se împleteau pe cer într-o priveliște fascinantă. De la albastru la roz, la purpuriu și indigo...

Kathleen pierdu noțiunea timpului. De cât timp plutea? Cu greu, reuși să se întoarcă pe burtă și își dădu brusc seama unde se afla.

Era deja mult mai departe decât credea. Cum așa? *Nu se poate! Ceva nu era în regulă. Cum ajunsese așa de departe de mal?*

Speriată, începu să se lupte cu apa, înotând spre țăr.

Părea că, de fiecare dată când reușea să înainteze, în momentul imediat următor curenții o trăgeau înapoi.

Nu te panica, își spuse.

Rămâi cu ochii pe casă și înoată într-acolo.

Însă nu înțelegea cum de fusese atât de inconștientă. Știa foarte bine de curenți, știuse asta de mică! Se întâmplase ceva foarte ciudat. *Ca și cum uitase de ea în apă. Era nebună?*

Brațele o dureau. Simțea împunsături în ambele brațe, iar apa rece o vlăguia pur și simplu. Vru să strige după ajutor, dar nu era nimeni acolo, nimeni care s-o audă. Ca și cum oceanul ar fi fost un bărbat foarte puternic ce-și încolăcise brațele în jurul mijlocului ei, Kathleen era trasă înapoi și apoi împinsă sub valuri. Strânsoarea apei o speria.

Nu-ți fie teamă, auzi ea. Era Vocea, însă aproape liniștitoare.

Nu! Fu acoperită de valuri, dar reuși să ajungă iar la suprafață. Scoase un strigăt lung și gutural.

Lasă-te purtată de apă, Kathy. Apa este universul și este eternă. Fii una cu apa!

Se zbătea în zadar după aer, în timp ce prin fața ochilor îi treceau frânturi de imagini. Prietenele ei, mama, tatăl ei, copilul ei...

Următorul val o împinse iar la fund. Durerea ascuțită din

plămâni se acutiză insuportabil înainte să fie stinsă de apă.
Kathleen se îneca; la fel și copilul ei.

M-am oprit din alergat când încălțăările mele au dat într-un târziu de caldarâmul fermecătorului Bellevue Avenue, încadrat de copaci.

Ce se întâmplă cu mine? Ce se întâmplă?

Mi-am șters lacrimile ridicole de pe obraji cu un șervețel Kleenex, din pachetul pe care îl țineam sub mâneca puloverului, apoi m-am sprijinit de înaltele porți negre de fier ale uneia din case și am urmărit cu privirea un autocar galben-aprins din Batavia, New York, care venise încărcat cu „pelerini”.

După o vreme, am reușit să îmi vin în fire.

Știam exact de ce fugisem de Justin. Era limpede ca lumina zilei. Încă eram îndrăgostită de el, nu? Iar acum eram și furioasă pe el. *Nu întorsesem spatele vieții!*

El o făcea. El era preotul catolic irlandez. Era sociabil și știa atât de multe, dar oare câte trăise cu adevărat?

După ce mi-am recăpătat suflul, am hoinărit prin spatele caselor pe o alee care ducea spre plajă. Gândul mă obseda, în timp ce mă jucam cu marginea spumoasă a oceanului. Poate chiar îl iubeam pe Justin. Mă gândeam tot timpul la el. El își dorea să mă căsătorească, să fiu mamă. Poate că nu făcuse decât să exprime un gând altruist. Sau poate că îmi reamintea ceea ce știam deja.

M-am plimbat fără țintă pe plajă, întorcând pe toate părțile acest gând, până ce apusul acoperi cerul în nuanțe din ce în ce mai întunecate de albastru; de la albastru-verde deasupra oceanului la indigo presărat de stele pe marea cupolă a cerului. Am privit în jur ca să-mi dau seama unde mă aflu. Ceva de pe plajă mi-a atras atenția.

O siluetă era întinsă pe nisip.

Silueta unei tinere femei.

— Kathleen! am strigat.

M-am repezit înainte, strigând cât puteam de tare:

— *Kathleen!*

Când am ajuns aproape, m-am aruncat pe nisip lângă ea. Am întors-o cu grijă pe spate. Am prins-o de sub bărbie, pronunțându-i încontinuu numele. I-am întors fața spre mine. Am început să-i fac respirație gură la gură, dar nu părea să aibă nevoie de așa ceva.

Kathleen era în stare de inconștiență, dar, slavă Domnului, încă respira. De ce era pe plajă? Cum de ajunsese udă leoarcă? Înotase?

— Doamne, Kathy, oh, Doamne!

Era prea grea ca să o iau în brațe și eram singure pe plaja întunecată. Ce i se întâmplase? Își făcuse iar rău singură? Dar copilul?

Încă respira. I-am pronunțat iar numele. Încercam să gândesc limpede. Am evaluat toate opțiunile. Aveam doar două.

Să stau cu ea.

Să alerg cât de repede pot după ajutor.

— Hai, Kathy, Kathy... hai, gata, ești bine acum. Am bătut-o ușor pe obraz.

Îi simțeam pielea încă rece. Luase o supradoză de medicamente înainte să intre în apă? Nu aveam de unde să știu, dar nu-mi ieșea din cap gândul că în trecut încercase să se sinucidă.

Și, exact atunci, inima aproape că a încetat să-mi mai bată în piept. Am murmurat:

— Oh, Doamne Dumnezeule! Kathy! I-am strigat numele iar și iar. Fetei i se rupsesse apa.

Când am întors capul, l-am văzut pe Justin alergând în viteză spre noi.

— Justin, am strigat eu, Kathleen pierde copilul!

Am sosit la spital în urletul sirenei de pe ambulanță. Șase doctori și asistente au venit imediat să ne întâmpine. Eram înfășurată în hanoracul lui Justin și o pătură termică. Mă udasem learcă încercând să o ajut pe Kathleen. Arătam ridicol, dar nu-mi păsa.

Toți ginecologii disponibili din spitalul din Newport au fost chemați să o examineze pe Kathleen. Era conștientă. Era și calmă, singura de altfel.

Au ajuns la un consens cu toții. Amniosul se rupsese. Trebuiau să scoată copilul prin cezariană, înainte să fie prea târziu.

Kathleen se împotrivi cu tărie.

— Copilul va fi bine, spuse ea. Lăsați-ne în pace! Medicul ei personal, doctorul Armstrong, o implorase să le permită doctorilor să facă intervenția. Părinții au discutat cu ea, cu lacrimi în ochi. Dacă încercau să scoată copilul acum, avea o șansă. Dacă aștepta, putea să moară. Kathleen era minoră. Voința majorității ar fi putut prevala. Dar nu era nicidecum o nimica toată să forțezi o tânără femeie total competentă să suporte o cezariană.

— Anne, spune-le. Am văzut-o pe Doamna Noastră. Ea mi-a spus să nu-mi fie frică.

Am pălit vizibil la sugestia ei. Din punct de vedere medical, o cezariană era pasul cel mai corect care trebuia făcut. Kathy trăia, iar copilul avea o șansă uriașă să supraviețuiască. Era singurul lucru rațional.

În acest caz însă, bineînțeles că nașterea n-ar mai fi fost un miracol. Intervenția ar fi afectat canalul de naștere, caz în care Biserica nu ar mai fi declarat copilul un miracol.

— Kathleen, i-am spus eu, vreau să ascuți ce au doctorii de spus – lasă-i să-și spună părerea, și apoi fă așa cum crezi tu că este cel mai bine.

A fost o noapte îngrozitoare și n-o spun într-o doară. Ațipisem când, brusc, am realizat că cineva mă scutura. Carolyn Beavie plângea în hohote. Mă cuprinsese în brațe.

— E bine, Kathleen e bine, îmi zise ea. Și copilul e bine. Membrana s-a refăcut de la sine și s-a reumplut de lichid amniotic. Kathleen este încă însărcinată. Este cu adevărat un

miracol!

Mi s-a explicat că nu era vorba chiar de un miracol; dar faptul în sine era îndeajuns de neobișnuit încât să uimească personalul medical al spitalului din Newport. Singura persoană care nu era surprinsă sau impresionată era chiar Kathleen.

— Îți mulțumesc că ai avut încredere în mine, îmi spuse Kathleen. Ai fost singura care a făcut-o. Tu ești cea specială, Anne. De-asta ești aici. Tu și părintele Justin. Voi sunteți protectorii mei speciali.

Am stat în rezerva de spital cu Kathleen până în jurul orei unu dimineața, când Justin băgă capul pe ușă. Îmi făcu semn să ies pe coridor. Kathleen dormea, așa că am ieșit.

Când am ajuns pe hol, am văzut că Justin era palid și avea ochii aproape ieșiți din orbite. Mă îngrijoră.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine? I-am întrebat.

— Ceva de necrezut s-a întâmplat aici la spital, îmi dezvălui el în șoaptă. Anne, a apărut un caz de poliomielită. E ca și cum ar fi urmărit-o pe Kathleen aici.

Irlanda

Colleen Galaher avea senzația că, dacă ar mai fi stat închisă în casă, mintea i-ar fi explodat în mii de bucățele, imposibil de pus la loc vreodată. Se asigură că mama ei stătea confortabil în camera sa, apoi se furișă din casă și înșeuă calul.

Călări pe deal, cu mâna înfășurată în coama iepei mamei sale, Gray Lady. Cânta pentru sine una dintre piesele preferate ale trupei Boyzone, oprindu-se în mijlocul strofei ca să facă semn cu mâna țiganilor aflați pe câmpia de jos. Voia să fie din nou o simplă școlăriță; își voia viața înapoi.

Țiganii nu erau în genul rromilor oacheși din Europa Centrală, ci mai degrabă descendenți ai irlandezilor strămutați care își pierduseră bunurile în timpul Marii Foamete din 1845. Generații la rând se mutaseră dintr-o țară într-alta, reparând lucruri, participând la curse de trăsuri la bâlciuri și, potrivit unora, ocupându-se cu furturi sau chiar mai rău.

Erau disprețuiți, la fel ca ea. Nu era corect, nu era drept.

Își aminti acum, rușinată, că la rândul ei disprețuise țiganii. Apoi, în urmă cu șase luni, se petrecu ceva care-i schimbă atitudinea.

Ca și astăzi, trecea pe câmpie îndreptându-se spre binecunoscutul loc idilic din Maam Cross, Liffey Glade. O femeie cu părul roșu-aprins, care purta o fustă de catifea purpurie și o jachetă din tweed veche îi făcu semn.

Țiganca se îndreptă spre ea și ochii i se holbară. Își făcu cruce și începu să se roage, strângând puternic rozariul de parcă ar fi fost o ancoră de salvare legată direct de Rai.

Colleen fusese șocată de gesturile femeii, se temu, dar totuși fu curios de îndrăzneță. Și, câteva clipe mai târziu, acceptase deja invitația țigăncii de a bea un ceai în caravană. Pe femeie o chema Margot, iar caravana ei era ciudat alcătuită. Acolo se aflau polițe curate acoperite de unelte, cutii de pălării, cuiere în care hainele atârnavă aranjate după culoare și, surprinzător, un televizor nou, scump, pe baterii.

Lângă televizor se afla un loc special închinat Sfintei Fecioare. Avea o frumoasă Madonă din porțelan, cu mâinile ridicare întru binecuvântare, purtând un șal albastru cu alb,

acoperit de aur veritabil, aruncat peste părul despletit.

— Ai văzut-o în carne și oase, dar și în spirit, spuse Margot. Știi că ai văzut-o. N-am dreptate?

Colleen se întoarse spre ea, uluită. Ce știa femeia aceasta ciudată?

— Iubești copiii, Colleen, continuă Margot, cu vocea umilă și reverențioasă. Iar privirea îi era îndreptată fix spre abdomenul fetei, care de-abia începuse să se umfle. Îți știu secretul, micuțo. Ești exact ca ea. Secretul tău va schimba lumea.

Îți știi secretul, micuțo!

În ziua aceea, Colleen călări alene tocmai spre nordul orașului. Acolo se afla spitalul ținutului și ea voia să facă o consultație înainte să nască.

O legă pe Gray Lady de un stejar bătrân de pe câmpul bogat în vegetație de lângă spital. Apoi trecu pe pajiștea din spate și intră într-un hol mic. Colleen fusese și înainte la Sf. Brendan ca să-și viziteze niște rude bolnave, dar nu-și amintea să fi venit vreodată singură.

Se simți matură, și poate puțin nerușinată, în timp ce urca ușor scara sinuoasă către al doilea etaj.

Știa unde voia să ajungă – la secția de maternitate. Imediat ce intra pe coridorul celui de-al doilea etaj, la stânga.

Deschise ușile batante și imediat fu întâmpinată de o asistentă. Femeia îi recunoscuse starea și zâmbi.

— Bună, drăguță!

— Fac doar o plimbare, spuse Colleen. Și, de fapt, nu era o minciună.

Într-una din încăperi, o femeie gema puternic și câteva secunde mai târziu începu să țipe.

Aproape instantaneu și, aparent, ca și cum ar fi înțeles-o, o a doua femeie, într-o cameră aflată ceva mai departe pe hol, lăsă să-i scape un țipăt ascuțit.

Colleen se rezemă de perete și încercă să se liniștească. *Doamne, pare îngrozitor. Oare, când va veni timpul, voi fi în stare să fac asta?*

Le ascultă pe cele două femei care continuau să geamă și să țipe.

Una dintre ele strigă numele soțului ei iar, apoi, aproape din aceeași răsuflare, îl blestemă.

Eu voi fi singură, se gândi Colleen. *Va trebui să fiu foarte curajoasă.*

Crezuse că vizita la spital era o idee bună, dar nu părea să fie așa. Acum era, fără îndoială, mai speriată decât fusese vreodată.

Se întoarse și o luă în direcția opusă. Ce era acolo, în capătul coridorului?

Alte săli de naștere? Alte femei în chinuri groaznice?

Fata remarcă pereții de sticlă și-i văzu pe bebelușii dinăuntru.

Unii plâneau, dar majoritatea dormeau sau, pur și simplu, priveau în jurul lor, făcând cunoștință cu lumea.

Colleen începu să zâmbească, poate pentru prima dată după luni de zile, și știu că va fi bine. Nu va mai fi singură. Va avea copilul.

Când mai avea de parcurs doar o jumătate de kilometru până acasă, Colleen simți aerul dulce, răcoros de la Liffey Glade. De-abia aștepta să pătrundă în grotă care fusese sanctuar natural cu mult înainte de creștini, chiar înainte de druzi. Aici, la Liffey Glade, venea Colleen când voia să fie singură.

Un izvor rece curgea clipocind prin grotă spre Lough Corrib. Pini și molizii se aplecau peste apă.

Cu nouă luni în urmă, pe 23 ianuarie, la Liffey Glade trăise Colleen ceea ce acum considera a fi fost o experiență mistică. Înainte de seara aceea, în Maam Cross era cunoscută drept o elevă cu purtări cuviincioase a colegiului Sfânta Treime.

La școală, Colleen era plăcută, dar nu fusese niciodată acceptată pe deplin de majoritatea colegilor ei. Cel mai mult era apreciată de surorile de la mănăstire, care probabil se regăseau în tăcuta și meditativa fată care de obicei era printre cei mai buni din clasă.

Se simțea norocoasă să-i ajute pe alții și de aceea luase decizia aceasta. Se hotărî să devină călugăriță.

Apoi, în numai o secundă, la Liffey Glade totul se schimbă. Colleen Galaher deveni mireasa lui Hristos, nu doar în spirit, ci și în trup.

În această după-amiază specială de început de octombrie, Colleen călărea cu grijă pe Gray Lady de-a lungul pajiștilor ude din spatele căsuței.

Odată ajunsă la Liffey Glade, legă iapa de un copac și-și făcu drum printre crengile foșnitoare, ude. Fata îngenunche pe covorul moale de ace de pin și rășină, în micuța capelă în aer liber.

Colleen își plecă creștetul acoperit cu un păr roșu strălucitor.

— Tatăl Nostru care ești în Ceruri, sunt cea mai umilă slujitoare a ta. Știu că simți durerea și iubirea mea pentru tine. Tată, sunt atât de singură acum. Am fost nespuse de singură aceste nouă luni.

Dar Colleen Galaher nu era singură.

Era urmărită – era întotdeauna urmărită.

Începeam să accept ideea că pruncul lui Kathleen Beavie avea ceva special și acest lucru mă tulbura mai mult decât puteam recunoaște. Ceea ce cu siguranță mă neliniștea era faptul că începeam să cred că Kathleen ar fi putut spune adevărul și că, astfel, îmi pierdeam obiectivitatea. Trecusem de la „e o înșelătorie” la „s-ar putea să fie ceva adevăr aici”.

Cred că pentru prima oară de când venisem la Coliba Soarelui, am avut câteva ore pentru mine. Kathleen ațipise în camera luminată puternic de soare. Când am intrat să iau o ceașcă de ceai, doamna Walsh gătea cu frenezie în bucătărie. Carolyn și Charles Beavie plecaseră în oraș la cumpărături. Justin era și el pe undeva, să alerge.

Așteptasem cu nerăbdare să cercetez biblioteca familiei Beavie. La fel de mare ca biblioteca unui orașel, era un loc unde puteam face cercetări amănunțite. Pe rafturi se regăseau cărți de istorie, biografii, metri întregi de materiale despre navigație, scoici, grădinărit, păsări și finanțe.

Iar pe raftul aflat lângă șemineu se afla o secțiune dedicată cărților de religie. Multe dintre ele erau recent achiziționate de la Barnes & Noble, Lauriat's, Maryknoll, astfel că între pagini încă se aflau broșuri cu oferte.

Focul mocnea în șemineu. Mi-am turnat o ceașcă de ceai și apoi am luat un maldăr de cărți despre Fecioara Maria pe care le-am așezat pe măsuța din lemn de mahon aflată lângă un confortabil fotoliu trandafiriu. Având în vedere că citisem aproape tot ce se găsea despre Maria, aveam doar să fac o trecere în revistă. Am atins coperta volumului *Doamna Noastră în Evanghelie, Doamna Noastră la Fatima, Misterele Femeii: Antichitate și Epoca Modernă* și apoi am deschis o carte minunată scrisă la sfârșitul anilor '70 intitulată *Singura dintre femei*. De fiecare dată când reciteam această carte, mă îndrăgosteam din nou de Maria.

„Fecioara, model sublim de castitate”, notase autorul, „a rămas cea mai sfântă ființă pe care am contemplat-o vreodată, magia-i exercitată asupra mea fiind atât de puternică încât, timp de câțiva ani, îmi era imposibil să intru într-o biserică fără să sufăr la gândul protecției și frumuseții mântuirii pe care o uitasem. Îmi aduc aminte că am vizitat Notre Dame din Paris și

am stat în naos cu ochii în lacrimi.”

Era adevărat Astfel își lasă amprenta credința, astfel o simțisem și eu. Puterea Mamei Binecuvântate este aceea înțeleasă de multe femei. Mai departe, în cartea ei, Marina Warner scria: „Fecioara este unul dintre puținele personaje feminine care au dobândit statutul unui mit”. Îl cita totodată pe Henry Adams, care notase: „Studiul Doamnei Noastre merge înapoi direct la Eva și înfățișează pe deplin problema sexului”.

O dihotomie extrem de interesantă, am reflectat eu. Fecioara, despre care nenumărați și din ce în ce mai mulți oameni consideră că ar trebui înălțată la același nivel cu Fiul său – și Eva, care a fost ispitită de șarpe, a mâncat din fructul pomului interzis și a fost izgonită din grădina Raiului. Eva l-a acceptat pe Satana. Doamna Noastră l-a strivit.

M-am pierdut în lectură, căutând indicii despre situația din Newport și am uitat de timp. Biblia o menționează sfâșietor de puțin pe Maria; sunt doar șase referiri în treacăt și nici documentări istorice nu sunt prea multe despre ea.

În cercurile teologice există două teorii importante, acceptate de regulă, bazate pe ceea ce învățații numeau în genere „tradiția creștină”. Potrivit celui dintâi, Maria însăși a fost concepută „imaculat”, înăuntrul pântecului mamei ei – astfel, născându-se fără a purta păcatul originar. Cea de-a doua teorie afirmă că atunci când a murit, probabil în orașul antic Efes din vestul Asiei Mici, Maria s-a înălțat cu trupul și spiritul direct la Ceruri, ceea ce s-a numit Adormirea Fecioarei Binecuvântate.

După toți acești ani, încă mă uimea faptul că Maria era cel mai puțin cunoscută și, de departe, cea mai misterioasă dintre toate figurile biblice.

Oare de ce?

Nu era nevoie să contactez o feministă ca să obțin un răspuns. Maria a fost femeie și mamă. Scriptura a fost scrisă de bărbați.

De la nașterea lui Hristos s-au produs unele schimbări. Acest binecuvântat eveniment modern din jurul lui Kathleen Beavir, *dacă era așa ceva*, avea să fie nașterea cel mai atent documentată în aproape 2000 de ani, fără îndoială, urmată de cărți și de filme.

Și – speram că nu era o iluzie deșartă – eu voi sta la capătul patului de naștere.

Poate atunci voi ști întregul adevăr despre fecioara Kathleen.

Mai aveam mult de muncă și, în cele din urmă, am găsit timpul necesar. Mi-am luat vechiul meu pardesiu din dulapul de pe hol și m-am îndreptat în grabă spre mașină. În doar câteva minute, treceam în viteză de celebrul Bellevue Avenue din Newport, îndreptându-mă spre vest, pe Memorial Boulevard.

Am parcurs o milă și jumătate până la Sachuest Point, unde se părea că se opriese Kathleen cu un băiat, cu aproape nouă luni în urmă, în ianuarie. Misterioasa și poate mistica seară de 23 ianuarie.

Acum, că mă îndepărtasem de Coliba Soarelui, îndoiala mea latentă mă cuprinsese din nou. Eram chiar mai descumpănită ca niciodată în privința fetei. La o privire mai atentă, nimic nu avea sens în întregime, totul necesita credință din partea mea. Credință. De credință a fost vorba întotdeauna.

Cardinalul Rooney părea să accepte situația și știam că nu se lăsa ușor păcălit. Cardinalul era un preot al vechii școli, usturător de inteligent, cinic și cu capul pe umeri. Or, Rooney credea în Kathleen Beavie. Părea să creadă cu adevărat că un copil sfânt era pe cale de a se naște. Justin credea la rândul-i și nici el nu era păcăliciul nimănui.

De ce? Ce anume îi făcea să fie atât de siguri în privința ei? Ce trebuia să aflu eu, aici, în Newport? Ce mister urma să-mi fie dezvăluit?

Apoi, mai era Kathleen. Era virgină și însărcinată. Știam sigur asta. Kathleen afirmase că a văzut-o pe Fecioara Binecuvântată, iar eu, cu picioarele pe pământ și cinică la rândul-mi, emoțional, eram convinsă că spunea adevărul, sau, cel puțin, adevărul văzut prin prisma ei.

Nu aveam dovezi, doar sentimente, dar mă invadaseră în întregime în timp ce conduceam prin Newport.

Și mai era ceva: Kathleen încercase să se sinucidă și nu reușise. Dacă purta Copilul Divin, de ce încercase să-i ia viața, împreună cu a ei? Sau ar trebui să privesc reversul medaliei? Cum se face că a primit ajutor într-o clinică de avorturi care ar fi trebuit să fie închisă la acea oră din seară? Un alt pacient care a întârziat. Ajutor care i-a salvat fetei viața.

Nu știa nimeni că fata avea să fie acolo în acea zi, nici măcar cele mai bune prietene ale ei. Toate trei credeau că se ducea

ziua următoare. Așa plănuseră.

Și, în sfârșit, trebuia luată în calcul o perspectivă istorică importantă. Creștinismul se bazează pe credința în miracole. Creștinii de pretutindeni credeau în concepția imaculată și în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, devenit om. Era adevăr sau mit?

Aveam nevoie de o dovadă. Râvneam după un fapt real, oricât de neînsemnat, care să fie dovada a ceea ce începeam să cred cu adevărat.

În timp ce continuam să merg în jos pe Memorial Boulevard, am văzut un indicator în auriu și albastru care arăta spre stânga, imediat după strada Spring: LICEUL ROGERS.

Am semnalizat spre stânga. În liceu era cineva care putea să-mi ofere ce îmi doream, o mică lumină în toată această enigmă fantastică. Cel cu care se întâlnise Kathleen în seara de 23 ianuarie.

Jamie Jordan.

El era *real*.

Am condus mașina spre tunelul de arțari cu un colorit minunat numit strada Școlii și am apăsas pe accelerație.

Ceasul meu arăta 2:57. Ajunsesem exact la sfârșitul orelor.

Un clopoțel electric sună și zarva băieților umplu aerul tare de toamnă. O mulțime de elevi se învălmășiră să iasă pe cele opt uși de sticlă glisante principale. Claxoane de mașină trâmbițară și o minge de fotbal decolorată și umflată, sărind dintr-o parte într-alta, apăru din clădirea tăcută, în stil colonial.

Am căutat cu privirea în marea de puștani lățoși, încercând să zăresc un anume adolescent dintr-atâția.

Am scrutat mulțimea de câteva ori.

În cele din urmă, privirea mi-a rămas fixată pe un băiat musculos, înalt, cu o șuviță de păr blond căzută peste ochi.

Se împingea și se îmbrâncea cu un coleg care nu-i era pe măsură.

Am știut că el era. Văzusem în camera fetei o fotografie de grup cu clasa și nu avea cum să fie altcineva. James Jordan era un băiat bine făcut, de fapt, aducea mai mult a bărbat.

M-am gândit că avea cam 189 cm înălțime și aproape 90 kg. Fără îndoială, arăta bine, dar nu reușeam să mi-l imaginez cu Kathleen.

Mi-a fost puțin teamă la gândul că poate era deplasat să forțez o confruntare, dar am continuat. Se numește terapie antifobică, știam, și, în general, nu este recomandată în meseria mea.

— Bună, scuză-mă, am spus, întrerupându-l din hârjoneală. Tu ești James Jordan?

Băiatul se opri, se întoarse și îmi aruncă, sigur pe sine și fără să se grăbească, un zâmbet evaluator.

— Presupun că asta înseamnă da, am continuat. M-am căznit să zâmbesc în timp ce el scotea o țigară dintr-un pachet în alb și roșu. Numele meu este Anne Fitzgerald. Sunt prietenă cu Kathleen.

Jordan își aprinse țigara și apoi aruncă o privire la amicii care începuseră să se strângă roată în jurul lui. Rânjeau și mă măsurau din cap până-n picioare, străduindu-se să o facă într-un mod cât mai puțin subtil.

— Mda, eu sunt Jamie. Și tu ești „prietenă” cu Kathy? Ce fel

de prietenă?

— Aș vrea să vorbesc puțin cu tine.

L-am țintuit cu privirea. Nu m-am mișcat deloc. Nu am arătat teamă sau îndoială cum că nu ar vorbi cu mine.

Curiozitatea lui în ceea ce mă privea a câștigat teren în fața atitudinii indiferente. Știam că așa va fi. Doar cu asta mă ocup.

Prietenii lui săreau de parcă ar fi fost o cireadă de tauri ațâțați. Stăteau prea aproape de mine, încâlcind limita de spațiu invizibilă pe care o păstrez de obicei cu străinii și știau asta foarte bine.

— Cine ești tu? Ești de la *Hard Copy* sau ceva de genul ăsta? întrebă unul dintre ei.

— Nu, am răspuns eu calmă. Nu sunt reporter de scandal, doar o prietenă.

— Bine, zise Jamie, după câteva momente bune. Hai să mergem să vorbim, prieteno! Ai cinci minute la dispoziție să-mi captezi atenția.

— Oh, mulțumesc, i-am răspuns și am zâmbit într-un sfârșit.

La fel a făcut și Jordan. Îmi dădeam seama că mă place și totodată că se considera priceput la femei, chiar și când era vorba de una mai în vârstă, ca mine.

La capătul cvartalului începea o stradă pe care se aflau case mici cu jeepuri și alte mașini de acest gen parcate pe alee, biciclete și skateboard-uri pe trotuar. Jordan era cu un cap mai înalt decât mine și avea pieptul lat ca un cherestegiu.

Nimic nu reușise vreodată să-l dărâme pe băiatul acesta sau, cel puțin, așa voia el să cred.

— Bine, zise el imediat ce intrarăm pe stradă. Ai atenția mea oricum. Cine dracu' ești tu? Pe bune! Și ce vrei? Kathy nu e prietenă cu tine. Atâta lucru știi și eu.

— Jaime, nu știi nimic, i-am zis eu. Și ăsta-i adevărul. I-am spus cine sunt, dar nu i-am precizat care era misiunea mea. Totodată, am adoptat o indiscutabilă atitudine gen „să nu te pui cu mine”. Machismul nu putea fi o sabie cu două tăișuri.

— În ianuarie anul acesta, am continuat, ai ieșit cu Kathleen Beavier. Și ăsta e adevărul, stabilit deja. Ați avut cel puțin o întâlnire.

Dădu din cap.

— Știam că la porcăria asta o s-ajungi! Frate, sunteți atât de previzibili! Și tu ești una care scrie o carte, nu? Păi atunci scrie asta! Am ieșit o *singură dată* cu Kathleen Beavier. O singură întâlnire. Și câteva plimbări ca să luăm un Big Mac sau ceva de mâncare, după ore.

— Cum de a fost doar o singură întâlnire?

— Cum de doar una? Păi, cât poate să ducă omul deodată? zise Jordan.

Era prea orgolios ca să spună adevărul. Fără să vreau, mă gândeam că băiatul era un produs perfect al școlii Brad Pitt. El și Kathy ar fi făcut un cuplu extraordinar, dar, totuși, nu mi-o puteam imagina cu el. Poate că avea și ea un dram de infatuare, dar nu-i plăceau oamenii aroganți.

— Fii, te rog, cinstit și lămurește-mă. Pe 23 ianuarie, ai dus-o pe Kathy la o petrecere oficială a școlii. Apoi s-a petrecut ceva. Kathy mi-a mărturisit. Dar ce anume?

O grimasă de mânie îi străbătu chipul. Am realizat cum va arăta la maturitate și nu mi-a plăcut.

— Ascultă, nu ți-e clar? N-o să-ți spună pentru că am făcut-o după aceea. Toată lumea știe că Kathy nu este bună la pat, recunosc, dar asta n-o face să fie Fecioara Binecuvântată!

Căutătura lui mă intimidă. Voiam să-mi fac mâinile scut și să-i spui, mersi, pa. Dar nu puteam să plec. Nu încă.

— Duminică seara a venit aici un medic specialist, un doctor care nu avea niciun motiv să mintă. Jaime, am stat chiar acolo când a controlat-o. Kathleen e încă virgină. Nu a făcut-o niciodată cu cineva! Nu cu tine, nu cu nimeni altcineva.

— Ce porcărie! țipă el la mine. Am avut-o! Își duse mâna între picioarele-i lungi. Cu asta!

Probabil că i-am transmis îndoiala, fiindcă mi-a aruncat o privire urâtă. Apoi, înainte să fac vreun pas, m-a împins cu putere.

Am căzut la pământ. Mi-am prins mâna sub piept. Nu eram atât speriată, cât jenată. Puștiul mă pusese la pământ! Mă durea partea pe care aterizasem.

Dar m-am ridicat imediat. L-am împins pe neobrăzat. Și încă o dată.

— Ești un tip dur, nu? Cât de dur ești? am urlat la el. M-am repezit din nou la el. Răspunde-mi! Ce s-a întâmplat în seara aceea la Sachuest Point? Ceva s-a întâmplat. O văd în ochii tăi mincinoși de laș. Văd prin tine.

Brusc, s-a răsucit și a luat-o la goană. Am vrut să alerg după el, dar știam că nu mă va ajuta la nimic.

Mă mințea – eram sigură de asta.

Dar dacă aveam dreptate, atunci avea dreptate și Kathleen.

Tot ce îmi doream era să aflu adevărul gol-goluț, dar oare nu asta ne dorim cu toții? În acea seară am stat într-un balansoar vechi din lemn de pin, pictat, lângă frumosul pat cu baldachin al fetei. Luna tocmai se ridicase și plutea deasupra oceanului asemenea unui mare balon galben, dar, în seara aceasta, nu reușise să mă miște cu frumusețea sau liniștea ei.

Capul încă îmi zvâcnea de la scurta, dar tulburătoarea întrevedere cu Jaime Jordan. Aveam dubii în aproape orice privință. Aveam nevoie să știu ce se întâmplase între Jordan și Kathleen la Sachuest Point.

Kathleen era slăbită și epuizată, o vedeam pe chipul ei. Dormitorul întunecat era luminat doar de o lampă mică aflată pe noptieră. Am dat drumul CD playerului cu radio, aflat pe un raft din biblioteca lăcuită, albă. Muzica invadea camera și am recunoscut-o pe Jewel. Cânta o baladă de dragoste cunoscută, pe care o îndrăgea.

— Doar nu-ți plac chestiile astea sentimentale, nu? mă întrebă Kathleen.

— Ideea e să adormi tu, i-am răspuns. M-am reșezat și m-am legănat în tăcere. Oricât de îngrozitoare fusese conversația mea cu Jaime Jordan, mi-ar fi fost totuși folositoare dacă aș fi aflat ceva. De ce nu voia niciunul dintre ei să vorbească despre seara aceea?

— Kathy, trebuie să te întreb ceva, am spus eu într-un târziu.

Ea privea în gol, părând cufundată în uitare.

— Când mi s-a rupt apa, spuse în cele din urmă, am fost îngrozită. N-am fost niciodată atât de speriată. Iubesc copilul acesta, recunosc ea, pentru prima dată, față de mine. Nu pot să-l pierd acum.

Mărturisirea ei mă mișcă. M-am legănat încet în balansoar minute la rând, încercând să-mi stăpânesc sentimentele.

— Kathy, tu ai încredere în mine?

Pe chip îi înflori acel zâmbet incredibil de inocent, care îi dădea un farmec aparte.

— Am încredere în tine. Bineînțeles că am. Ești foarte deschisă și onestă.

Am răsuflat ușurată. Kathleen îmi putea schimba starea oricând dorea, cu doar câteva cuvinte. Cum de mă afecta așa?

Oare fiindcă începeam să o cred?

— Kathy, te rog, spune-mi despre Jamie Jordan. Astăzi am fost la liceul Rogers să-l văd. Am vorbit cu el. Mi-a spus că...

— Ți-a spus că am făcut-o. Asta spune oamenilor, deoarece crede că asta așteaptă ei de la el. Sincer, îmi pare foarte rău pentru Jamie. Toată fantezia lui de bărbat dur e atât de tristă!

Mi-am dat seama că încerca să-și ascundă durerea. Strânse la piept o păpușă făcută din cârpe și, așa, arăta chiar mai mică de șaisprezece ani.

— Anne, nu am făcut sex. Jaime m-a dus cu mașina la Sachuest Point, dar nu am vrut să fac nimic cu el. Nu am vrut. N-am făcut nimic cu Jamie. E tot ce pot să spun acum, zise ea.

Sunt sigură că aveam o privire goală, dar creierul meu funcționa la capacitate maximă.

— Mă crezi? Întrebă Kathleen. Te rog, Anne, crede-mă! Dacă nu crede nimeni... ce se va întâmplă cu mine? Ce se va întâmplă cu copilul meu?

I-am făcut semn să tacă și apoi m-am ridicat, i-am aranjat părul și am învelit-o cu pătura până la bărbie. În mod repetat îmi spusese că este inocentă, dar nu-mi dădea pace ceea ce adăugase întotdeauna: „E tot ce pot să spun acum”.

Voiam să cred că-mi spunea adevărul, fiindcă țineam la ea atât de mult! Dar... nu puteam. În seara aceea, la Sachuest Point, fetei i se întâmplase ceva important. Fusesem trimisă la Newport să aflu ce anume.

Și, deocamdată, nu reușisem.

La nord de New York

Sf. Ioan al Crucii era adăpostit în mijlocul dealurilor împădurite, cam la 145 Km nord de New York, de-a lungul râului Hudson. Aflat la volanul mașinii care se legăna prin hârtoape, Nicholas Rosetti se temea mai mult ca niciodată pentru viața și sufletul său. Complexul, format dintr-o clădire în genul unui castel și douăsprezece căsuțe din piatră de nisip, era o casă de odihnă pentru alcoolici, alienați mental și preoți cu abateri din cadrul Arhiepiscopiei orașului New York.

Însă aici se afla cineva care-i dădea speranță părintelui Rosetti. Dacă exista ajutor în această lume, atunci nu putea să vină decât din partea monseniorului Bernard Stingley. Aici era ultima oprire pe care o făcea Rosetti, înainte să plece spre Newport, pentru a vedea cea de-a doua fecioară.

Înăuntrul clădirii aproape medievale, Rosetti a fost întâmpinat de un călugăr slab și colțuros, care îl conduse prin coridoarele din blocuri de piatră. Ecoul vocilor și pașilor lor crea senzația unor împușcături de revolver într-un tunel sub pământ.

La capătul celui de-al treilea sau al patrulea culoar, călugărul ciocăni într-o ușă de stejar închisă la culoare și apoi o deschise. Un preot în robă stătea la fereastră. Rosetti își simți inima crescându-i în piept când îl văzu.

Apoi auzi Vocea – chicotind, râzând pe îmfundate. *Da' prost mai ești! Bătrânul ăsta vanitos nu te poate ajuta. Nimeni nu te poate ajuta!*

Monseniorul Bernard Stingley fusese mentorul și confesorul lui la Universitatea Pontificală Lateran din Roma. Preotul în vârstă, care nu mai scosese niciun cuvânt în ultimii șase ani, era un renumit învățat, preocupat de studiul Bibliei, recunoscut în special pentru scrierile sale pe tema Apocalipsei.

— Nicholas! Singley veni spre mult mai tânărul preot de la Vatican și-l îmbrățișă. Nu pot să cred că tu ești. Mă bucur atât de mult să te văd!

— Bernard, spuse Nicholas adâncindu-și fața în stofa aspră a veșmântului bătrânului.

Fu o îmbrățișare strânsă și, când făcu un pas înapoi, se alarmă la vederea ridurilor care brăzdau chipul chinuit, tras, al

preotului încărunțit.

— Vă simțiți bine? Întrebă el.

— Nu pentru sănătatea *mea* trebuie să te îngrijezi, răspunse bătrânul.

Din nou – Vocea râse cu putere în capul lui Rosetti. Încercă să o ignore, dar nu putu.

Nicholas Rosetti închise cu grijă ușa în spatele lui și-și aruncă privirea pe pereții acoperiți cu cărți ai încăperii. Pe latura cea mai lungă, rafturile susțineau colecția lui Stingley de statuete din China, Grecia și Orientul îndepărtat, înfățișând toate chipul lui Hristos. Într-un colț se afla un pat nefăcut. Deasupra lui atârna un crucifix de lemn simplu. Sub una dintre cele două ferestre înrămate se afla o masă de lucru în dezordine.

Cei doi se așezară la masa cu priveliște spre fluviul Hudson care, de sus, arăta ca o autostradă de sticlă. Schimbară condoleanțe pentru moartea Papei Pius.

Apoi Stingley spuse:

— Cred că știi de ce ai venit, Nicholas. Am un presentiment urât. De fapt, îl am de câteva săptămâni.

Nicholas Rosetti nu se îndoia că spunea adevărul. Probabil că vestea s-a răspândit imediat chiar din ziua când a părăsit Roma. Comunitatea Vaticanului era mică, aproape incestuoasă. Privi direct în familiarii ochi albaștri, reci, ai lui Stingley. Fără îndoială, nu era cazul să stea la palavre.

— Monsenior, *știi* că dumneavoastră cunoașteți secretul de la Fatima. Pius mi-a spus că dumneavoastră chiar ați citit cuvintele. Mesajul Fecioarei: promisiunea și avertismentul.

Monseniorul nu scoase niciun cuvânt. Privirea lui nu transmitea nimic. Asculta doar.

Rosetti continuă, dar, deodată, avu îndoieli asupra vechiului său prieten.

— Ați stat cu Pius aproape tot timpul când s-a îmbolnăvit prima dată. Atunci, în '90. A vorbit despre Fatima și dumneavoastră ați fost acolo. Ați auzit totul. Iar acum știu și eu ce știți dumneavoastră.

Pe chipul monseniorului Stingley se așternu suferința.

— Pius nu avea niciun drept. Nu avea niciun drept să-ți ceară asta.

— Este prea târziu pentru regrete sau învinuiri reciproce. Știu despre cele două fecioare. Una, a binelui, cealaltă, a răului.

— Atunci nu știi *nimic!* Stingley ridică vocea. E mult mai mult

de-atât. Dumnezeu nu creează în alb și negru. Nu e atât de ușor. Adevărul are puțin de-a face cu logica omului.

În timp ce Stingley vorbea, Rosetti simți că mica încăpere din St. John începe să se învârtască, azvârlindu-l înapoi pe trotuarul din Roma, unde inima îi fu străpunsă de un cuțit fierbinte. Trotuarul care se rotea în fața ochilor deveni avionul Beech care se rostogolea în jos, prăbușindu-se printre copaci, împrăștiind metal și oase. Era mai mult decât o halucinație sau o amintire. Simți cum îl cuprinde toropeala și mirosul pătrunzător de carne arsă.

Viziunea era un avertisment. *Pleacă de aici! Pleacă acum!*

Dar n-o făcu.

Nu putea s-o facă!

Dar de ce era avertizat? De ce fusese cruțat?

Își auzi propria voce, ca și cum venea de departe.

— Vă rog, am nevoie să știu cum să mă pregătesc pentru aflarea adevăratei fecioare. Ce vreți să spuneți, cum adică *nu știu nimic?* Vreau să îmi spuneți cum va fi. Mă tem că a început deja căderea mea în lad.

Am început, Nicholas. Ți-ai dat și tu seama în sfârșit! Ești deja pierdut! Sufletul tău este damnat!

Vocea râdea în hohote în capul lui Rosetti. Păreau să fie sute de voci, iar durerea era insuportabilă, ca și cum craniul i-ar fi fost despicat.

Bătrânul preot se ridică brusc și răsturnă un scaun masiv de stejar care scoase un trosnet răsunător.

— Sunt *aici*. I-ai adus aici! Ochii i se măriră de frică. Legiunile sunt aici! Sunt peste tot! Pot să *văd* bastarzii păcătoși! Acum așteaptă să fie eliberați!

Părintele Rosetti încercă să se îndrepte spre fostul lui mentor, dar nu-și putu mișca mâinile și picioarele. Le simțea grele de o tonă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla cu el? Avea un atac de cord? Era acesta un alt atac? Oare ar putea supraviețui iarăși?

Nicholas privi îngrozit la aceeași forță care-l ataca pe Stingley. Preotul dădea din mâini, încercând să îndeparteze o prezență invizibilă. Se împiedică de pohtele pline de cărți. Respiră adânc, greu. Apoi, corpul monseniorului Stingley se încovoie.

Când vorbi, glasul de-abia i se auzea și era răgușit, ca și cum i-ar fi fost greu să pronunțe cuvintele.

— La început îți vei pierde controlul, spuse el, mișcându-și capul înainte și înapoi cu repeziciune. Vei realiza că nu mai ai *libertatea de a alege*.

Nu vei mai avea libertatea de a gândi. Nici libertatea de a acționa. Și acesta este doar începutul!

Asta e nimic! auzi Rosetti Vocea în capul lui. *Stai să ajungă la partea cea mai bună!*

— Apoi, vei simți cum îți decade trupul, mintea, sufletul, Nicholas. Vei pierde orice speranță. Și acea deznădejde păguboasă, pângăritoare, acel sentiment abject de inutilitate și zădărniciie este cea mai doborâtoare dintre toate trăirile umane.

E un om deștept, Nicholas. Pentru un preot! Ascultă-!

— Când se va întâmplă, când nu vei mai avea nimic în afară de acea deznădejde întunecată și abisală, atunci vei ști că ai trecut pragul Iadului.

Monseniorul Stingley stătea la fereastră, cu spatele încovoiat, cu lumina țâșnind în jurul lui, orbindu-l pe preotul de la Vatican. Își trecu de câteva ori mâna peste piept, ca și cum ar fi încercat să se elibereze de o apăsare și apoi vorbi din nou:

— Ar trebui să-l *implor* pe Dumnezeu Tatăl să-ți dăruiască din mila lui infinită. Dar asta ar însemna să-ți dau speranțe deșarte.

Rosetti vru să vorbească, să ceară binecuvântarea monseniorului, dar bătrânul începu brusc să strige. Fața lui Bernard Stingley era albă ca varul. Buzele, marginea urechilor și degetele aveau o șocantă nuanță violetă.

Își apăsă cu putere mâna pe stern și din piept îi ieși un șuier adânc. Un mucus alb și spumos îi țâșni din gură și din nas.

Urlă:

— *Legiunile* de demoni, de îngeri căzuți sunt pretutindeni. Privește dincolo de cele două fecioare, părinte. Privește dincolo de fecioare! Legiunile sunt chiar în fața ochilor tăi.

Rosetti încercă să se ducă la el, dar nu se putu ridica de pe scaun.

Picioarele slabe ale bătrânului se îndoiră și Nicholas îl văzu cum cade în genunchi. Ochii i se dădeau peste cap, iar spuma continua să se reverse peste buze, în jos pe bărbie. Lupta cu sălbăticie împotriva unor forțe nevăzute.

Cu un efort extraordinar, Nicholas Rosetti se desprinse de scaun. Fu pus la podea. Se târî pe coate spre locul unde se prăbușise Bernard Stingley.

— Nu, monseniore! Dumnezeule, nu! Lăsați-l în pace! Luați-mă pe mine!

Bătrânul spuse toate acestea în șoaptă, dar șoapta lui aducea a muget:

— VEI FI LUAT ȘI BLESTEMAT ÎN IAD PENTRU ETERNITATE. ÎNȚELEGI CE ÎNSEAMNĂ ETERNITATEA? PRIVEȘTE DINCOLO DE FECIOARE. RĂSPUNSUL SE AFLĂ ACOLO!

Și, în acel moment de durere și de teroare, părintele Nicholas Rosetti crezu că a înțeles ceva.

Acum, el era cu legiunile, iar ele erau Iadul și veniseră pe pământ din abisul focului.

Monseniorul Stingley striga din răspuțeri:

— I-ai de pe mine! Te rog, te rog! Mă mănâncă de viu!

Kathleen simțea că o trec fiorii. Expresie mai adecvată nu exista.

Deși nu se întâmplase nimic, simți o presiune intensă crescând în interiorul ei, intuind că ceva foarte rău se strecura în Coliba Soarelui și în toți cei care se aflau acolo, mai ales în cei care doreau să o ajute.

Tulburată și temătoare, Kathleen trase draperiile brodate de la fereastra dormitorului ei. La început, nu văzu decât propria reflexie în geamul întunecat.

Apoi, prin pelicula lăsată de respirația ei pe geam, văzu lumini gălbui licărind în întuneric; erau corpurile de iluminat aflate de-a lungul aleii, care răspândeau o lumină slabă peste Ocean Avenue.

Câțiva agenți de securitate îmbrăcați în hanorace groase stăteau la poarta principală. Și totuși, prezența lor nu o făcea să se simtă în siguranță.

O mișcare bruscă îi atrase atenția.

Chiar dedesubtul ferestrei, se deschise o portieră și un bărbat ieși din mașină.

Arăta amenințător: costum negru, pălărie neagră cu borul tras mult în jos, un sac negru umflat sub braț.

Arăta înfiorător.

Chiar privindu-l de sus, Kathleen putu să vadă cât de gârbovit era, de parcă ar fi cărat în spate un munte de piatră.

Și atunci, prin minte îi trecu un gând foarte ciudat: *Ei* au venit după mine. La plural. *Ei* sunt aici.

Deodată se auziră voci, ușa casei se deschise și părintele O'Carroll ieși pe verandă. Întinse călduros mâna siluetei întunecate. Așa știu Kathleen cu siguranță cine era bărbatul.

Era celălalt anchetator.

Preotul de la Roma.

Chiar înainte să intre în Coliba Soarelui, privi în sus. Kathleen se gândi înfiorată: *M-a privit direct în ochi. Știe deja adevărul, dar nu are credința necesară. Preotul nu crede.*

În sfârșit, sosise părintele Rosetti. Acum, mă gândeam eu, eram trei cu ochii pe Kathy, încercând să aflăm adevărul. Era prezența lui semnul că eu dădusem greș?

Oare?

O întrevedere fusese deja stabilită. Am luat loc într-un scaun cu spătar aflat într-unui din frumoasele saloane duble de la primul etaj al Colibei Soarelui. Eram doar un observator. Asta era treaba mea la această întrevedere. Însă inima îmi bătea de teamă pentru Kathleen.

Ea stătea lângă mine într-un fotoliu, cu burta ei umflată care arăta de parcă era gata să plesnească. Speram că nu se va speria prea tare, că nu va fi afectată prea mult de stres.

Charles Beavier ne întrebă dacă bem ceva și, întrucât refuzarăm cu toții, își turnă pentru el un Scotch sec. Carolyn, palidă, se lăsă pe un scaun, în partea opusă fetei. Justin stătea cel mai aproape de ușile de stejar glisante.

Peste această adunare se lăsă liniștea. Așteptam cu toții să auzim ce avea de spus preotul de la Roma. El cunoștea lucruri neștiute de noi și arăta al naibii de *misterios*.

Preotul avea o prezență formidabilă. Straniu, fără îndoială. Un monolit întunecat cu o misiune necunoscută.

L-am urmărit nerăbdătoare cum își frământa mâinile mari de muncitor.

În cele din urmă, zâmbi, dar era un zâmbet forțat.

Părintele Rosetti nu avea în niciun caz situația sub control, așa cum ne lăsase să credem. Ne salută cu o voce șuierătoare, nuanțată cu tonurile melodioase ale limbii sale native.

Apoi se repezi spre mijlocul camerei și se postă în fața lui Kathleen.

— Kathleen, am fost trimis aici de Vatican, spuse el. Dacă te interesează, titulatura mea oficială este aceea de anchetator-șef în numele Sfintei Congregații a Riturilor. Sfânta Congregația a Riturilor este parte integrantă a Bisericii și cercetează miracolele, toată varietatea de fenomene supranaturale și pretențiile de sfințenie.

— Se pare că ați venit la locul potrivit, îi spuse Kathleen. Preotul cu fața lată zâmbi.

— Cu toate acestea, te rog, Kathleen, nu-ți fie teamă de

mine. Nu sunt cine știe ce. În ciuda titlului pompos, sunt doar un birocrat. Sunt ca un inspector financiar al supranaturalului.

Kathleen dădu din cap.

— Nu-mi este teamă de tine, părinte.

M-am bucurat când am auzit-o că spune asta, dar îmi făceam griji în privința ei. Era palidă și obosită. Mi-era teamă că putea intra în travaliu în orice moment.

Părintele Rosetti nu păru să sesizeze acest amănunt. Și, fără îndoială, nu era deloc neînsemnat.

— Kathleen, Binecuvântata Fecioară este acum, aici, cu noi?

Îi punea o întrebare ciudată, așteptând un anumit răspuns, ca și cum ar fi știut deja totul. Ca și cum răspunsul ar fi fost tardiv.

Kathleen răsuflă adânc și își dădu pe spate o șuviță din părul ei blond mătășos.

— Da, este aici, spuse ea încet.

— În casă? Chiar aici, în această încăpere, cu noi?

— Da. *Chiar în această* încăpere, părinte. Sunteți surprins? Nu credeți în Binecuvântata Mamă?

— Îmi pare rău, Kathleen, spuse Rosetti. Își frângea din nou mâinile. Eu nu sunt obișnuit să o am în preajmă pe Binecuvântata Noastră Mamă. Este foarte frumoasă? Stă în picioare, Kathleen? Sau poate că șade în acel scaun albastru?

— Părinte Rosetti, zise Kathleen, știu ce faceți, dar, vă rog, nu încercați să mă jucați pe degete. Nu vă onorează așa ceva. Doamna Noastră este aici cu noi. Are aparența unei doamne blânde și frumoase. Credeți în ea, nu?

— Kathleen, ceea ce crezi tu mă preocupă, spuse trimisul Vaticanului pe un ton tăios.

L-am sesizat foarte bine și i-am văzut mușchii feței încordându-i-se.

Nu mai aveam absolut nicio îndoială. Trimisul Vaticanului era complet înspăimântat de Kathleen Beavier.

De ce îi era frică de Kathleen?

Ce știa el și noi nu?

Ce venise să cerceteze aici?

Eram fermecată la vederea părintelui Rosetti, care se mișca în cerc în mijlocul camerei spațioase. Atmosfera dinăuntru Colibeii Soarelui era acum mult mai încărcată de neliniște, dar și cu energie deopotrivă. Și, ținând cont de frământările și nervozitatea din jurul meu, era clar că situația tulbura pe toată lumea.

Rosetti însuși se comporta ca un leu în cușcă. Părea aproape posedat. Avea siguranța aceea care vine doar dintr-o putere absolută.

— Am vești extraordinare, spuse el în cele din urmă.

Mi se păru că, în afară de Kathleen, noi nu mai existam pentru el. Își aținti privirea asupra ei.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am descoperit până acum. Unul dintre puținele de care sunt foarte sigur, spuse anchetatorul-șef, este acela că există *două* fecioare. Kathleen nu este singură.

Mi s-a tăiat respirația. Am dat din cap, neîncrezătoare. Însă Kathleen nu clipi deloc. De fapt, prin contrast cu noi, ceilalți, Kathleen era la fel de senină ca liniștea dinaintea furtunii.

— Am simțit că suntem două. *Cel puțin două*, spuse

Kathleen atât de încet, încât am fost nevoită să ciulesc urechile. Arăta aproape ca și cum ar fi fost în transă. Acum, totul se întâmplă la o scară mare. Izbucnirile de ciumă, decese, bolile, chiar și fecioarele. Este cea mai înfricoșătoare perioadă din istorie.

Preotul Vaticanului o privi pe sub sprâncene.

— De unde știi tu asta, Kathleen? Trebuie să-mi spui tot ce știi. *Acum să-mi spui.*

În partea cealaltă a camerei, părea că ar fi erupt un vulcan.

— Să nu mai vorbești niciodată pe tonul acesta cu fata mea!

Charles Beavie, care ținuse totul în el până atunci, fierbând la foc mic, izbucni furios.

Din două mișcări, se repezi la voinicul preot al Vaticanului, începând să-l lovească.

Am țipat: „Oprți-vă!” în timp ce Justin încerca să-l îndepărteze de părintele Rosetti. Se încăierară, Charles îl lovea pe preot și amenința că-l dă afară din casă. Zidul se dărâmasă. Fiica lui era din nou hărțuită și nu putea tolera așa ceva.

După ce fiica și soția se repezică să-l tragă deoparte, se desprinse din strânsoare și se mai liniști.

— Gata cu întâlnirile de gradul trei, spuse Charles Beavie pe un ton nervos, tăios. Ce-ar fi să-mi răspundeți mie la o întrebare? Și hai să încetăm și cu tâmpeniile gen inspector fiscal. Care e treaba dumitale aici, părinte Rosetti? De ce te afli în casa noastră, încercând să ne înfricoșezi de moarte?

M-am uitat speriată la Justin, care mi-a întors privirea alarmată.

Kathleen se aplecă înainte. Își aținti ochii ei mari albaștri, spre mine, apoi spre preot și tatăl ei.

— Pot să răspund eu, tăticule. Părintele Rosetti a venit aici ca să afle care dintre cele două fecioare este cea adevărată.

În noaptea aceea m-am dus la culcare încercând să înțeleg vestea tulburătoare despre existența celor două fecioare și despre semnificația ei pentru Biserică. Era patru și jumătate dimineața când o bătaie insistentă la ușa dormitorului meu m-a trezit dintr-un somn profund.

O mulțime de situații de urgență îmi trecură prin cap și m-am târât din pat – doar ca să gădesc o versiune surâzătoare și îngrijită a părintelui Rosetti stând în fața camerei mele.

— Ce s-a întâmplat? Kathleen e bine? am întrebat.

— Bună dimineața. Îmi pare rău că te trezesc atât de devreme, se scuză el, dar fără să pară că-i păsa, de fapt. Kathleen încă doarme ca un prunc.

Îmi spuse că ne convoca la o întrunire.

La ora cinci, mă aflu în bibliotecă, alături de Justin și de trimisul Vaticanului. După câte se părea, cei doi discutaseră ceva vreme înainte.

Justin îmi spuse pe scurt ce știa.

— Așa-numita *a doua* fecioară este o tânără din Irlanda. Numele ei este Colleen și, după cum bine vezi, rimează cu Kathleen. Biserica se luptă din răspuțeri să țină totul secret. Acolo e mai ușor decât aici. Părintele Rosetti a vorbit cu ea...

— Și așa dori foarte mult să aflu și alte opinii, interveni

Rosetti. Fără îndoială, voi sunteți cei mai în măsură să mă ajutați. O cunoașteți pe Kathleen și puteți face o comparație. Cardinalul Rooney și Vaticanul au fost de acord. Totodată, sunt de părere că înțelept ar fi să păstrăm cercul restrâns.

Cuvintele lui m-au trezit cu siguranță. Ce voia să spună? Că trebuia să plecăm în Irlanda s-o vedem pe fata aceea? Și cu Kathleen cum rămânea? Și Jaime Jordan? Și noaptea petrecută la Sachuest Point? Ancheta mea se desfășura la Newport, nu în Irlanda.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, preotul adăugă:

— Am vorbit deja cu cardinalul din Boston. Voi sta aici cu Kathleen și voi aștepta până vă întoarceți. Plecați repede. Vă veți putea întoarce la timp.

M-am uitat spre Justin și privirile ni se întâlneau. Eu mă gândeam că nu prea îmi plăcea acest preot venit de la Roma. Nu aveam încredere în el. Și țineam la Kathleen. În plus, mai aveam

multă treabă aici, în Newport.

Apoi Rosetti făcu ceva ce mă surprinse. Deveni complet umil.

— Vă rog. Am foarte mare nevoie de ajutorul vostru, spuse el. Sunt atâtea în joc... pentru atâția oameni din întreaga lume. Iar eu nu pot face față singur. Vă rog! *Trebuie să mă ajutați.*

Sufletul mi se înmuie în acea clipă.

— Bineînțeles că vom merge, i-am răspuns. Ușurarea lui Rosetti era vizibilă. Zâmbi din nou și am realizat, cu un șoc interior, că nu era nici pe departe atât de bătrân precum crezusem eu. Avea în jur de treizeci și opt de ani, patruzeci cel mult. Mă întrebam ce anume îl îmbătrânise pe acest om în așa hal. Ce văzuse el înainte să vină la Newport? Ce știa? Ce urma să vedem în Irlanda, Justin și cu mine? Vom fi în pericol? Să-mi iau pistolul?

— Cred că o veți găsi pe Colleen Galaher extrem de interesantă. Are multe dintre calitățile întâlnite la Kathleen, spuse Rosetti. Mergeți și veți vedea. Vă rog, mergeți. Ar putea fi surori.

Irlanda

Eram în Irlanda și îmi dădeam silința să mă concentrez asupra unei situații cu totul diferite.

Îmi luasem la revedere de la Kathleen și de la părinții ei și vorbisem totodată cu cardinalul Rooney, care mă rugă să cooperez cu Roma cât mai mult posibil. Așa că iată-mă... pe cale de a o întâlni pe cea de-a doua fecioară, întrebându-mă despre semnificația acestei noi situații. Și îmi luasem revolverul.

Am gonit pe un drum de țară într-un automobil micuț, neobișnuit, pe care l-am condus pe partea dreaptă. Justin părea mult mai relaxat pe pământurile natale și, aparent, într-o anumită măsură, chiar se bucura.

Bucuria lui m-a liniștit și m-am minunat la vederea frumuseții solemne a peisajului. Numai că, în general, eram îngrijorată și temătoare. Deja se întâmplaseră prea multe lucruri nefaste.

După ce am condus aproape două ore printre dealurile joase, splendide, colorate într-o sută de nuanțe de verde, am ajuns la un indicator de lemn cenușiu care indica drumul spre oraș. Lângă numele propriu-zis, fusese scris cu litere negre îngroșate: *Jinutul lui Dumnezeu*. Într-o altă situație, ironia cuvintelor m-ar fi putut face să surâd, dar nu acum.

După ce am întors pe un drum pavat, îngust, am trecut de o adunătură de druizi aproape anacronici: douăzeci de săteni, cu toții îmbrăcați în costume pământii, douăzeci de tichii de tartan și douăzeci de perechi de ghete negre, evident creația aceluiași cizmar.

Douăzeci de perechi de ochi aruncând priviri suspicioase spre mașina noastră.

— Ce grup ciudat de oameni, am comentat eu.

— Ultimii țărani adevărați din toată Europa de Vest, spuse Justin, cu un ușor surâs care ar fi putut să exprime ori mândria, ori o oarecare jenă. Am intrat oficial în Maam Cross.

— Am senzația că am intrat într-un cătun medieval, i-am spus eu.

— Așa și este, îmi răspunse el.

Pe strada principală a satului erau câteva magazine simple. Pe pereți erau lipite postere cu reclame mânjite de funingine:

Players's Please, Guinness for Greatness. Într-una din clădiri se afla un grajd cu chirie și garaj. Apoi un șir de bordeie de piatră, acoperite de curând cu țiglă și vopsite proaspăt.

Justin îmi spuse că în fiecare dintre bordeie există o cameră de zi de 3m², plină cu suveniruri, un televizor și numeroase tablouri religioase. Dormitoarele sunt toate mici și înghesuite, iar interioarele slab luminate și parfumate cu mirosul greu de turf.

Știam că prezentarea caselor era, în ceea ce-l privea pe Justin, doar o conversație făcută pe fond nervos și chiar se întrerupse brusc când văzurăm inscripția de pe peretele fast-food-ului care arăta nelalocul lui în centrul orașelului.

O mână nervoasă trasase literele roșii cu o pensulă pe peretele proaspăt vărut.

COLLEEN SUGE ȘTREMELEAGURI FERMECATE!

— Aah, asta explică totul, spuse Justin și zâmbi compătimitor.

Ne îndreptarăm privirile înainte.

Casa Galaher se afla la aproximativ 2 km și jumătate la est de oraș. Ne îndreptarăm spre ea fără nicio problemă, ca și cum am mai fi fost acolo.

Aveam permanent senzația că situația ne depășea pe amândoi, lucru care mă înspăimânta într-un mod cum nu mai simțisem niciodată. În dimineața aceea, *Herald Tribune* conținea articole despre o teribilă foamete din India, o izbucnire de ciumă din Mexic și cea de poliomielită din Statele Unite. Articolele îmi aminteau de o carte înfricoșătoare pe care o citisem cu ani în urmă, intitulată *Zona Fierbinte*. Ebola părusese a fi opera diavolilor.

În timp ce trăgeam mașina în curtea pietruită, norii acoperiră soarele, iar micuța casă văruiată și acoperită cu paie se cufundă în semiîntuneric. Nu era nimic primitiv acolo: nici casa, nici grădina, nici măcar aleea.

— Mirosul este de turbă arsă, mă informă Justin în timp ce ieșeam din mașina închiriată. Sufocant și viu. Nu vei uita mirosul acesta.

Ce nu aveam să uit era sentimentul care mă cuprinsese când începurăm să înaintăm spre casă. Pentru numele lui Dumnezeu, eram în Irlanda! Mai aveam puțin și o vedeam pe cea de-a doua fecioară, iar părerea noastră era esențială în rezolvarea unui mare mister.

— Tatăl fetei a murit cu aproximativ un an în urmă. Un adevărat bărbat gen Finn Meecool⁵, spuse Justin. Mama ei a fost doborâtă la pat de o criză. În plus, este aproape senilă – la patruzeci de ani. Stă în pat majoritatea timpului – medicii de aici nu sunt foarte competenți. Fata nu se află în cea mai bună situație. Nu se compară cu viața în sânul familiei Beaver.

— Kathleen nu duce un trai ușor, am spus eu, simțind, pentru cine știe ce motiv, nevoia să-i iau apărarea. Nu în ultima vreme.

— Știu asta, Anne, zise Justin. Kathleen îmi place foarte mult. Dar acum trebuie să aflăm câte ceva despre Colleen.

— Cum ar fi modul în care a reușit Biserica din Irlanda să țină totul secret? I-am întrebat eu.

Justin ridică din umeri.

— Nu mă miră. Dar eu cunosc Biserica Irlandeză. Dacă Iisus

---

⁵ Personaj legendar, conducătorul elitei militare Fianna, a străvechii Irlande, care îl apăra pe rege (n.tr).

Hristos s-ar fi născut pe această insulă, se prea poate să nu se fi știut nimic de el până acum.

În zidul de piatră ce înconjura căsuța se afla o poartă de fier ruginită care scârțâi când o deschise Justin.

În exact același moment, ușa căsuței vopsite în albastru se deschise. O măicuță, o femeie masivă cu o figură severă, al cărei veșmânt negru se unduia în adierea ușoară a vântului, apărură în fața noastră.

— Sunt sora Katherine Dominica, ne informă ea pe un ton tăios. Dumneavoastră cine sunteți?

Ne prezentarăm călugăriței și ea încuviință din cap. Spuse că ne aștepta. De sub boneta ei albă, strâmtă, ieșeau câteva șuvițe închise la culoare. Ne aruncă o privire neîncrezătoare, dar ne primi înăuntru.

Sora arăta înfricoșător, ca o prevestire sumbră, și nu exagerez deloc. Însă am uitat de ea imediat ce m-am obișnuit cu lumina slabă din casă.

Lângă cămin se mișcă ceva. O fată se ridică de pe un taburet scund ca să ne salute.

Purta o rochie de casă cu imprimeuri, iar deasupra un șorț de dantelă uzat. Pe spate îi cădea în valuri un izbitor păr roșu-închis.

— Bună, spuse ea surprinsă și cu o evidentă plăcere. Mă bucur atât de mult că sunteți aici! Înseamnă că Biserica crede în mine.

Razele soarelui înghițite de norii de deasupra se materializară chiar aici. Zâmbetul acestei fete reuși să lumineze interiorul mohorât și șters al căsuței.

Mă holbam la ea, deși nu voiam să par prost-crescută. Fata aceasta însă ar fi atras toate privirile oriunde s-ar fi dus.

Colleen Galaher arăta ca o irlandeză autentică: piele albă transparentă, obraji plini, ochi verzi strălucitori și, bineînțeles, un minunat păr arămiu. Însă trăsăturile ei luminoase treceau dincolo de ceea ce putea fi considerat tipic irlandez.

O descriu exact așa cum am văzut-o. Era o fată nespuse de drăguță, o fată nespuse de drăguță care purta o sarcină imensă.

Paisprezece ani. Nu puteam să mă abțin: *exact vârsta pe care o avea Maria din Nazaret când s-a născut Iisus*. Părintele Rosetti imprimase acest gând în memoria amândurora. Oare el credea că fata aceasta era adevărata fecioară?

— Dorește cineva ceai? întrebă fata pe un ton timid, dulce. Sau puțină pâine făcută în casă, după lunga voastră călătorie din

America?

Mi-am dat seama că mi-a plăcut imediat Colleen Galaher. Cine n-ar fi plăcut-o? Dar acest lucru îmi dădea senzația că o trădam pe Kathleen.

Nu era de mirare că părintele Rosetti avea nevoie de ajutor, m-am gândit în sinea mea. Dilema era incredibil de dificilă.

Ambele fete păreau să fie perfecte.

Colleen ne dădu imediat impresia că dorea să coopereze cât putea ea mai bine. Ne spuse că spera și se rugase ca Biserica să trimită pe cineva.

Merserăm în șir indian pe cărarea noroioasă lăturalnică ce șerpuia în spatele casei Galaher. Fata spuse că era un loc potrivit ca să vorbim și să *ascultăm*.

— E foarte drăguț aici, i-am spus eu.

— Mulțumesc, zise ea, părând mândră de ținut. Și eu cred. Oamenii de aici spun că este ținutul lui Dumnezeu.

Colleen mergea înainte, apoi eu, iar Justin venea în urma noastră pe această potecă neregulată, sumbră, țeșută în peisajul de un verde-aprins.

M-am concentrat asupra lui Colleen și la ce spunea ea. Fără nicio îndoială, voia să ne spună totul.

— Ce vreți să știți? întrebă ea pe cel mai dulce și blând ton din lume, întorcându-se spre noi.

Nu e cumva prea frumos ca să fie adevărat? mă întrebam eu. Dar oare acest lucru nu era valabil și pentru Kathleen? Două fete perfecte – o enigmă perfectă.

— Ce-ar fi să începi cu începutul? i-am sugerat eu. Care este primul lucru pe care ți-l amintești legat de sarcină?

— Asta vă pot spune. Se prea poate să fi fost prea târziu ca să mai ies neînsoțită, zise ea, dar vin de foarte multe ori singură la Liffey Glade. Asta s-a întâmplat în seara când a început totul.

Câmpul se transformă într-o pădure rară și apoi în codru des. Când ne înconjură întunericul, ieșirăm brusc într-un loc deschis, aflat între copaci.

Colleen arată spre o piatră plată ieșită în afară peste marginea unui pârâu.

— Eram acolo, spuse ea, și priveam strălucirea lunii în apă – când am auzit vocile.

— Pe cine ai auzit, Colleen? întrebă Justin. Ce voci?

O umbră se așternu pe fața fetei, de parcă liniștea i-ar fi fost tulburată de o amintire urâtă.

— După cotitura aceea se aflau doi bărbați și un băiat, spuse ea. Am crezut că vânau iepuri, sau poate pescuiau în pârâu. Am strigat – și i-am întrerupt. Făceau ceva rău, spuse fata și glasul i se opri în gâtlee. Vorbea atât de răgușit, încât cu greu am putut

să înțeleg ce spunea. Nu voiau să văd eu.

— Ce fel de rău? am întrebat-o. Ai văzut? Ce făceau bărbații?

Colleen tuși și apoi își limpezi glasul, care deveni o șoaptă nervoasă.

— Aveau pantalonii în vine, iar unul dintre ei – un bărbat mare ca un urs – atingea băiatul cu gura... acolo jos. Băiatul merge la aceeași școală cu mine. Pe celălalt bărbat îl cunoșteam. E un preot din alt oraș. Și se atingea singur.

Brusc, Colleen începu să plângă. Lacrimi mari șiroiau pe obrajii fetei. Le șterse cu dosul mâinii ei micuțe. Lacrimile păreau reale.

— M-a recunoscut și a venit spre mine, așa că am rupt-o la fugă. Au fugit și ei după mine. Le auzeam respirația. Le simțeam mirosul. Am fugit cât de repede am putut.

— Bărbatul cel mare m-a prins de mijloc și m-a trântit la pământ. M-am lovit. Preotul mi-a acoperit gura și nasul ca să nu pot țipa – dar nu mai aveam aer! Apoi mi se păru că erau mulți, foarte mulți, nu doar cei doi bărbați și băiatul. Mi s-a părut că erau douăzeci sau treizeci, mai mulți decât am putut eu număra. Apoi se auzi un trosnet puternic, mai puternic decât cel mai zgomotos tunet. Sulițe mari de lumină au făcut ca cerul să strălucească în galben și alb! Bărbații au dispărut. Oricâți ar fi fost. S-au cățarat pe prundiș și m-au lăsat singură, zgâriată și sângerând în ploaia care se porni dintr-odată în poieniță.

Colleen arătă într-acolo. Un stejar enorm era despiciat în două și părea să se fi întâmplat recent. Jumătate din copac se afla încă în picioare, în timp ce cealaltă era culcată la pământ. Urmele focului erau încă vizibile pe trunchiul copacului.

— Nu m-au prins, spuse fata cu fervoare. Poveștile despre mine sunt toate minciuni, nu sunt adevărate. Am scăpat de ei neatinsă. Sunt virgină, vă jur, spuse Colleen, acoperindu-și abdomenul cu ambele mâini. Prin urmare, cum mi s-a întâmplat asta? Cum e posibil? ne întrebă ea.

Stând în licărirea acestei văi, am observat aceeași strălucire trandafirie pe care o văzusem uneori venind de la Kathleen, luminând acum ușor în jurul acestei copile. Oare Justin o vedea? Să fi fost un nimb?

M-am întors spre el și, spre uimirea mea, am văzut că lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Și el vedea strălucirea. Doamne, ce însemna asta? Ce era lumina aceasta neobișnuită?

— Dacă nu mă credeți, vă rog, întrebați-l pe doctorul meu,

spuse Colleen. Stă chiar aici în Maam Cross. Vă va spune adevărul.

O credeam. Credeam fiecare cuvințel. Și Justin la fel.

Și nu aveam nevoie de mărturia doctorului Murphy.

Devreme, cu o dimineață în urmă, părintele Rosetti îmi pusese în brațe dosarul despre Colleen, care conținea și raportul medical de la Spitalul Treimii din Cork. La cererea Vaticanului, trimiseseră și un medic din Dublin care o examinase pe fată.

Citiseam raportul cu ochii mei, ca și Justin, de altfel.

Colleen Galaher era însărcinată în opt luni și jumătate.

Și era cu siguranță virgină.

— Vă rog, ajutați-mă, șopti ea. Sunt o fată bună.

Portsmouth, Rhode Island

Era nouă și jumătate și cei trei prieteni se aflau la primul sau al doilea rând de „cocktailuri” în rău-famatul Lawn Bar al lui Neely. Jamie Jordan se întoarse de la toaletă și-și făcu loc la barul aglomerat unde Chris Raleigh și Peter Thompson stăteau aplecați peste câteva halbe de Samuel Adams înspumate, cea mai bună bere din Boston sau, cel puțin, așa susțineau reclamele. La televizorul color de deasupra, echipa Rangers o pulveriza pe favorita locală, Boston Bruins.

Din privirile alunecoase pe care i le aruncară, Jamie știa că prietenii lui discutaseră toată noaptea despre Sachuest Point. Despre ce altceva puteau să fi vorbit? Asta îl scoase din sărite. Își trecu nervos mâna prin părul lung și blond.

— V-am spus că nu discutăm despre seara aceea. Asta înseamnă că *nu discutăm despre asta*. Și asta înseamnă că voi, capete seci, *nu discutați despre asta* cât sunt eu la toaletă.

Chris Raleigh își dădu ochii negri peste cap.

— Cretin paranoic. Și mai ești și dus. Ești beat. Poți să-l crezi pe tipul ăsta?

Raleigh se întoarse spre Peter Thompson. Fața lui Jamie Jordan se făcu roșie ca para focului.

— Thompson, vorbeați despre seara aia sau ce? Dacă nu, dau eu runda următoare.

— Tărie sau bere? Întrebă Thompson, încercând să calmeze atmosfera.

Cei trei erau inseparabili chiar din clasele primare. Acesta era motivul îngrijorării lor. Îl știau bine pe Jaime. Nimic nu-l afectase atât de tare. Iar acum, se părea că *totul* îl dădea peste cap.

— Vorbeați sau nu? Întrebă Jaime din nou. Venele de pe tâmplă i se umflaseră și păreau că pulsează.

— Prietene, e *cazul* să vorbim despre asta. Toată treaba asta a ieșit de sub control. În cazul în care n-ai observat, îi spuse Thompson și-și îndreptă degetul arătător spre prietenul lui. Tu realizezi că lucrurile au luat-o razna? E cazul să facem ceva. Avem nevoie de un plan.

Fără să mai stea pe gânduri și să îl avertizeze, Jamie Jordan îi dădu acestuia un pumn în piept. Băiatul brunet se dezechilibra

de pe scaun și se prăbuși pe linoleumul strâmb.

„Onoratul” Tom Neely, proprietarul, înșfăcă un baston vechi din lemn de esență tare și îl roti deasupra barului.

— Golani de doi bani, luați-o din loc sau vă rup picioarele! În bar se așternu o tăcere mormântală. Muncitorii în vârstă priviră spre colțul unde izbucnise scandalul. Cei trei tineri prieteni erau înalți și bine făcuți și păreau să aibă în jur de douăzeci de ani. Fiecare avea un act de identitate fals, pe baza căruia intrau în majoritatea barurilor din zonă.

Jaime Jordan țâșni de lângă prietenii săi și se îndreptă spre ieșire.

Se ciocni de câțiva mușterii obișnuiți de-ai barului, dar aceștia nu făcură nimic ca să-l oprească. Jordan avea 190 cm și cu mult peste 90 de kilograme, iar prietenii lui erau la fel de impunători.

Afară, cu fața biciuită de briza oceanului, Jamie Jordan se gândi să se întoarcă în bar și să măture podeaua cu Raleigh și Thompson. Oh, lisuse! Își trase o palmă. Kathleen Beavier era aceea pe care trebuia să o cotonogească.

Își aminti că, practic, fusese nevoit să se așeze în genunchi și s-o roage pe Regina de Gheață să iasă cu el. Luase mașina de patru ori până la Salve Regina ca să se întâlnească cu eleva catolică după ce ieșea de la ore. Își luase chiar și cel mai bun pulover Nautica și-și călcase pantalonii negri.

Kathleen Beavier avea ceva special și diferit, trebuia să recunoască. Jaime o dorise mai mult ca pe oricine. Și nu doar pentru sex, deși cățeaua blondă era sexy. Jaime voia pur și simplu să fie în preajma ei. Ea avea „acel ceva”. Crezuse că o iubea.

Până în acea seară la Sachuest Point.

Unde se întâmplase ceva rău.

Jaime Jordan ambală motorul costisitorului său Mercedes SLK. Dădu volumul aparatului de radio la maximum și scoase în viteză mașina sport din parcare pe jumătate plină a barului lui Neely. Cânta cât îl ținea gura un cântec al lui Smashing Pumpkins. Prietenii lui aveau dreptate în privința asta – era dus de-a binelea.

În timp ce gonia pe dealul pavat și abrupt din spatele barului, se gândi nervos la seara din 23 ianuarie, când o dusesse pe Kathleen la balul organizat de Salve Regina. Părinții lui Jaime erau și ei destul de înstăriți, dar tot se simți intimidat când merse la reședința Beavier în seara aceea. Purta un costum negru și știa că arăta superb, dar, cu toate acestea, tot era nesigur pe el. Charles Beavier îi deschisese ușa și-l invitase să intre. Era ocupat, de fapt, chiar prost-crescut; vorbea la telefonul mobil și de-abia îl salută pe Jaime din cap.

Jaime se liniști în timp ce aștepta în camera de zi și încercă să n-o ia ca pe ceva personal. Câteva minute mai târziu, apărură Kathleen. Nu cu o jumătate de oră mai târziu, așa cum fac majoritatea fetelor. Aprecie acest lucru și se mai înmuie.

De fapt, apariția ei îi tăie respirația. Ea nu era doar o altă elevă drăguță – era pur și simplu superbă.

Purta o rochie Vera Wang fină, de un verde-pal, și nu una dintre acele rochii pretențioase, îmbrăcate la balul de absolvire, care le fac pe fete să arate ridicol. În părul ei lung și blond avea o cordeluță argintie. Arăta de parcă ar fi făcut parte dintr-o familie regală, îi trecu lui prin minte.

Din nefericire, balul de la Salve Regina se dovedi chiar mai dezastruos decât își imaginase el. Trupa de pe scenă era un cvartet de vârstă mijlocie, rigid, care cânta la toate ceaiurile de toată jena și la Newport Club. În plus, cu un etaj mai sus de ringul de dans se afla o pistă de alergări demodată, din lemn, care încercuia sala de sport. De acolo, o grămadă de călugărițe carmelite urmăriră dansul cu ochi de vulturi, de la început până la sfârșit. Călugărițele păreau să aibă talentul de a râde și a bate din picioare exact în cele mai nepotrivite momente.

Chiar după primele cinci minute își dorise cu disperare să plece. Dar, totuși, poate că merita să treacă prin toată tortura pentru Kathleen.

După bal, trebuia să se țină o petrecere cu fason – fuseseră

trimise chiar și invitații inscripționate. *Veniți la o petrecere minunată la casa Elaine Scaparella.* Kathleen se lipise de el toată seara, înnebunindu-l cu parfumul ei CK și deliciosul decolteu de sub linia gâtului, care, ațâțător, nu făcea decât să-l provoace.

Când, în timpul ultimului dans, Kathleen își puse mâna pe umărul lui, aproape că-i simți gustul. Jaime știa că și ea îl voia. Nu avea nicio îndoială.

Nu-i veni să creadă cât de ușor reuși să o convingă să sară peste petrecerea plicticoasă și să meargă la plimbare lângă Second Beach și Sachuest Point. Acum, își dorea din suflet să nu fi mers acolo. Își dorea să nu fi pus niciodată ochii și, mai ales, mâna pe Kathleen Beavier.

Jaime trecu de Second Beach și farurile Mercedesului străpungeau ceața groasă ca de basm asemenea unor săbii strălucitoare. Era destul de amețit, dar conducea bine. Nu era prima dată când se urca beat la volan.

Conducea înapoi la Sachuest Point – unde o dusese pe Kathleen în urmă cu aproape nouă luni, în seara care le-a schimbat amândurora viețile.

Ceva rău se *întâmplase* acolo. Ceva nebunesc.

O știa.

La fel, Thompson și Raleigh.

Și Kathleen, cățeaua aia prefăcută. Mincinoasa nenorocită.

Ciudat era că Jaime nu știa de ce anume se întorcea acolo. Era ca și cum își pierduse controlul. *Trebuia* să se ducă acolo în seara asta.

Viră pe o ușoară curbă în formă de S și observă că vederea i se încetșoșă. Foarte ciudat! Iar durerea confuză, surdă din spatele urechii stângi urcă spre ochi.

Oh, lisuse, iarăși? gândi în sinea lui.

Privi spre bordul mașinii. Ceasul luminat arăta 9:54, iar indicatorul de viteză peste 95 de kilometri. Și țiuitul începu.

Ceea ce însemna că, în curând, creștetul capului urma să-i zvâcnească de durere. Durere și zgomot în același timp.

Memorial Boulevard se îngusta pe măsură ce se apropia de Sachuest Point. În oglinda retrovizoare, Jaime vedea luminile îndepărtate din sud-estul orașului Newport și vilele impunătoare de pe coastă.

La un moment dat se gândi că ar fi atât de ușor să treacă cu mașina peste parapet. Ar fi fost ca un zbor.

Se încruntă și apoi dădu din cap. Ce gând idiot! Deși, el *era* rezistent. Era înalt de 2 metri. Era făcut din oțel, dar știa că mașina nu putea să zboare.

Un alt gând neașteptat îi dădu târcoale și apoi începu să-l domine. *Kathleen*. Și, cu numele ei în minte, gândul prevestitor de moarte, insistent, îl luă în stăpânire.

Doar simpla amintire îl durea nespun. Dar nu putea să întoarcă timpul înapoi – când, după bal, le spusese tuturor că o făcuse cu Kathleen. „Am rupt un vagin de la Salve Regina.” Se lăudase și bravase ca un cretin, așa cum o făcea uneori.

Jaime își duse mâna la frunte. Durerea era atât de acută,

încât îi întorcea stomacul pe dos.

Din acest motiv voia să apese pe accelerație și s-o taie acum – în zidul de susținere din beton!

Roțile scrâșniră. Cauciucul se topi pe asfalt.

Puse ambele mâini pe volan și trase cu putere mașina spre mijlocul șoselei. Înnebunea, asta se întâmpla cu el. Simțea că-i explodează capul. O durere incredibilă!

Atunci pune capăt durerii, auzi el. O poți face, să știi. Tu deții controlul. În plus, știi că meriți să mori. Știi bine ce-ai făcut.

Mercedesul galben se clătină spre stânga și trecu din nou peste linia dublă galbenă. Volanul părea eteric. Nu-l putea prinde. Mâinile lui Jaime se desprinseră de volan și-i acoperiră ochii.

Vezi, poți s-o faci! Poți să zbori. POȚI SĂ ZBORI!

Mașina sport ieși de sub control și fu cât pe-aici să se ciocnească de un jeep care venea din partea opusă, cu niște unelte de pescuit care se vedeau mișcându-se violent pe portbagaj. *Doamne, a fost cât pe ce!*

Pentru o clipă, farurile galben de crom îl orbiră. Un claxon nervos se îndepărtă în ceața din ce în ce mai groasă.

Se ținu strâns, în timp ce mașina continua să derapeze pe șoseaua întunecată, alunecoasă. Dintr-odată, începu să zboare în ceața cenușie și densă. Roțile din față se desprinseră de pământ și țâșniră drept înainte sub atracția forței centrifuge.

Farurile mașinii se îndreptară în zadar spre constelația Orion, înainte să lumineze traiectoria mașinii în picaj. Jaime Jordan țipă și acoperi muzica rock de la radio:

— Îmi pare atât de rău, Kathy! Oh, Doamne, îmi pare atât de rău pentru ce am făcut! Îmi pare atât de răăuuuuu!

Se întâmpla ceva rău. Kathleen avea senzația că se întâmpla ceva foarte rău.

Ceasul digital de pe măsuta de noapte indica 11:24, apoi 11:25 și 11:26. Cifrele se schimbau inexorabil. Dar Kathleen nu putea să doarmă.

Nu vreau să dormi, auzi Vocea spunându-i. Nu vei mai dormi niciodată. Și asta nu face bine copilului!

Telefonul de lângă ea începu să sune.

Își strecură încet mâna de sub păturile călduroase care coborau de pe abdomenul-i ridicat. Se întinse spre telefon. Știuse că avea să sune. Cum de știuse? Era telepată? Cum era posibil?

— Ăă... bună. Sunt Kathleen.

Auzi vocea îndepărtată și nesigură a prietenei ei Sara Petrie, care, în ultima vreme, nu prea fusese prezentă în viața ei.

— Oh, Kathy, îmi pare atât de rău să te sun la o oră așa de târzie. N-aș fi făcut-o, dar este extrem de important. S-a întâmplat ceva groaznic.

— Sara, ce e? Ce se întâmplă?

— Kathy, e oribil. Jaime Jordan s-a prăbușit cu mașina la Sachuest Point. Tocmai am auzit la radio. Sara începu să plângă. Își pierdu complet controlul. Apoi închise telefonul.

Năucită, plângând la rândul ei, Kathleen puse jos telefonul.

Își trase blugii cu aplicația elastică din față și se căzni să intre într-o cămașă de flanel, fără să-i desfacă nasturii. Când se aplecă să-și pună șosetele și ghetetele îi veni să verse. Îi era atât de rău! Nu doar de la stomac ci, mai rău, o durere în inimă, mai puternică decât orice sentiment pe care-l avusese vreodată la pierderea cuiva.

La capătul celălalt al coridorului lumina slab un bec. Kathleen o luă spre lumina îmbietoare și casa scrâșni sub greutatea picioarelor ei.

Trecu printr-o anticameră mică, slab luminată, care ducea în dormitorul tatălui ei. Ușa era întredeschisă și-l auzi sforăind ușor. Cheile se aflau în servieta de piele de pe birou.

Le apucă și, atât cât fu în stare, o luă repede, fără zgomot, pe scări. Înșfăcă hanoraucul albastru din cuier.

Trebuia să iasă și să vadă ce era cu Jaime.

Avea sentimentul îngrozitor că, într-un fel sau altul, era vina ei.

Kathleen conduse Lincolnul tatălui ei pe șoseaua prunduită care mergea paralel cu plaja și apoi întoarse după tufele de mur, la distanță de 800 în sud de casa principală.

Tremura și privirea îi era încețoșată de lacrimi. O luă pe Ocean Avenue, acum alunecos din cauza ploii. Șoseaua de lângă plajă era asemenea unei panglici răsucite din sticlă neagră strălucitoare. Făcea tot posibilul să nu aibă și ea un accident de mașină, dar dorința de a face ca totul să dispară era incredibil de intensă!

Dar în joc nu era doar viața ei. Trebuia să se gândească la copil. Trebuia să-l protejeze.

Astfel, Kathleen se prinse cu îndârjire de volan cu ambele mâini și-și concentra atenția spre dungile galbene de pe mijlocul șoselei.

În timp ce conducea, începu să-și amintească de acea seară de ianuarie.

În sfârșit, își aducea aminte! Era aproape de adevăr...

Dar pierdu iar firul evenimentelor!

Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!

Ajunse la Sachuest Point cu puțin peste 11:45.

— Oh, Doamne! șopti ea, în timp ce se uita la locul unde se petrecuse accidentul.

Panta golașă, pustie, care marca începutul Rezervației Naturale era indirect luminată de farurile unei lungi procesiuni de mașini care veniseră din oraș. Mașinile poliției din Portsmouth și Newport erau parcate alandala pe tot dealul. Două mașini de pompieri, roșii, strălucitoare, își balansau scările deasupra râpei de lângă locul accidentului.

Nu avusese nevoie de indicatoare ca să știe unde să parcheze mașina. Știa exact unde să meargă. Aici se întâmplase! Aici începuse totul atunci, în ianuarie!

Approape că-și amintea – dar nu reușea să revadă totul.

Își bloca singură amintirea. Știa că asta făcea.

De ce? De ce? De ce?

Dinspre ocean venea un vânt umed și rece. Valurile se loveau ca tunetul de stâncile din josul șoselei.

O ceață albastru-cenușie, densă, se lăsă peste întreaga zonă.

Cel puțin o sută de oameni se grăbeau să iasă din mașini, încercând să vadă cât mai bine accidentul și să priceapă noua

întorsătură pe care o luase povestea cu Kathleen Beavier. Își croi drum cu coatele printre mulțimea de spectatori, spre locul accidentului, când o recunoscă șeful poliției din Newport. Din păcate, dădu din cap, semn că n-o lăsa să treacă.

— Trebuie să cobor acolo, spuse Kathleen. Neapărat. Mă duc.

Căpitanul Walker Depew își luă de pe cap chipiul negru și-l bătu nervos de picior.

— Domnișoară Beavier, nu e o idee bună. E o scenă îngrozitoare. S-a dus. Jaime Jordan e mort. Îmi pare rău. Nu vă duceți acolo.

La auzul veștii despre Jaime, Kathleen începu să plângă în hohote. Trecu de polițistul roșu la față și agitat de parcă nici n-ar fi fost acolo. Privi cu atenție prin ceață și văzu locul unde Mercedesul galben se izbise de stânci, cu motorul înainte.

Aproape hipnotică, puse un picior în fața celui alt și, legănându-și trupul greoi, începu să coboare stânca.

Iubitul tău e mort! auzi o voce scrâșnind în capul ei. *E timpul să recunoști adevărul despre tine și Jaime. Spune adevărul, târă!*

Kathleen voia s-o facă, dar nu-și putea aminti ce se întâmplase.

— *Nu știu ce s-a întâmplat, șopti ea printre dinți. Nu-mi aduc aminte!*

În spate, un murmur se ridică și se împrăștie în mulțimea care se aduna sus, pe șosea.

— E ea! E fecioara!

— Slavă ție, Marie, cea plină de har! răsună vocea unei femei în ceață și în ploaia mornită. Fetei i se păru aproape un sacrilegiu.

— Nu, vă rog, spuse ea și le făcu semn să înceteze cu rugăciunile. Plecați. Vă rog, plecați!

Merse înainte spre lumina albastră enervantă care venea de la mașinile de poliție parcate lângă automobilul răsturnat.

Un polițist din Newport, un tânăr îmbrăcat într-o jachetă de piele neagră, își întinse mâna puternică s-o oprească.

— Doar până aici, domnișoară.

Trecu de el fără măcar să-i arunce o privire. Niciunul dintre ei nu avea cum s-o oprească. Acum Kathleen se afla la mai puțin de un metru de Jaime Jordan. Văzu spuma bolborosind pe motorul mașinii, precauție împotriva unui alt accident.

Nu se putea abține să nu gândească: *Orice s-a întâmplat aici în ianuarie... a fost rău. Foarte rău.*

Les Porter stătea pe șoseaua în pantă, în mașina lui închiriată, într-o seară înghețată din Noua Anglie, fără să înțeleagă exact ce se întâmpla; nu-i venea să creadă că se afla aici, martor la așa ceva. Nu prea mai avea baterie la telefonul mobil, cafeaua era rece și era frământat de tot felul de întrebări.

În privința asta, nu era singurul. Vestea se răspândise în câteva microsecunde din epicentru, acolo unde Mercedesul galben îmbrățișa stâncile, spre margine, unde se afla mulțimea. În câteva minute, toată lumea era la curent cu ultimele detalii. Înainte să poți pronunța „în direct de la Newport”, reporterii TV, fanaticii și turiștii gură-cască, ce nu aveau ceva mai bun de făcut, se îmbulziră la locul încețoșat unde avusese loc accidentul fatal.

Apoi sosise Kathleen Beavie. Rar văzuse Porter o scenă mai dramatică în cariera lui de reporter. Fata se apropie de automobilul care încă mai fumega, acolo unde băiatul zăcea întins.

Îngenunche să se roage și apoi, o lumină puternică apărură brusc deasupra mulțimii. Cineva dintre cei adunați lângă țărnam începu să strige: „Miracol! E un miracol!”

Fanatici, își spuse Porter. Strania lumină însă păru să se transforme într-o aureolă. Venea din ce în ce mai aproape, direct spre Kathleen Beavie.

Porter dădu drumul la radio și căută un post de știri – concurența. Andrew Klauk, de la postul de radio WPRO din Newport, transmitea de pe Second Beach Road. Transmisia fu interferată de paraziți puternici.

În cele din urmă, se auzi o voce de bărbat tânăr, animată, având acea siguranță inconfundabilă, și începu reportajul despre „Cazul Fecioarei”.

„Kathleen Beavie îngenunchează la locul tragicului accident al lui Jaime Jordan. Aproape tuturor ni se pare un gest mișcător și sensibil.

Tânăra fată se află la aproximativ 10 metri de resturile mașinii. Zona Sachuest Point este acoperită de o ceață întunecată, care contribuie la aspectul sinistru al scenei.

Câțiva oameni au început chiar să se roage cu voce tare, alături de Kathleen Beavie.

În aceste momente, nu poți să nu te gândești la puterea și

gloria Bisericii străvechi, la rolul pe care îl juca odinioară religia în viața atâtor oameni.

O lumină puternică se îndreaptă direct spre fată. Unii dintre oameni au devenit isterici. Par să creadă că lumina reprezintă ceva divin sau mistic.

Dar, stați așa. E altceva. Există o explicație... Lumina vine dinspre o șalupă de pe ocean. Șalupa de salvare a gărzii de coastă Castle Hill, Forty-one, a fost atrasă la țărm de farurile și claxoanele mașinilor. Din cauza ceții, i s-a zărit carcasa de-abia când s-a apropiat. Lumina pe care am văzut-o cu toții erau farurile de căutare de la bordul Forty-one.

N-a fost *niciun miracol* la Sachuest Point în seara asta. Lumina nu era decât o șalupă.”

Les Porter rămase cu privirea în jos și o urmări pe Kathleen Beavie, care se îndepărta ușor de rămășițele fumegânde ale mașinii băiatului. *A fost o înșelătorie aranjată dinainte?* se întrebă el. Bineînțeles că așa era; trebuia să fie așa.

Le-am văzut pe prietenele fetei când am ajuns la locul accidentului, lângă ocean. Francesca, Sara și Chuck păreau îndurerate și, totodată, împietrite. Din nou, fură oprite în spatele baricadei ridicate de poliție și nu se puteau apropia de Kathleen.

Am trecut pe lângă ele, în drumul meu spre Kathy. Eram sigură că era distrusă de ceea ce i se întâmplase lui Jaime Jordan.

— Sunteți bine? am întrebat fetele.

— E de-a dreptul îngrozitor! spuse Francesca și imediat îi dădură lacrimile. Accidentele de mașină în care sunt implicați tineri sunt cele mai triste tragedii. Întotdeauna pare absurd și fără sens, iar acum cu atât mai mult.

— Îi voi spune că sunteți aici, le-am asigurat eu.

— Jaime nu s-ar fi sinucis pentru nimic în lume, mă informă Chuck. Se prețuia prea mult. N-ar face niciodată așa ceva.

Am continuat să cobor dealul abrupt, îndreptându-mă spre locul accidentului. De ce mi se confesa Chuck? Era posibil ca Jaime Jordan să fi fost ucis?

— Sunt garda fetei, am spus eu, înainte să încerce careva să mă oprească. Simțeam că am dreptul să fiu acolo.

Pe potecă, în spatele meu, se afla Justin; le spunea că era trimis din partea Arhiepiscopiei orașului Boston și că stătea în casa Beavier.

Kathleen ne văzu venind și urcă stânca spre mine. Subit, mi se făcu teamă pentru ea. Ne îmbrățișarăm strâns și i-am simțit durerea. Tremura. Avea ochii roșii și părea că plânsese ore întregi.

— Anne, ceva foarte rău s-a întâmplat aici. Nu doar în seara asta – și atunci, în ianuarie. Iar eu *nu-mi pot* aminti! Încerc din răputeri, dar nu pot. Dar din cauza asta a murit Jaime. Oh, Anne, Anne, e doar vina mea. Nu sunt o sfântă. Sunt o târfuliță! Ce mi se întâmplă?

În dimineața următoare, de parcă ar fi fost un imens câine feroce, oroarea o cuprinse în ghearele ei pe Kathleen Beavier și o trezi violent dintr-un somn adânc. Ea se trezea aproape întotdeauna cu sentimentul că făcuse ceva rău și că avea să fie pedepsită. Dar astăzi știa că era adevărat.

Jaime Jordan era mort. Încă nu putea să accepte, nu-i venea să creadă, dar știa că așa era. Simțise greutatea corpul mutilat al lui Jaime din sacul în care-l ambalaseră, de parcă ar fi făcut parte din echipa de medici care urcase stâncile cu el. Și se simțea secătuită de certitudinea dispariției lui.

Dincolo de fereastra dormitorului ei, vântul adia ușor, după furtuna năprasnică din noaptea trecută. Copacii fuseseră dezgoliți de frunze, iar oceanul agitat.

Totul era îmbibat cu un miros murdar, greu de descris. Ca un frigider care trebuie curățat. Sau ca rufele nespălate lăsate în portbagaj peste vară.

Ca și cum putrezea ceva.

Kathleen se întrebă dacă nu cumva mirosul venea de la ea. Se simțea extrem de confuză și nelalocul ei.

Își ridică picioarele amortite, se dădu jos din pat și merse la baie.

Folosi toaleta, se spală pe dinți și, în timp ce se holba în oglindă la fața ei umflată de somn, Kathleen fu asaltată de viziunea repetată a vinovăției ei.

Și-l imagină pe copilul ei cu un corp încovoiat și grotesc și cu un craniu diform. Când plângea, glasul îi era asemănător unui vițel luat de lângă mama lui și târât la tăiere. Era o închipuire crudă și Kathleen știa că nu era mai mult de-atât, dar, fiindcă îi venea în mod repetat în minte, era o imagine greu de alungat.

Kathleen avea și alte îndoieli, preocupări practice legate de ceea ce va face după nașterea copilului, de ceea ce se va întâmpla cu viața ei după venirea copilului pe lume.

Și mulțimea de curioși cu priviri lacome din noaptea trecută! Se purtaseră de parcă le aparținea. Când luminile se dovediseră a fi de pe șalupa gârzii de coastă, făcură glume răutăcioase pe seama ei. Unii chiar o înjuraseră.

Cum va putea ea să mai ducă o viață normală? N-a cerut așa ceva. N-a făcut nimic ca să merite așa ceva.

Voia să spună totul despre seara aceea – 23 ianuarie! Să

spună totul. *Numai de și-ar putea aminti!*

În noaptea trecută, pentru prima dată, își aminti câte ceva. Imaginea ei în rochia de bal. O mulțime de bărbați adunându-se în jurul ei la Sachuest Point. Părea destul de improbabil, dar asta își amintea deocamdată. *O mulțime de bărbați care o încercuiseră* și nu-i dăduseră voie să plece. Și apoi ce se întâmplase?

Kathleen auzi parchetul din lemn de pin trosnind în partea cealaltă a dormitorului ei.

— Oh, vai! Își duse mâna în dreptul inimii. M-ai speriat. Bună!

Kathleen zâmbi și privi în ochii verzi, tulburați, ai menajerei, doamna Walsh. Însă nu auzi niciun vesel „bună dimineața” din partea ei. Niciun cuvântel. *Ce se întâmpla cu doamna Walsh?*

Mai rău de-atât nu se putea! Acum, chiar și doamna Walsh era împotriva ei.

Inima îi bătea cu putere. Își mută privirea de la doamna Walsh. Era speriată și nu voia ca menajera să știe.

Se așează pe bancheta din fața măsuței de toaletă. După ce scotoci după șosetele ei de lână, începu mult prea greoaia încercare de a-și introduce picioarele în ele.

Primi cu bucurie diversiunea. Oare era doar în imaginația ei? Sau Ida se purtase extrem de ciudat în preajma ei în ultima vreme? Venise oare menajera să vorbească despre asta? Poate să-i explice de ce nu se mai înțelegeau?

Partea de sus a casei era nespus de liniștită. Iar asta complica situația, se gândi Kathleen. Șoseta de lână i se împotrivi, se răsucea și îi zădărnicea eforturile, refuza să fie o șosetă.

— Ies într-un minut. Imediat, zise ea.

De ce nu vorbește cu mine doamna Walsh? Doamna Walsh mi-a fost întotdeauna o prietenă dragă, mai apropiată chiar decât mama mea.

O licărire în oglindă îi atrase atenția.

Kathleen ridică din nou privirea spre femeia în vârstă. Îi luă doar o clipă, deși timpul păru să stea în loc, ca să înțeleagă ceea ce vedea.

În mâna dreaptă, Ida ținea un cuțit cu două tăișuri. Era un cuțit înspăimântător, în genul acelor folosite pentru tăierea și curățarea peștilor în bucătăria Beaver.

Menajera scoase un scrâșnet și un urlat gutural:

— În numele Tatălui, îl izgonesc pe Satana și pe copilul lui diavolesc!

Apoi se repezi cu putere spre abdomenul fetei.

Reflexul provenit dintr-un adevărat șoc o făcu pe Kathleen să se dea imediat la o parte din calea ascuțitului cuțit scânteietor.

Lama cuțitului se înfipse adânc în măsuța de lemn, la câțiva centimetri de Kathleen.

Kathleen sări de lângă Ida Walsh, în timp ce menajera smintită se căznea din răputeri să elibereze cuțitul din strânsoare.

Kathleen se strecură pe lângă ea în dormitor.

— Ida, încetează! Sunt eu, Kathleen! Ce faci?

— Nu ești una dintre oile lui Dumnezeu! Nici măcar nu ești Kathleen! Țipa Ida Walsh din toți rărunchii. Tu ești Satana.

Chipul îi era contorsionat, livid, iar ochii îi străluceau de ură. Mușchii brațelor erau încordați și umflați. Kathleen n-o mai recunoștea pe femeia care avusese grijă de ea din copilărie.

— Nu, Ida, te rog. Eu *sunt* Kathleen! Vezi, uite, sunt eu, Kathleen. Sunt eu și copilul meu.

Țipetele fetei răsunară între pereții trandafirii ai dormitorului ei.

— Să mă ajute cineva! Oh, Doamne! Te rog, ajută-mă! Alergă cu greu spre trepte, alunecând în pragul ușii. Se prinse de balustrada care flanca scara.

Reușise să pună un picior pe treaptă, când simți o îmbrâncitură puternică în spate. Apoi o cuprinse terifiantul, îngrozitorul sentiment de imponderabilitate.

Kathleen Țipă din nou, un strigăt ascuțit, lung, un sunet care-i părea străin.

Întinse mâna spre balustradă, însă corpul ei în cădere era prea greu. Mâna îi rămase prinsă în șosetă și trebuia s-o scoată de acolo.

Oh, Doamne, nu! Copilul.

Căzu și se lovi brutal cu umărul de balustradă. Lemnul trosni și apoi gravitația o trase în jos. Durerea din mână era insuportabilă.

Treptele abrupte erau ca o pantă plină de bolovani. Kathleen începu să se rostogolească. Se izbea de fiecare treaptă, simțind fiecare lovitură cruntă. O durere acută îi străbătu coatele și fluierul picioarelor.

Primi o lovitură puternică și-și pierdu răsuflarea. Se temea pentru copil.

Doamne Dumnezeule! Te rog, nu lăsa să fie acesta sfârșitul.

Durerea o săgetă în urma unei lovituri în urechea dreaptă.

Kathleen era conștientă de tot ce se întâmpla. Nu-și permitea să leșine. Își lovi cu putere sânii umflați de podeaua ridicată. Nu-i păsa. N-o putea lăsa pe Ida s-o prindă. Sprijinindu-se, se ridică cu greu în genunchi.

Nu era nevoie să vadă, știa.

Ida Walsh răsufla anevoios, năpustindu-se pe scări, venind grabnic în spatele ei. Încă ținea în mână cuțitul ucigător.

— Satană! scrâșni ea printre dinți. E înăuntrul tău! E Satana în persoană. Nu mai poți nega.

Îmi săpasem un adăpost contra vântului comod printre micile dune cocoșate care se ridicau și coborau de-a lungul plajei, în spatele Colibei Soarelui. Stăteam întinsă pe spate pe o pătură de lână, simțind pe față atingerea scurtei și bruștei apariții a soarelui de vară târzie.

Am inspirat aerul răcoros și curat de octombrie, care biciuia iarba și apa de un albastru-închis, și am ascultat țipătul îndepărtat al unui pescăruș.

Splendid, pur și simplu splendid.

Acel țipăt răzleț, tânguitor scos de pescăruși.

Meditam la perfecțiunea aceluia moment, la perfecțiunea naturii. Apoi gândul îmi zbură la Justin și mă cuprinse o senzație de căldură.

Nu aveam nici cea mai mică idee încotro ne îndreptam „noi doi” – și dacă – însă aveam senzația că, de data aceasta făceam ceea ce trebuia. Recunosc, cu cât îl vedeam mai mult, cu atât devenea mai irezistibil. Oare el ce gândea? Era îndrăgostit de mine? Îl tulburam, ținând cont de jurământul lui de preot? Sau eram destinați să fim pe vecie despărțiți?

Mă desfătam în splendoarea aceluia moment, stând îmbrăcată la soare, lăsând briza oceanului să mă învioreze.

Încă era foarte devreme, dar curând urma să merg în oraș. Stabilisem să mă întâlnesc cu doi dintre cei mai buni prieteni de-ai lui Jordan.

Am ascultat din nou țipătul îndepărtat al pescărușului și am auzit salutul unui vapor.

Însă ceva nu era în regulă cu pescărușul acela.

Mi-am revenit brusc din visare și m-am ridicat în picioare.

Am privit în jur, subit tulburată și temătoare. Țipătul se auzi din nou.

Un țipăt ascuțit care părea să vină din Coliba Soarelui. Crescu în intensitate și apoi încetă brusc.

Un fior ucise senzația de căldură într-o clipă. Țipătul nu fusese al unei păsări. Era Kathleen!

Apoi am văzut-o. Se cățara pe acoperișul Colibei Soarelui.

Kathleen alerga desculță, rănită și plină de sânge din cauza căzăturilor. Deschise fereastra dormitorului de la nivelul doi al casei. Nu avea timp să stea pe gânduri. Ida Walsh venea amenințătoare din spate – cu un cuțit – cu o strălucire inumană în privire, dintre cele mai înspăimântătoare și mai bizare. Înnebunise.

Kathleen păși pe acoperișul abrupt, proiectat în afara camerei de zi principale.

— Nu ești dintre oile lui Dumnezeu! auzi ea strigătul din spate. Ești Satana! Îți știi șiretlicurile! Deghizarea ta nu mă înșală pe mine!

— Du-te înapoi! țipă Kathleen la ea. Lasă-mă în pace! Eu *sunt* Kathleen. Ida, te rog, sunt eu!

Se clătină, două etaje deasupra curții interioare pavate, care părea să pulseze în ritmul inimii ei. Picioarele ei goale se sprijineau cu greu de țiglele reci de pe acoperiș.

— Ajutor! Mă aude cineva? Ajutor! strigă ea în vântul rece, aprig.

Glasul i se pierdu în depărtare, asemenea fumului dintr-un horn. Nimeni nu părea să o audă. Unde erau cu toții?

Auzi sunete în spatele ei. Întoarse capul și văzu ce se întâmpla.

Ida Walsh se strecurase prin fereastra dormitorului și acum mergea pe brânci pe acoperișul extrem de înclinat, încercând să o prindă pe Kathleen. Brațele și picioarele ei păreau incredibil de puternice și de rezistente.

— Nu ești Kathleen! zbieră ea cu o voce de bărbat. Doi îngrijitori de teren care munceau dedesubt se uitară spre acoperiș, îngroziți.

— Vă rog, ajutați-mă! strigă Kathleen la ei. E nebună. Are un cuțit!

Protejează copilul, deveni singurul ei gând. Protejează copilul. Tot ce contează e copilul. Nu este copilul Satanei. Copilul meu!

Privi înapoi la femeia care o iubea odată, care-i pieptăna părul, care spunea rugăciuni cu ea și o legăna până adormea. Unde dispăruse acea femeie?

— Tu nu ești Kathleen! O cunosc pe Kathleen! Am iubit-o pe Kathleen!

Fu cât pe-aici s-o prindă, dar Kathleen, rănită și greoaie, se

îndepărtă de ea.

Ida Walsh avea ochii holbați, goi și incredibil de strălucitori. Părul ei alb se răspândea ca un evantai în vânt.

Într-un sfârșit, Kathleen văzu că Anne alerga dinspre plajă, țipând și mișcându-și brațele.

— Sunt aici, Anne. Te rog, ajută-mă, strigă ea peste marginea acoperișului.

Putea să cadă în orice moment. Era atât de aproape de margine!

Își văzu mama aplecându-se de la o altă fereastră. Nu-i venea să-și creadă ochilor și, la rândul ei, încerca să iasă. Biata Carolyn. Curioasă și îngrijorată. Însă niciodată de un real folos. Cu toții ar fi ajuns prea târziu. Nu exista scăpare de doamna Walsh și cuțitul ei.

Kathleen înaintă cât putu, până ajunse într-un colț unde acoperișul făcea un unghi de 90°. Dacă făcea doar un singur pas, avea să cadă. Sub picioare, țiglele alunecau și se spargeau.

Brusc, țipă la menajeră:

— Îți ordon să încetezi! Îți ordon!

Brațul alb, gol, al Idei Walsh se întinse spre Kathleen. Zgârie cu mâna acoperișul. Femeia îi aruncă o căutătură plină de ură. Cuțitul străluci în soare.

— Știi adevărul despre tine. Îți știu secretul murdar!

Pe alee, sub acoperiș, o siluetă începu să alerge. Fetei îi era teamă să-și întoarcă privirea de la doamna Walsh și de la cuțitul ei. Se gândi că era Anne. Dar cum putea s-o ajute? Cum putea s-o ajute cineva, oricine ar fi fost?

Un zgomot tunător acoperi Coliba Soarelui.

Kathleen rămase cu gura căscată, năucită și îngrozită.

Din gâtul Idei Walsh țâșnea sânge. Femeia gemu și chipul îi îngheță de ură. Apoi corpul ei căzu de pe acoperiș ca o piatră grea, se lovi de caldarâm și rămase nemișcat.

Era liniște, cu excepția zgomotului îndepărtat și al mugetului valurilor.

Kathleen își coborî privirea spre locul unde se afla Anne. Avea picioarele depărtate, în poziție de tragere. În mâini ținea un pistol.

Anne îi salvase viața, ei și copilului ei.

M-am ținut bine să nu intru în stare de șoc; nu-mi permiteam așa ceva. Credeam că am înțeles în sfârșit de ce mă aflam la Coliba Soarelui. Am înțeles, așa cum trebuie să înțeleagă un soldat atunci când duce un război că, uneori, nu ai de ales, trebuie să ucizi.

Mi-am amintit când mă întrebasese John Rooney dacă am permis de portarmă. Acum înțelegeam. Nu era de glumit. Nu mă aflam aici doar pentru a cerceta cazul fetei. Eram aici și să o protejez.

Devenea din ce în ce mai greu să nu cred în nimic. În Kathleen? În Colleen? În bine? În rău? Ce s-a întâmplat în dimineața aceea a fost cât se poate de real. Am împușcat și au ucis pe cineva, o femeie în vârstă de șaiszeci și doi de ani, care se numea Ida Walsh. Era oribil, terifiant, era însăși esența răului. Iar acum, ajunseseam să privesc răul și altfel.

Kathleen și cu mine ne-am cuibărit una în cealaltă în leagănul din încăperea scaldată în soare, privind în gol spre oceanul schimbător.

Legănam pe brațe o Kathleen cu lacrimi în ochi când am auzit telefonul sunând jos. Ce mai era? Poliția din Newport trimisese deja câțiva ofițeri să mă interogheze. Ambulanța luase corpul doamnei Walsh.

O ucisesem. Cum de s-a întâmplat așa ceva?

Cu puțin timp înainte de unu, părintele Rosetti ne-a chemat iarăși la una dintre faimoasele lui întruniri. Familia Beaver, Justin și cu mine ne-am adunat în bibliotecă, unde Rosetti ne-a informat că primise ordine de la Roma nu cu mult timp înainte. Aparent, întâmplarea electrizase Vaticanul. Sau poate era altceva de care nu știam? Kathleen, împreună cu câțiva apropiați, avea să părăsească imediat orașul Newport. Coliba Soarelui nu mai prezenta siguranță, lucru la care mă așteptam. Dar exista vreun loc sigur?

La unu și jumătate, trei automobile Lincoln negre cotiră pe eleganta *porte-cochere* de la Coliba Soarelui. În momentul în care poarta principală se deschise, nenumărați jurnaliști se călcară în picioare pe alee.

La un semnal, șapte dintre noi am fost escortați afară din casă, în cele trei mașini.

Cu geamurile ridicate, portierele încuiate și centurile de

siguranță prinse strâns, mica noastră caravană a țâșnit spre poartă și a părăsit proprietatea, în sunetele stridente ale sirenelor poliției care ne escorta. Am trecut în viteză pe lângă reporterii uimiți.

Zgomotul asurzitor și viteza accelerată se potriveau perfect cu starea mea.

Am luat-o pe șoseaua principală și, câteva minute mai târziu, mergeam cu mai mult de 128 km/oră. M-am întors să privesc în urmă.

Autodube umplute până la refuz cu reporteri frenetici erau deja la doar câteva mașini depărtare de plutonul nostru motorizat.

M-am ținut bine și m-am rugat ca fata să fie în siguranță într-una din celelalte mașini. Mi-era teamă ca nu cumva să intre în travaliu din cauza hârtoapelor și cotiturilor. Mă înspăimânta ideea că o mișcare greșită ar fi putut trimite mașina direct într-un copac sau într-o stâncă.

Drept înainte se afla o intersecție pe patru benzi. La viteza cu care rulam, părea periculoasă. Cei trei șoferi, care păstrau permanent legătura prin stații de emisie-recepție, știau ce să facă. Cel puțin, așa speram eu.

O mașină o luă spre vest, iar alta spre est.

Cea de-a treia, a noastră, se îndreaptă spre nord, spre aeroportul Logan International din Boston.

M-am cufundat în banchetă, pregătindu-mă pentru călătorie. Am închis ochii, dar nu vedeam altceva decât corpul doamnei Walsh, în cădere de la al doilea etaj.

— Kathleen, Kathleen, urlară reporterii când ne înconjurară mașina pe aeroport.

Am coborât din limuzină și mi-am dat jos vâlul negru ce-mi acoperea capul. Am așezat pe bancheta din spate perna pe care mi-o îndesasem sub rochie.

— Mi-e teamă că nu sunt Kathleen Beavie, am spus și femeia-ofițer de poliție care se afla în mașină cu mine nu-și putu ascunde zâmbetul.

Presa frustrată și furioasă își manifestă nervozitatea la aflarea șiretlicului. Deghizarea menită să piardă urma fetei funcționase. Habar n-aveau că ea se urca într-un alt avion, pe un alt aeroport.

Călătoream din nou alături de Justin. Mă întrebam de ce. Apoi m-am lăsat pradă somnului, de care aveam neapărat nevoie. Am

sosit pe aeroportul Orly din Paris la 10:45 dimineața.

De-abia pășirăm pe pământ că am și întrezărit fotografia fetei difuzată pe monitoarele dinăuntru terminalului principal.

M-am oprit să văd știrea de la CNN.

Pe monitorul de deasupra imaginile rula pe rând. Copii loviți de febră și dureri veneau în valuri la spitalul universitar Broussair din Paris. Din nou poliomielită. Epidemia sărise peste Oceanul Atlantic și se răspândise în Vestul Europei.

Am simțit că mă lasă puterile și a trebuit să mă așez. Mi-am amintit ce văzusem la Centrul Medical Cedars-Sinai din Los Angeles.

Mureau copii. Nu exista nicio explicație logică. Însă era aieva. Și totul părea în mod misterios legat de Kathleen sau de copilul pe care îl purta.

Colleen Galaher se trezi deprimată sau mai curând cu o stare ciudată pe care nu și-o putea explica. Cu fiecare zi, clipă, devenea din ce în ce mai rău, mult mai rău decât și-ar fi putut imagina ea vreodată.

Voia să meargă să se spovedească, să-și purifice sufletul. Avea nevoie de iertare. *Acum.*

O binecuvântare. *Acum.*

Voia s-o facă pentru copilul care-i creștea în pântec. Pentru a-l cinsti pe Dumnezeu. Pentru a arăta că devotamentul și dragostea ei erau de neclintit.

— Vreau să merg la biserică. Vreau să mă rog. Vă rog, îi spuse ea măicuței Katherine pe un ton simplu, dar hotărât, imposibil de combătut. Călugărița își dădu acordul.

Era dimineață și dealurile impunătoare care înconjurau orașelul irlandez Maam Cross străluceau printr-un văl de ploaie cețos. Pe o potecă străjuită de stânci, care cobora dintre coline, mergeau fecioara și călugărița înveșmântate în negru, capetele lor legănându-se pe fundalul unei mări de verde luxuriant. Ținutul Domnului!

După jumătate de oră sau chiar mai mult, ajunseră la răscrucea stâncoasă, părăsită, care ducea spre oraș. Acolo, cinci săteni, ce erau în mod evident produsul vieții aspre din regiune, așteptau camionul cu lapte din orașul Costelloe.

Când le văzură pe cele două femei apropiindu-se, bărbații ridicară capul.

— Colleen, tatăl este printre noi? strigă unul dintre săteni cu glasul său pițigăiat și necizelat.

— Nici măcar asta nu ne spui, drăguțo? Cine-i tăticul puștiului? Întrebă altul cu o față zbârcită ce se ivea de sub o șapcă trasă peste ochi.

— Eu aș zice că e pregătită pentru Teatrul Abbey. Reprezentația ei s-ar potrivi de minune acolo.

— Eu aș zice că e Antihristul! urlă unul imens și înspăimântător cu o voce care semăna mai degrabă cu un răget. *Vă spun eu! Antihristul!*

Colleen și măicuța Katherine Dominica înaintară câțiva pași pe drumul plin de praf când, deodată, o piatră grea căzu cu zgomot, ridicând un nor de praf la picioarele lor. Piatra ar fi putut lovi cu ușurință pe oricare dintre ele.

— N-o luați în nume de rău! strigă și râse unul dintre bărbați. Pietrele și bețele nu vă fac nimic.

— Da, târfă mică, da! Colleen stricata!

Fata se răsuci cu fața spre grupul de bărbați. Le aruncă o privire acuzatoare, firoasă și-și protejă burta cu mâinile.

— Da, lașilor! țipă ea. Oameni de nimic și mai rău de-atât! Sunt fecioară! Asta sunt! Sunt o fată cuminte și așa am fost întotdeauna.

Irlandezii continuă să râdă cu poftă până când unul dintre ei, apoi doi și, în cele din urmă, toți se uitară în sus, la cerul de deasupra capetelor lor.

Din toate părțile, atât cât puteau cuprinde cu privirea, veneau în zbor păsări uriașe, negre, care se adunau laolaltă, formând un nor întunecat, imens, așa cum nu mai văzuseră niciodată.

Bărbații amuțiră pe loc.

Păsările dispărură la fel de repede și de misterios precum se adunaseră și Colleen își continuă drumul în oraș fără alte incidente. Se simțea însă mai bine. Se simțea protejată.

Biserica Sf. Iosif era un edificiu de piatră impunător, împrejmuțit de un frumos gard de piatră de râu. Era ridicată în centrul orașului și aspectul său impecabil, de un alb imaculat contrasta izbitor cu celelalte clădiri, majoritatea ruinate.

Colleen se stropi cu apă sfințită din fântâna de la intrare. Anticipa nerăbdătoare imnurile și pasajele din Scriptură, care aveau să o aducă aproape de Tatăl. Spera că rugăciunea o va purta către El. Tremura și ardea de nerăbdare să primească binecuvântarea.

Imediat ce ajunseră, ușa bisericii se deschise și părintele Flannery, tânărul preot al orașului, apărură în arcada de piatră masivă. Era nou-venit în parohie, de doar câteva luni. Preotul o țintui cu privirea o vreme și Colleen făcu la fel. Părul lui negru, proaspăt spălat, era atent pieptănat spre stânga. Fata începu să tremure. I se păruse cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Însă preotul care venise din America, părintele Justin O'Carroll, îl întrecea. Unde era părintele O'Carroll acum? se întrebă ea. Unde era ajutorul, atunci când avea atâta nevoie de el? De ce era lăsată singură în acest sat sărac și uitat de lume? Înseamnă că Dumnezeu avea un motiv bine întemeiat.

— Colleen Galaher, vreau să stăm puțin de vorbă, i se adresă preotul pe un ton blând. Vino, te rog, în casa parohială. Trebuie neapărat să vorbim.

Se întoarse și îi făcu semn măicuței să-i lase singuri. Conduse fata înauntru și închise ușa grea de lemn în spatele lui.

— Ce e, părinte? Vreo veste de la Roma? S-a luat vreo decizie?

Inima fetei începu să bată din ce în ce mai tare când intră în încăperea aflată în penumbră. Întoarse capul în direcția preotului, așteptând nerăbdătoare instrucțiuni de la el. Era deschisă, vulnerabilă. Îl iubea pe Dumnezeu.

Preotul își întinse mâna cu degete lungi și mângâie obrazul fetei. *Atingerea lui îi pârjoli pielea.*

— Nu ai făcut nimic rău, copila mea. Acum ești o femeie frumoasă, foarte frumoasă. Nu-i nimic rău în asta.

Părintele Flannery întinse ambele brațe și-i cuprinse sânii în

palme.

Colleen scoase un țipăt ușor și-și strânse mâinile la piept. Făcu un pas înapoi și se împiedică de o perniță pentru îngenuncheat. Fu cât pe-acți să cadă.

— Nu, șopti ea. Dați-vă la o parte, dați-vă la o parte! Sunteți preot! Sunt însărcinată.

— Dar eu te iubesc, declară părintele Flannery.

Era mai iute decât adolescența gravidă și greoaie. O prinse și o trase aproape de el și-și lipi buzele de ale ei. Din nou, fata își simți carnea arzând la atingerea lui, ca și cum buzele-i erau incandescente.

— Nuuu!

Îl privi fix. Pur și simplu *îl privi fix*. Bărbatul se opri brusc. Începu să geamă și să se tânguiască.

Colleen se eliberă din strânsoarea lui. Se întoarse și ieși în grabă pe ușa îngustă, oprindu-se pe terenul prăfuit din piața satului.

Devenise din nou batjocura tuturor. Huiduieli și glume răutăcioase cădeau în jurul ei ca grindina. Vreo șase săteni se adunaseră deja afară. Aflaseră că sosise ea în oraș.

— Nu are dreptul să intre în biserică! strigă o femeie, căreia i se alăturară cu toții.

— Nu în biserica noastră! Nu în biserica noastră! Un băiețel ridică o piatră și o aruncă spre ea. Colleen încercă să fugă, dar nu putea. Era prea primejdios și nu avea de gând să pună copilul în pericol. Se împiedică și apoi o luă greoi pe străduțele întortocheate.

Nu era corect, nu era drept! Se întrebă dacă Maria din Nazaret suportase aceleași insulte, aceleași cruzime și Colleen era sigură că lucrurile se petrecuseră la fel. Chiar și Iosif, logodnicul Mariei, nu crezuse în ea de la bun început.

— Sunt ceea ce spun că sunt, zise ea printre lacrimi. O fecioară însărcinată.

Pe drumul înapoi spre casă, păsările apărură în văzduh, protejând-o.

Franța

M-am aprofundat în bancheta din piele a berlinei. Încordarea își făcuse culcuș în ceafa mea și persistenta durere de cap îmi ajunsese până în orbite.

Evenimentele dezastruoase se înmulțeau pe zi ce trecea. Epidemia de poliomielită nu era decât încă o nenorocire care părea legată de iminentele concepții imaculate. Nu înțelegeam care era conexiunea dintre toate cele petrecute, dacă exista vreuna.

Mă gândeam la Colleen Galaher, care-și petrecea viața în cocioaba pe care o numea casă. Kathleen – oriunde se afla cu părintele Rosetti – aștepta și ea să nască. După aceea... oare ce se va întâmpla?

În timp ce mașina noastră gonea prin ținutul tăcut, întunecat, spre satul Chantilly, am revăzut în minte corpul în cădere al Idei Walsh. Încă îi auzeam ultimele țipete. Nu ucisesem niciodată până atunci pe nimeni și nu crezusem că aş face-o vreodată; nici măcar în perioada petrecută în cadrul secției de poliție din Boston.

Subit, îmi apărui în față imaginea corpului ei zdrobit în curtea pavată a Colibei Soarelui și în urechi mi-a răsunat explicația părintelui Rosetti.

„Diavolul, îmi spusese el, este în mod irezistibil atras de Kathleen. Nu știu care este motivul. Nu încă. *Satanas Luciferi excelsi.*”

Ce voise să spună prin: „Diavolul va fi dezlegat?” Unde? Când? De unde știa el asta? Vaticanul era renumit pentru păstrarea secretelor și Rosetti era, evident, un practicant iscusit al acestei arte. Ce secrete știa el?

Mi-am luat privirea de la autostrada de un gri-încrețit, hipnotic. Un geam gros ne separa, pe mine și pe Justin, de șofer, un bărbat cu ceafa lată, tăcut, care purta o șapcă neagră. Cine era el? De unde aveam noi siguranța că era de încredere? În acel moment, paranoia părea justificată. Dacă doamna Walsh a devenit brusc posedată, atunci același lucru se putea întâmpla oricui... chiar și lui Justin sau mie.

Satanas Luciferi excelsi.

— Știu ce s-a întâmplat astăzi, se trezi Justin din visare.

Emoțional însă, e ca și cum s-ar fi întâmplat în vis. Nu se poate să se întâmple așa ceva, dar *am văzut cu ochii mei*.

— Da, i-am răspuns eu. Totul pare bizar. Același gând îmi trece prin cap de nenumărate ori. Constant. Am fost băgată în povestea asta ca să demasc o șarlatanie, ca să fac pe scepticul plătit, dar îmi dau seama că n-o mai pot face. Nu pot nega ceea ce am văzut cu ochii mei, ceea ce am făcut cu mâinile mele.

Justin își trecu mâna prin barba crescută de o zi, care-mi plăcea de altfel. Sub ochi avea cearcăne negre și sunt sigură că nici eu nu arătam prea bine. Nu-mi imaginam un alt om cu care să-mi fi dorit să fiu în acel moment. Trecuserăm împreună prin vremuri dintre cele mai îngrozitoare, care ne apropiaseră foarte mult unul de celălalt într-un timp extrem de scurt.

— Ce se întâmplă acum îmi amintește de perioada când eram copii în Cork. Nicio persoană dintre cele *cu autoritate* nu ne răspundea la întrebări. De orice fel ar fi fost ele. Eram întotdeauna lăsați pradă ignoranței. Am încuviințat din cap.

— De cele mai multe ori, copiii percep viața ca pe ceva magic, dar totodată amenințător.

— Viața, spuse Justin, are ceva din ambele.

L-am prins de mână și l-am ținut așa până am ajuns. Și mă gândeam: *Mâna unui preot*.

M-am trezit brusc, întrebându-mă unde mă aflu. Mi-am amintit că eram într-una din limuzinele familiei Beavier. Afară era întuneric, iar ceața se îndesise, învăluind în întuneric tot ce nu era luminat de farurile mașinii care gonia prin ținutul francez. Ce căutăm noi aici? Ce se petrece?

Mergeam foarte repede, prea repede și mi-am înfipt unghiile în brațul lui Justin. Nu avu nicio reacție, ca și cum ar fi fost foarte departe cu gândul. Mi-am oprit privirea pe chipul lui pentru o clipă și l-am studiat. Un val de tandrețe mă cuprinse și iarăși m-am întrebat ce rol aveam noi doi în acest mister.

Ne îndreptam spre o casă sigură, inițial aleasă drept locație pentru naștere. Era o fermă frumoasă, proprietatea lui Henry Beavier, fratele mai mic al lui Charles, care trăia acolo cu soția și copiii. Odată ajunși acolo, aveam să așteptăm instrucțiunile părintelui Rosetti. Era clar că, acum, Vaticanul și Rosetti dictau.

Când se apropie de un gard viu foarte lung, cufundat în întuneric, mașina încetini și se opri în fața unor porți negre de fier, care se conturau amenințător. Faptul că în sfârșit ajunseserăm îmi luă o piatră de pe inimă, numai că și cea mai mică bucurie îmi era afectată de neliniște. Vila imensă părea amenințătoare la acea oră.

Porțile acționate de un sistem electric se deschiseră larg și, imediat, o autodubă albă, apărută din ceață, frână brusc. Apoi se auzi sunetul metalic, abraziv, al portierelor glisante.

Pe una dintre laturile autodubei am văzut o inscripție albastră – GDZ-TV.

Era o ambuscadă. Mă făcea să mă simt oribil.

Cameramani cu aparate mici, așezate pe umăr, se grăbiră să iasă din mașină. În același timp, un grup pestrîț de reporteri apăru în fața noastră de sub niște tufișuri întunecate.

— Au sosit! Au sosit! strigă cineva în franceză. Pe capotă se auzi o bufnitură puternică.

O figură era presată de geamul dinspre mine; era deformată, cu o barbă țepoasă. O alta apăru la geamul din spate.

— *De ce ați venit în Franța?* Nu, nu se poate, nu ești Kathleen! Unde este Kathleen Beavier?

Farurile trimiteau raze strălucitoare și lumini veneau și dinspre curtea de dincolo de porți. Peste toată hărmălaia se făcu auzită sirena poliției.

Șoferul nostru apăsă pe accelerație și mașina țâșni înainte. Un reporter care se agățase de capotă fu azvârlit în tufiș.

Săgetam cu privirea împrejurimile, căutând un dușman necunoscut. M-am oprit la un bărbat care stătea calm în semiîntuneric. Avea părul negru, lung și purta ochelari. Era îmbrăcat într-o haină kaki, care arăta izbitor de strălucitoare în lumina farurilor.

L-am privit cum aruncă pe șosea o țigară, care făcu un arc grațios, lent. Expresia lui calculată și calmă era disonantă.

Modul insistent în care ne fixa cu privirea mă deranja la fel de mult.

Cine era? De ce supraveghea ferma? Prezența lui acolo nu-mi mirosea a bine. În adâncul sufletului, simțeam că nu avea ce căuta acolo. La fel și reporterii. Cine le vânduse pontul?

Un minut mai târziu, mașina se afla la ușa principală a vilei și furăm grăbiți să intrăm înăuntru.

Doi străini ne luară hainele și ne conduseră într-o bucătărie imensă, care mirosea îmbietor. Acolo ni se alăturară Charles și Carolyn Beaver, care sosiseră înaintea noastră. Ne-am îmbrățișat aiudoma unor prieteni de demult; ne îmbărbătam reciproc. Eram ca o familie.

Voiam cu disperare să mă simt în siguranță, liniștită și normală, să nu-mi fie frică, să nu fiu paranoică. Era o delăsare din partea mea, ce-i drept de înțeles, dar totuși, o delăsare. Am uitat de ceață și de întuneric. Am uitat de primejdia de afară.

Mă gândeam doar la Kathleen, la Colleen și la pruncii lor.

Părintele Rosetti se apropie de Kathleen.

— Ascultă-mă, Kathleen. Mă ascuți? *Trebuie* să mă ascuți cu atenție. Nimic din ceea ce ai trăit până acum nu te-a pregătit pentru așa ceva. Nimic din ceea ce am trăit până acum nu m-a pregătit pentru așa ceva.

— Ce ușurare, fu tot ce reuși fata să răspundă.

— Ei bine, surâse Rosetti, deși atitudinea ta este cu siguranță de înțeles, nu mă ajută cu nimic.

— Îmi pare rău, spuse Kathleen în cele din urmă. Nu știu unde suntem sau *de ce* ne aflăm aici. Sunt îngrijorată.

— E de înțeles. Ne aflăm acolo unde nu s-ar aștepta nimeni să fim, acolo unde, să sperăm, nu te va căuta nimeni. Și suntem împreună fiindcă este vital să stau o vreme alături de tine.

— Mă cercetați, mă testați?

— Da, cred că asta fac. Uite, îți *spun* însă că suntem în drum spre Roma.

Kathleen și părintele Rosetti stăteau într-un compartiment de clasa a II-a, într-un tren care pleca din Franța cu destinația Italia. Până acum, strategia lui funcționase – nimeni nu le dăduse de urmă. Calea ferată era proprietatea Societate Naționale des Chemins de fer Francais (SNCF). Trenul intră cu viteză într-un tunel întunecat, iar luminile din compartiment pâlpâiră și se stinseră.

Întinericul nu întrerupse deloc discursul lui Rosetti. Nici nu părea să observe și Kathleen se întrebă dacă părintele putea să vadă perfect și în întineric. Încerca să-i comunice ceva important, își dădea seama. Dar ea era atât de obosită și de înspăimântată!

Dorul de casă era chinuitor. Era, în același timp, departe de casă și fără nicio locuință care să fie a ei. Unde trăia ea acum? Cărui loc îi aparținea ea? Și copilul?

— Kathleen, te rog, dă-mi voie să-ți spun un lucru, continuă Rosetti. Este ceva în care eu cred, în care crede Biserica din Roma. E un lucru pe care te rog să încerci să-l accepți la rândul tău din credință.

— Ce este, părinte? Sunt foarte obosită, spuse ea vlăguită. Trebuia să se concentreze, fiindcă accentul părintelui distorsiona cuvintele.

— Eu cred că răul este o forță tangibilă și puternică aici, pe

pământ. Răul este la fel de *real* ca noi doi. Chiar și astăzi, Diavolul există. Diavolul este un imitator excelent, Kathleen. Un maestru al mimării perverse. Poate să pară că nu este nicăieri, dar el este *pretutindeni!* Cei care neagă existența răului – pe temeuri raționale, spun ei – neagă ceea ce văd în lume, ceea ce aud, ceea ce gândesc și simt în aproape fiecare zi din viața lor. Neagă ceea ce citesc în ziare. Crede-mă, Kathleen, răul ne înconjoară chiar acum. Știu că este adevărat.

— Să știți că mă speriați foarte tare, spuse ea, și sunt deja foarte speriată. Nu mai suport. Nu vă mai pot asculta.

— Da, știu, zise el și dădu din cap. Dar tu te temi de altceva, nu de ceea ce trebuie. Trebuie să-ți fie frică de Diavol, nu de un întuneric inofensiv, nu de *cuvintele* pe care ți le spun.

Imediat ce curentul reveni, luminițele din tavan se aprinseră. Kathleen privi fix în ochii negri ai părintelui. Îl credea. Văzuse, mirosise, simțise răul în aer. De acum, nu mai era ferită de rău. Nici măcar pentru o secundă. Și se simțea la mila acelei ființe sau energii care o revendica.

Pentru prima dată în viață, fetei îi era cumplit de frică de Diavol. Știa că era aproape, chiar acolo, în tren, cu ei. *Nu voia ca ea să dea naștere pruncului.*

Colleen auzi câinii lătrând și se strădui să se ridice din balansoarul în care învăța dintr-o carte de istorie. Din prima zi de școală avusese numai note excelente și nu vedea niciun motiv pentru care să neglijeze învățătura, chiar și acum. Colleen descoperi că din studiul atent al cărților afla mai multe decât din cursurile ținute de profesorii ei.

Îi luă ceva timp ca să ajungă la ușa de la intrare, dar când izbuti rămase cu gura căscată.

Un autobuz de școală portocaliu-aprins, pe care scria *Dublin Tour* era parcat pe aleea din față.

Mai mulți oameni, majoritatea femei și câțiva copii și bărbați, coborau din autobuz.

O femeie blondă, într-un impermeabil verde, înaintă spre casă, în timp ce ceilalți rămaseră în spate.

Colleen deschise ușa și ieși în pridvor.

— Da? Pot să vă ajut cu ceva?

Femeia blondă zâmbi plăcut.

— Te rog, scuză-ne că te deranjăm.

Colleen nu înțelegea ce se întâmplă.

— Poftim? De ce sunteți aici?

Femeia deveni brusc jenată.

— Oh, vai mie! Am încercat să sunăm înainte, dar am aflat că nu ai telefon.

Colleen ridică din umeri și, în cele din urmă, zâmbi.

— De fapt, avem telefon. Ce nu avem sunt banii pentru plata abonamentului lunar.

Femeii îi reveni zâmbetul pe buze.

— Am venit tocmai din Dublin să o vedem pe Colleen Galaher. Tu ești Colleen?

— Da, eu și nimeni alta. Dar de ce ați veni tocmai din Dublin să mă vedeți? Întrebă ea.

O altă femeie se desprinsese de grupul care rămăsese lângă autobuz.

— Mama și sora mea locuiesc în sat. Ele mi-au spus despre „starea ta specială”. Sora Eleanor – femeia arătată spre blondă – a vorbit cu o prietenă a ei de la școala noastră. Suntem aici, ei bine, deoarece credem că aici, în Irlanda, se va petrece ceva foarte special. O naștere. Am înțeles că un preot de la Vatican a fost la școala la care înveți.

Colleen mișcă din cap în semn de dezaprobare, dar nu putea fi supărată pe oamenii aceia drăguți din Dublin. În plus, tânjea după compania lor și, poate, după atenția pe care i-o acordau.

— V-aș invita înăuntru dar... spuse ea și făcu semn spre casa mică.

Sora Eleanor dădu din cap.

— Nu e nevoie. Ne este de ajuns să te vedem. Atât. Merită să fi făcut această călătorie. Faptul că te-am văzut și ți-am auzit vocea reprezintă răsplata noastră.

Dintr-odată, pe Colleen o năpădi plânsul.

Cineva credea în ea – în sfârșit, cineva credea în ea.

M-am trezit dintr-un somn adânc, dar am realizat că încă eram obosită și de-abia îmi puteam mișca mâinile și picioarele.

Stăteam întinsă pe un pat confortabil din casa situată în provincia franceză. Mă gândeam la Kathleen și la Colleen și speram că trecuseră cu bine de noapte.

Timpul se apropia și mă întrebam dacă aveau să dea naștere pruncilor în aceeași zi, la aceeași oră, poate în același moment. Credeam cu adevărat că orice era posibil.

Doamne Dumnezeu, mi-am zis, cred. Cred cu adevărat.

Și exact în acea clipă am auzit o voce. Nu în cameră, ci undeva înăuntrul capului meu. Am recunoscut-o. Era aceeași pe care o auzeam cu mulți ani în urmă, pe când eram mai tânără și credeam și mă rugam mereu.

Era o voce căreia mă adresam și cu care purtam conversații în rugăciunile mele. Uneori părea să fie glasul unui bărbat, alteori al unei femei, dar întotdeauna era înțelegător, plin de compasiune și de iubire.

Am nevoie de ajutorul tău, i-am spus eu acestei prezențe din mintea mea. Te rog, ajută-ne pe toți, noi cei ce trăim pe pământ, dar mai ales pe cele două biete fete.

Apoi am auzit cel mai simplu mesaj cu putință: *Anne, acum trebuie să fii curajoasă și foarte puternică. Acesta este motivul pentru care te afli aici. Tu ești cea mai curajoasă dintre toți. Ai fost adusă aici cu un scop.*

Am ascultat cuvintele care mă liniștiră și îmbărbătară, chiar dacă nu înțelegeam exact ce însemnau.

Pentru prima dată, de atâta amar de vreme, credeam și iubeam acest sentiment.

Și, cred, eram iubită.

Roma

Un bărbat în vârstă, solid, cu o beretă și o haină lungă și grea de Marină se plimba alene pe o alee murdară, pavată cu bolovani, aflată dincolo de Viale dell Università. Termini, numit după gara aflată în apropiere, era un agitat labirint de străduțe și de alei. Era un tărâm uitat de lume, cu încăperi ieftine mobilate cu paturi de campanie, pline până la refuz de imigranți săraci.

Pisicile vagaboande erau prezente peste tot, cu ochii lor imobili urmărind totul de sub mașinile parcate și ruinele băii publice ridicate în timpul lui Dioclețian. Erau la fel de viclene și de agile ca și supraviețuitorii unei calamități sau ai unui război. Și-l urmăreau cu privirea pe bătrânul gârbovit.

Clădirile înconjurătoare erau interminabile și deprimante, ca și urâtul cimitir cu alei din ciment plin de mausolee moderne. Era greu de crezut că-și dorea cineva cu adevărat să trăiască aici.

Străinul se opri în fața uneia dintre clădirile cenușii și-și ridică privirea spre ferestrele acoperite de funingine. Observă o antenă TV îndoită pe acoperiș și un afiș decolorat care era de fapt o reclamă pentru vinul Cynar. Remarcă pisicile. Bătrânul urcă cu greu treptele crăpate și sună.

După o vreme, o femeie corpulentă, între două vârste veni schiopătând la ușă. În brațe ținea o pisică.

— *Buongiorno, Signora. Per favore. Desidero una camera tranquilla.* (Bună ziua, doamnă. Vă rog, aș dori o cameră liniștită.)

Signora Ducci îl primi imediat pe bărbatul masiv, sărăcăcios îmbrăcat. Se apropia de cincizeci sau șaiszeci de ani, gândi ea. Încă arăta în putere. Fără îndoială, un om muncitor. Era puțin probabil să moară peste iarnă, cel puțin, se gândi casnica italiancă.

— Am o cameră. Trebuie să-mi dați plata pe o lună în avans. Femeia își încleșta maxilarul ca să-și arate intransigența în această privință. Pisica ei scoase un șuierat.

— Doresc să stau doar o săptămâna sau două, *Signora*. Nu am bani mulți.

— Plata pe o lună în avans. Asta este regula mea. Sunt multe alte camere în Roma.

Oftând, bărbatul spuse:

— Vă voi plăti cât doriți.

O oră mai târziu, *Signora* Ducci îl văzu pe bărbat urcând treptele de la intrare alături de o tânără. Fata purta haine largi, dar părea drăguță, la o primă privire. Nu părea să i se împotrivescă bărbatului, remarcă *Signora* Ducci.

Zâmbi. Cuvintele *mireasă copilă* îi veniră pe buze. Văzuse ceva straniu și înfricoșător în ochii bărbatului, dar acum știa despre ce era vorba – poftă trupească.

Sus, în clădirea veche, Nicholas Rosetti trase mai întâi draperiile murdare și apoi își descheie haina.

Închise ușa.

Credea că găsisese o ascunzătoare perfectă pentru el și Kathleen. Se afla aici ca să o pună la încercare, să cerceteze – dar și ca să apere fata, dacă avea cum.

Trei etaje deasupra străzii întunecate, aburite, un dreptunghi galben de lumină strălucea aprins, ca un astru oblong, peste cartierul roman în ruină.

Kathleen stătea lângă fereastră. Își cuprinsese cu brațele abdomenul umflat, simțind bătaia inimii copilului înăuntrul ei. Nu mai fusese atât de speriată de când cu vizita la clinica de avorturi, dar senzația de acum era mult mai urâtă.

Orice mi se poate întâmpla acum. Oameni au murit, au fost uciși. Bolile au izbucnit așa cum se întâmpla doar în vremuri de demult. Mă simt de parcă aș fi pășit în paginile Bibliei.

Încercă să nu se mai gândească la toate acestea.

Foarte curând, voi fi mamă. Tot ce contează este copilul meu. Nimic altceva. Îl iubesc pe copilașul acesta. Totul va fi bine datorită copilașului meu.

De partea cealaltă a cămăruței în care erau împrăștiate ziare și recipiente cu resturi de mâncare de la prânz și cină, Rosetti se ruga în șoptă. Preotul era atât de prins, atât de concentrat asupra necunoscutului și nevăzutului, încât o speria.

Se întoarse spre televizorul alb-negru, ieftin a cărui imagine tremura, așezat deasupra unei lăzi de ambalaj. Un reporter vorbea în italiană, în timp ce, pe ecran, imagini înfățișau ferovoarea cu care era ea căutată în Europa de Vest. Cineva relată că fusese văzută în Franța. Altcineva spunea că se întorsese în America.

— Mi-ați spus să vă anunț când sunt pregătită, părinte, spuse Kathleen în cele din urmă, cu o voce tremurătoare. Cred că sunt pregătită, șopti ea.

Anul trecut pe vremea asta, dădea probe pentru echipa de majorete, naviga pe Easton Bay, alături de echipajul Newport Newts. Acum stătea aplecată peste burta ei mare într-o cameră mizeră din Roma. Nu-i venea să creadă că aceasta era viața ei de acum.

Rosetti își deschise sacul negru și scoase de acolo câteva lucruri: o cruce, un patrafir, vin rozariu de argint, o sticlură cu apă sfințită și două cărți negre, groase. Kathleen crezu că vede cu coada ochiului umbre care apăreau și dispăreau. Mai era cineva acolo?

— Să-ți spun ce se va întâmpla, Kathleen. Mai întâi, voi citi de aici. Rosetti ridică o carte preoțească, pe coperta căreia era

imprimată o cruce roșie ca sângele. Se numește Ritualul Roman. În această carte se află unele dintre cele mai puternice rugăciuni scrise vreodată.

— Părinte, spune-mi adevărul! Te rog, încetează cu aiurelile astea. E un exorcism? Întrebă ea cu greu.

— Nu, nu este un exorcism. Dar, Kathleen, eu cred că Diavolul este aici, în această cameră. Diavolul se află, fără doar și poate, în apropiere. Ceva ne protejează de el.

— Cel puțin până acum, zise fata.

— Da, până acum. Hai să menținem lucrurile așa. Îl vom învinge pe Satana. Poate fi înfrânt. La urma urmei, e doar un înger căzut.

Rosetti sărută solemn patrafirul de culoarea purperei și apoi și-l aruncă peste umerii lași. Kathleen văzu că mâinile lui mari tremurau.

Vocea îi vibra ușor:

— Răul este uneori numit Moloh. Știai asta, Kathleen? Sau Mormo – care înseamnă Regele Vârcolacilor. Sau Belzebut – care înseamnă Împăratul Muștelor. În unele părți din Africa, oamenii îi mai spun încă Damballa, Bestia. Dar în Europa și America, nu mai are un nume. Asta pentru că foarte mulți oameni din aceste locuri nu mai cred în existența lui Satana. El pare invizibil, dar este *pretutindeni*.

Rosetti își dădu solemn binecuvântarea. Apoi, bărbatul cu umerii lași începu să înainteze spre Kathleen, măturând podeaua cu patrafirul. Nu-și luă ochii de pe chipul ei nici măcar o clipă. Fata vru să fugă de el, dar n-o făcu, nu fu în stare. Corpul părea să-i fie țintuit de scaun.

Kathleen se cutremură și începu să se roage cu voce tare:

— Stăpâne Dumnezeule, Tatăl din Ceruri, apără copilul dinăuntrul meu. Te rog, protejează-mi pruncul!

Părintele Rosetti gemu, apoi se opri, ca și cum, deocamdată, nu ar fi vrut să înceapă ritualul sfânt. *Știa la ce să se aștepte*. Mai întâi, simțea Prezența atotpătrunzătoare, îngrozitoare. Apoi, urma înfiorătoarea Voce, imposibil de uitat. Și, la urmă, poate chiar *apariția* Celui Rău în persoană.

Își amintea perfect ziua în care se prăbușise la porțile Vaticanului. Avusese atunci dovada că Diavolul era pretutindeni, chiar și la Sfântul Scaun. Își aminti că văzuse o armată de diavoli, nu doar unul singur. Simți că îl înconjoară și în cămăruță. Erau ca o mare de scursori.

— Doamne Dumnezeule, te rog, dă-ne un semn. Rosetti începu cea mai importantă rugăciune din viața lui. Se simțea atât de deznădăjduit în fața abisului! Credea din toată inima că făcea primul pas spre ladul etern.

În mână ținea un ceas de buzunar din argint. Îl primise la Milano, de la părinții lui, în ziua hirotonisiră. Îi arătă fetei cadranul ceasului vechi.

— E douăsprezece fără un sfert, îi spuse. Care dintre fecioare îl va naște pe Mântuitorul Nostru? Care dintre fecioare va naște Bestia odioasă a acestor timpuri? Întrebă el, pe un ton extrem de ciudat, care îi dădu fetei senzația că vorbea altcineva.

Aproape instantaneu, simți și ea îngrozitoare Prezență. Îi văzu pe amanții din visele ei, doar că acum se aflau cu ea în mica încăpere. Își spuse că nu este posibil, însă amanții din vis erau cu siguranță în cameră.

— Părinte, îi poți vedea? întrebă ea. Te rog, spune-mi că-i vezi.

— Lăsați-ne! strigă el deodată și stropi cu apă sfințită înspre ei.

La atingerea apei, se transformară brusc în animale – câini feroce, lupi urlând și urși sprijinindu-se pe etichetele posterioare. Kathleen privi nedumerită cum se metamorfozează în păsări și apoi în pisici, exact ca cele de pe străzile cartierului Termini.

Și apoi se preschimbară la loc în amanții din vis. Zâmbeau cu îngâmfare spre preot și Kathleen.

— Sunt diavoli, nu? întrebă ea. Ei sunt îngerii căzuți?

Rosetti nu vorbi – doar asculta și observa.

Câțiva dintre amanți erau goi, iar unii purtau pantaloni strimți sau lenjerie strâmtă, și cu toții o urmăreau cu acea teribilă

dorință de posesie în priviri. O priveau cu insistență.

Aveau ochii pironiți pe *abdomenul* ei. Nu clipeau, n-o slăbeau din priviri și păreau înfometaji, hămesiți. Oare vor încerca să mănânce copilul?

— Îi mai poți vedea? Îl întrebă ea pe Rosetti.

— Pot să văd orice vezi tu, Kathleen. Cine sunt ăștia? Îi cunoști?

— Nu, răspunse ea. Adică da, dar numai din vis. Nu sunt reali. Nu se poate să fie.

— Ce se întâmplă în vis? Întrebă părintele Rosetti. Trebuie să-mi spui tot ce-ți amintești. Să nu-mi ascunzi nimic.

Kathleen începu să tremure. Voia iarăși să se sinucidă, să plece de aici. Felul în care o priveau amantii era atât de îngrozitor și de vulgar! Nimeni n-o mai privise vreodată cu atâta ură și dispreț. Chiar și când se transformară în animale, păstrară acea privire abjectă.

— Vin la mine aproape în fiecare noapte... și fac dragoste cu mine, mărturisi ea cu mare greutate. Uneori o fac ca *animalele*.

— Cum te simți când îți fac asta?

— E oribil! Nu, părinte, nu ți-am spus tot adevărul. Uneori, simt o mare plăcere fizică. Mă zăpăcește.

În timp ce preotul vorbea, amantii continuau să o privească și să se adune încet în jurul ei. Kathleen avu puternica senzație că, dacă ar putea, ar răni-o. De ce nu o atacau? Era atât de sinistru și dezgustător! Nu-și luau ochii de la burta ei.

Apoi, într-un sfârșit, vorbi Șeful lor, iar fata recunoscuse Vocea pe care o auzea de atâtea luni înlăuntrul său!

— Vreau doar ceea ce îmi aparține, ceea ce Tatăl mi-a promis, nenorocitul, mincinosul. Vreau copilul. Copilul meu.

— Spune-mi cum te simți când vin la tine, continuă părintele Rosetti s-o întrebe.

— Violată, zise ea. Dar, of, părinte, am simțit și plăcere. Și o rușine cumplită.

— Din ce cauză?

— Pentru că nu mai sunt virgină... și sunt însărcinată.

— Kathleen, întrebă părintele, tu ai *cunoscut* vreodată un bărbat? Pe toți acești bărbați?

În acea clipă, amantii se năpustiră cu toții asupra ei. Mârâiau, gemeau, scoteau sunete animalece, grotești, dar și un șuierat care aducea a cuvântul *daa*. *Daa*. *Daaa!* Fetei i se făcu greață. O pătrunseră – oriunde putură. Penisurile lor erau asemenea unor

cuțite ce-i străpungeau pielea în zeci de locuri.

Se simți din nou vinovată și rușinată. Nu voia ca preotul să vadă așa ceva. Știa că ei se aflau acolo ca să-i rănească pruncul.

— Asta e copilul nostru! țipă Vocea. Noi te-am regulat și tu ai zămislit. Spune-i preotului! Mărturisește. Spune-i lui Dumnezeu! Spune adevărul!

Kathleen țipă, dar țipătul era unul nepământean. Își mișcă brațele în aer. Se zvârcolea, dădea din picioare și-și mișca violent capul înainte și-napoi. Își dădu ochii peste cap.

Dispăruseră. Pur și simplu.

În încăpere se așternu liniștea.

Era doar părintele Rosetti și ceasul lui de buzunar, din argint.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea, privind îngrozită la camera goală.

— Te-am hipnotizat, îi răspunse preotul. Poate că a fost totul numai în mintea ta, Kathleen.

Sora Katherine Dominica veni acasă la Colleen în acea seară, după plecarea autobuzului din Dublin. Călugărița în vârstă stătea în fața fetei, în micuța cameră de zi, încălzită de un foc de cărbuni.

— Mama ta? Doarme deja? Întrebă măicuța.

— E trează. Dar e tot una. Majoritatea timpului nici nu știe cine sunt.

Călugărița dădu din cap a compătimire.

— Trebuie să-ți fie foarte greu.

— Ne înțelegem bine, zise fata. Ne descurcăm.

— Mai ai vești de la preotul ăla din Roma?

Colleen nu se putu abține să nu se încrunte.

— Eu nu mai știu nimic de el. Dumneavoastră?

— Hm... azi, a trecut un autobuz prin oraș. Știi ceva despre asta?

Deci asta era. Acum, Colleen înțelese motivul pentru care venise măicuța în vizită. Voia s-o mintă și să-i spună că *nu văzuse* autobuzul, dar nu putea s-o facă, nu putea să mintă. Nici măcar pe băgăcioasa soră Katherine.

— Da, autobuzul s-a oprit aici. Erau călugărițe și frați mireni. Un preot pensionar. Au venit să mă vadă, soră. Au auzit de starea mea specială.

Sora plescăi ușor.

— Doar atât?

Colleen se gândi la ce răspuns avea să-i dea.

— Au spus că ei cred că Mântuitorul se va naște în Irlanda. Nu este un lucru minunat? Ei cred în concepția imaculată, soră. Dumneavoastră credeți?

Franța

Am auzit sunetul prelung de *gong* și mi-am rotit privirea spre căminul din marmură și lemn închis la culoare. Ceasul bătuse miezul nopții. Era 11 octombrie. Cu două zile înainte de sărbătoarea misterioasei apariții a Fecioarei la Fatima. Cu două zile înainte de preconizata naștere a pruncilor.

Cel născut de Kathleen.

Cel născut de Colleen.

Nici eu, nici Justin nu părăsiserăm vila de la micul dejun. Împrăștiaseam ziare pe covor, pe mese și am dat locul peste cap din dorința noastră de a *ști*. Ce se întâmplă în lume? Unde era Kathleen? Presa din Statele Unite și din întreaga Europă nu știa unde se afla. Vaticanul refuzase să facă vreo declarație. Și nu voia să ne pună în legătură cu părintele Rosetti sau Kathleen.

Justin apucă *International Herald Tribune* și citi încă o dată articolele cu mare atenție.

— Anne, mă simt atât de neputincios și eu nu sunt obișnuit cu asta. Ce-ar trebui să facem? Să stăm aici pur și simplu și să așteptăm nașterea sau, mă rog, nașterile? Oare părintele Rosetti ne-a dat vreun indiciu, ceva, orice? Sau poate a zis Kathleen ceva. Unde pot fi?

Mi-am ridicat privirea de pe ziarele împrăștiate.

Ne bătusem capul cu această situație de atâtea ori încât, în mintea mea, totul arăta ca o hartă șifonată.

Când nu mă gândeam la oroarea din afara celor patru pereți, mintea îmi zbura la Justin. Nu mă puteam abține. Trebuia să fie un motiv pentru care se întâmplă asta. Există un plan, doar că noi nu știam care era acesta, nu încă.

— Mă duc să mă plimb, am nevoie de aer, am zis. Vrei să vii cu mine?

În ultima oră, ceața se transformase în ploaie monotonă și densă. În afara clădirii împrejmuite, mașinile în viteză scoteau niște sunete asemănătoare unui utilaj gigantic folosit pentru marcat autostrada, tras de pe caldarâm. Reporterii continuau să aștepte dincolo de porți. Erau la fel de frustrați și de nedumiriți ca și noi de dispariția fetei.

Lângă intrare se afla o umbrelă mare și Justin o deschise. Împinse ușa și un miros curat, proaspăt ne înconjură. Am atras

adânc aer în piept.

Am ieșit pe o cărare cu pietriș, aflată între tufele de merișor atent îngrijite. Pașii noștri zdrobeau pietrișul la unison.

Dar nu eram în stare să mă relaxez. Nu fusesem sinceră în totalitate cu Justin și gândul acesta mă întrista. Mă întrebam cât timp mai aveam de stat împreună.

Trebuia să-i spun ceva, să-i spun adevărul. Care era numele aceluia joc foarte popular – Adevăr sau Provocare?

— Mă gândesc tot timpul la tine, am recunoscut în cele din urmă. Am crezut că am rostit cele mai curajoase cuvinte spuse vreodată. Mă protejasem singură de afecțiune sau dragoste de atâta vreme, dar acum mă cuprinseseră cu totul. *De ce acum?*

Justin încetini, dar m-am sprijinit de brațul lui și l-am tras înainte.

— Te țin la distanță din ziua când te-am cunoscut. Dar nu mi-a folosit prea mult, nu? În ultima vreme, viața mea pare să fie întunecată de momente de disperare, iar tu te afli în mijlocul lor.

Am răs pe seama mea. Nu mă puteam abține. Cel puțin, asta îmi rămăsese – râsul autoironie, onest, bun. Justin zâmbi.

— Nu-i de râs, am spus, continuând să zâmbesc.

Ne continuăm plimbarea braț la braț. Îmi plăcea sentimentul. Cărarea acoperită de pietriș ducea spre o frumoasă seră în care se cultivau legume.

Crengi bogate de pomi fructiferi îmbrățișau zidurile. Legume de iarnă, printre care napi, praz și varză de Bruxelles, se ridicau mândre, ordonate pe rânduri. Arătau ca o tapiserie înfățișând Grădina Raiului. Picături de ploaie cădeau de pe striațiile umbrelei pe pantofii mei.

Mi-am ridicat privirea și m-am uitat direct în ochii lui. Pupilele lui Justin erau mari și atât de frumoase, privirea-i atât de sinceră și de caldă, încât am avut senzația că pot să-i văd sufletul.

Vocea îmi tremura.

— Săptămâna viitoare vom fi din nou departe unul de celălalt. Și vreau doar să-ți spun... simt *nevoia să-ți* spun... că te iubesc mai mult decât mi-am imaginat vreodată că ar fi posibil. Nu știi de ce îți spun asta...

Sărutul lui fu atât de tandru, încât îmi veni să plâng. M-am dăruit acelei clipe. L-am simțit buzele și am stat așa, încercând să memorez fiecare senzație. Îmi foloseam buzele ca să-i transmit tăria sentimentelor mele și să-mi cer iertare pentru toate acele momente când îl respinsesem. Ca să învăț cum este să săruți un

om din tot sufletul.

Am simțit umbrela căzând la pământ. Am auzit-o făcând rotocoale, purtată de vânt, pe cărarea pietruită. Nu am fugit s-o prind.

Justin mă ridică de la pământ într-o îmbrățișare puternică și ne-am sărutat din nou. De data aceasta, era un sărut mult mai pasional, care mă făcea să cedez complet. M-am lăsat purtată de senzație. Mă simțeam atât de minunat, atât de vie! Multă, foarte multă vreme îmi dorisem să mă iubească cineva așa. Brusc, am realizat de ce nu se întâmplase. Fiindcă nu fusesem capabilă să dăruiesc iubire nimănui. Acum puteam.

În timp ce ne sărutam, am ținut ochii închiși și acum, deschizându-i, am văzut că cineva ne privea. *Ce naiba?* mi-am zis. Cine-i acolo?

La început, m-am rușinat. Dar apoi mi-am amintit cât de mult mă bucurasem că-l sărutasem pe Justin și, practic, *altceva* mă deranja la cel ce ne privea.

Mi-am dat seama cine ne spiona. Era bărbatul brunet în haină kaki din noaptea trecută – cel care mă speriasse când ajunsesem.

— Justin, e cineva aici. E în spatele tău. L-am văzut și noaptea trecută.

Justin se întoarce și apoi strigă pe un ton strident:

— Ce faci aici? Hei, *tu!*

Omul începu să se retragă, dar nu aveam de gând să-l lăsăm în pace cu una, cu două. Presupun că eram înfometate după răspunsuri – orice fel de răspunsuri.

Am început amândoi să alergăm. L-am urmărit pe tip înapoi în livada cu meri din spatele serei. Îl ajungeam din urmă. În sfârșit, aveam să obținem niște răspunsuri.

Omul realizează situația, fiindcă încetă să mai alerge. Se opri și ne așteptă. Se uită fix la noi, ne privi venind prin ploaie și începu să râdă într-o manieră dintre cele mai disprețuitoare.

— Mă *cunoașteți*, zise el într-un sfârșit, când ne aflam la doar câțiva metri depărtare. Știți exact cine sunt. Sunt dorința voastră.

Și apoi, chiar sub ochii noștri, dispăru.

— Tocmai am văzut așa ceva? L-am întrebat pe Justin.

— Amândoi l-am văzut. Era chiar *acolo*. Și acum nu mai este.

O voce inoportună strigă în timp ce noi stăteam descumpăniți, privind înspre locul unde, cu doar o clipă în urmă, stătuse bărbatul.

— Justin! Anne! Sunteți acolo? Anne! Unde sunteți? Era Carolyn Beavier. Avea o lanternă. În mână ținea un telefon mobil.

— E Kathleen, ne anunță ea. Doamne, e Kathleen la telefon! E în siguranță.

Am întins mâna după aparat și l-am ridicat la ureche. Tânjeam să-i aud glasul.

— Anne, te rog, vrei să vii să mă iei? Vrei să vii *acum*? suspină Kathleen. E vremea să nasc.

A doua zi, dimineața devreme, am plecat spre Roma împreună cu Justin. Mai era foarte puțin timp până la momentul nașterilor, motiv pentru care eram mai mereu tensionată. Jocul misterios al lui Rosetti nu mă ajutase cu nimic.

Ofițeri de poliție, alături de câțiva soldați din armata italiană au reușit să distragă atenția reporterilor care veniseră să ne aștepte la aeroport. Am găsit un șir de taxiuri Fiat, mici și îndesate. Undeva, între ele, se afla limuzina noastră.

În timp ce limuzina gonia pe Via Cristoforo Columbo, alunecoasă din cauza ploii, și apoi spre centrul Romei, l-am ținut de mână pe Justin. Apoi șoferul ne azvârli în umbrele clădirilor antice din Termini, unul dintre cartierele mizere ale Romei.

— De ce stau aici și nu la Vatican? mi-am exprimat cu voce tare gândurile, știind că Justin nu avea niciun răspuns. Toată situația asta mă face să mă gândesc la filme de groază. Rosetti e înnebunit să dețină controlul.

Justin cuprinse cu privirea străzile mohorâte ale orașului.

— În ultima vreme îmi vine în minte imaginea bătăliei dintre Arhanghelul Mihail și Lucifer cu legiunile sale, o luptă între bine și rău.

M-am uitat la el.

— Și tu ești Mihail? l-am întrebat. Glumeam doar pe jumătate.

Justin surâse.

— Nici pe departe.

— Ei bine, avem nevoie de Mihail și de îngerii lui. Se pare că suntem prea puțini. Puterile întunericului sunt pe cale să câștige lupta.

Mașina noastră frână lângă trotuarul unei străzi rău famate din Termini. Am coborât și am urcat în grabă treptele de la intrarea unei vechi clădiri dărăpănate.

Ușa era descuiată. Înăuntru, scara se ridica în cercuri spre etajul cufundat în întuneric.

Am urcat amândoi treptele în salturi spre un hol de la ultimul etaj, în capătul căruia se aflau trei uși cenușii, murdare, și o lucarnă care lumina slab din cauza funinginii. O pisică neagră sări dintr-un ungher întunecat și ne sperie pe amândoi.

Justin se întoarse spre mine și spuse:

— Devine din ce în ce mai ciudat.

— Asta e partea la care spectatorii care urmăresc filmul

strigă: „Nu vă duceți acolo!”

— Așa că, bineînțeles, noi continuăm să înaintăm, zise el. Brusc, una dintre uși se deschise și inima începu să-mi bată cu putere. Nicholas Rosetti stătea în lumina albă care inunda holul și scara.

— Slavă Domnului, Justin și Anne! Vă rog, intrați. Vă mulțumesc că ați venit.

Rosetti încercă să zâmbească, dar era incredibil de palid. În mai puțin de o săptămână, anchetatorul Vaticanului părea să fi slăbit aproape 10 kilograme. Era pământiu la față și pielea i se lăsase în jurul obrazilor și a ochilor săi negri. Părintele Rosetti arăta de parcă se afla în pragul morții...

— Sunteți bine? l-am întrebat.

— Bineînțeles, bineînțeles. Mă bătut ușor pe umăr și ne conduse înăuntru. Sunt mai puternic decât par, și eu *par* puternic.

În partea cealaltă a încăperii mici și goale, Kathleen stătea pe o canapea de două locuri, lăsată sub greutatea ei. Se ridică cu greutate și înaintă spre noi, clătinându-se. Și ea părea epuizată și avea o paloare cadaverică.

Mă luă în brațe și începu să plângă.

— Mă bucur atât de mult să te văd, spuse ea printre lacrimi. Îmi este nespun de frică. E îngrozitor! Să fiu însărcinată și să mă aflu *aici*. Anne, trebuie să vorbim.

— Ce se întâmplă aici? M-am întors și am țipat nervoasă la Rosetti. Ce i-ați făcut? De ce ați venit aici? Kathleen trebuie să fie văzută de un medic.

Rosetti făcu un semn cu mâna, de parcă întrebarea mea era mult prea neînsemnată ca să-mi răspundă.

— Pur și simplu nu am timpul necesar să-ți explic totul! îmi vorbea pe un ton dur, care se potrivea cu cel folosit de mine. Kathleen n-ar fi fost în siguranță dacă nu eram eu cu ea. Dacă nu înțelegi, n-ai decât. Dar acum trebuie să plecăm de aici. Mergem în sfântul sanctuar al Vaticanului, unde trebuie să se nască pruncul.

Justin, care era înalt și bine făcut, se îndreptă furios spre Rosetti. Pe vremuri, fusese un fotbalist dur și acum, cu siguranță, dădea această impresie.

— l-ați pus *viața* în primejdie – *a ei* și a copilului, țipă el.

— Nu, n-am făcut așa ceva. Nu așa pune niciodată în pericol *viața* cuiva. Pur și simplu nu înțelegeți cum stau lucrurile.

— Atunci spuneți-ne *cum stau*. Spuneți ceva, urlă Justin, cu venele gâtului umflate. Încă arăta gata-gata să-l lovească pe Rosetti. Ce știți? *Spuneți-ne!*

Mi-am pus mâna pe brațul lui Justin și i-am simțit încordarea și puterea.

— Sunt de aceeași părere, părinte Rosetti. Ne-am săturat să fim ținuți în întuneric. Spuneți că aveți nevoie de ajutor, dar nu ne spuneți niciodată de ce. *Credeți*, spuneți dumneavoastră. În ce să credem?

— Îmi pare rău, zise Rosetti pe un ton care-i trăda oboseala. Am încredere în amândoi. Este foarte greu pentru mine, dar am încredere. Știu că țineți la Kathleen. Știu că sunteți amândoi niște oameni buni. De asta și sunteți aici. Dar nu pot. Am promis. Oh, Doamne...

Părintele Rosetti începu să vorbească despre un foarte înspăimântat Sfânt Părinte care știa un secret terifiant.

— Și apoi, zise Rosetti, Papa a fost răpus în somn! Eu acceptasem deja misiunea. Înainte de asta, fusesem un preot obișnuit al Sfintei Congregații a Riturilor. Calitățile mele constau în faptul că eram un anchetator meticulos și un preot bun. Sunt detectiv din partea Bisericii. *Dacă* mă ajutați acum, continuă el, veți afla totul curând. Fiecare întorsătură infernală a situației din ultima vreme, fiecare șiretlic al abominabilei Bestii! Sunteți siguri că vreți să știți ce trebuie să fac? Sunteți gata să înfrunțați Răul în persoană? Aveți amândoi harul necesar?

— Dar *dumneavoastră?* l-am provocat pe Rosetti. Arătați ca un nebun. Vă așteptați să facem cum spuneți dumneavoastră, doar fiindcă veniți din prea-înaltul și sfințitul Vatican, Sfântul Scaun. Spuneți-ne adevărul! *Spuneți-ni-l acum!*

Rosetti oftă, dădu din cap și apoi cedă, sau cel puțin așa părea. Vorbi în șoaptă, în așa fel încât să auzim numai noi.

— Foarte curând, Diavolul se va naște sub chip de om. Numai după nașterea pruncului se pot înmulți legiunile pentru a lua în stăpânire pământul. Dar se va naște în același timp și un Mântuitor. Un Mântuitor se va naște din una dintre cele două fecioare. Anne, Justin, încă nu știu care dintre fete este aceea. Trebuie să mă ajutați să aflu.

A doua zi dimineața, i-am așteptat pe Kathleen și pe părintele Rosetti într-o cafenea jalnică din cartierul Termini. Eram atât de încordată, că nu-mi puteam ține mâinile locului și nici nu-mi puteam potoli gândurile în acel moment imposibil de descris.

Chiar voiam să aflu ceea ce Rosetti pretindea că știe? Voiam să joc după regulile lui?

Eram pregătită să înfrunt răul, oricare era acesta?

Întrebările păreau complet absurde și melodramatice. Și totuși, trebuia să aflu răspunsurile. Am realizat că mă schimbasem foarte mult din ziua în care venisem la New-port. Credeam că avea să se întâmple ceva extrem de important, doar că nu știam ce anume.

Micuța noastră masă de metal era prinsă între un radiator, un perete de culoarea fisticului pe care atârnau partituri muzicale și un bărbat masiv care își hrănea schnauzerul cu resturi de mâncare. Era greu să porți o conversație în zarva acelei ore din dimineață, dar, într-un fel, zgomotul și mirosurile erau reconfortante. Păreau *normale*. Lumea reală încă exista.

Tocmai ne petrecuserăm noaptea pe podeaua camerei închiriate de Rosetti pentru el și Kathleen. Părintele se rugase neîntrerupt toată noaptea și chipul îi era atât de contorsionat de parcă ar fi îndurat o durere cumplită.

În semiîntuneric, la lumina slabă a unui corp de iluminat din stradă, mi-am imaginat că Rosetti stătea la pândă. O santinelă solitară ascultând, așteptând să se apropie... ce? *O altă* boală mortală? Demonii? Propria-i moarte?

Apoi ne-a vorbit timp de o oră. Ne-a spus ce aveam de făcut și de ce. Ne-a zis că aveam două opțiuni: ori plecam, ori ne bazam pe cuvântul lui.

Justin mă privi în ochi.

— Anne, știi că nu trebuie să facem ceea ce ne-a cerut Rosetti.

Am încuviințat din cap. Știam că Justin avea îndoieli în privința credinței sale, dar, într-un mod oarecum pervers, a mea devenise mai puternică.

— Justin, eu trebuie s-o fac. Rosetti vine din partea Sfintei Congregații a Riturilor. Nu-i o păcăleală. Așa cum nu sunt nici Kathleen și nici Colleen. Trebuie să-l ajutăm!

Eram amândoi supărați și înfricoșați și foarte, foarte obosiți.

În câteva minute, aveam să ne despărțim. Unul dintre noi avea să meargă cu Kathleen la Vatican. Celălalt trebuia să plece în Irlanda, să stea lângă Colleen. Unul dintre noi s-ar putea afla în mare pericol. Poate amândoi.

Și aici nu era vorba numai despre o suferință trecătoare, cotidiană, ci despre suferința eternă.

Fără să-mi dau seama, mi-am fărâmițat prăjitura *papassino*. Justin își împinse la o parte farfuria și aruncă pe masă câteva monede. Ne-am ridicat și ne-am îndreptat stingheri spre ieșire.

Eu m-am oprit chiar în fața intrării și am întins mâinile după el. Am simțit pe cineva trecând pe lângă mine pe trotuarul îngust, murmurând „*Scusi*”, dar nu am ridicat privirea să văd cine era. Totul era atât de straniu și devenea din ce în ce mai greu de suportat, ceva foarte intens, era aproape imposibil de înțeles.

Mi-am cufundat fața în puloverul lui și i-am simțit brațele cuprinzându-mă. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Nu le puteam opri. În ultima vreme mă schimbam atât de mult, încât nici nu mă mai recunoșteam. Odată ce, în sfârșit, îmi permisesem să simt, nu-mi mai puteam reține emoția. Sentimentele se contopeau în mine în valuri amețitoare, înalte. Mă întrebam dacă mai aveam vreun control asupra mea.

— Te iubesc, i-am spus printre lacrimi, fără să-mi ridic capul. De ce nu am fost în stare să-ți spun un lucru atât de simplu?

— Poate fiindcă nu este chiar atât de simplu, răspuse el. Mă ținea strâns, sprijinindu-și obrazul de creștetul meu și mă legăna încet, în timp ce trecătorii italieni ne ocoleau. Era atât de puternic, atât de bun! Cum de am putut să renunț la el atunci, demult? Ce avea să se întâmple cu noi de acum încolo?

— Mă întorc, îmi spuse. Promit.

Două berline de culoare albastru-închis sosiră în parcare de lângă hotelul mizer unde petrecusem ultimele douăzeci și patru de ore. În cele din urmă, apărură și Rosetti cu Kathleen. Am privit chipul fetei. Era tot palid, iar fata arăta la fel de epuizată. Curând, avea să intre în travaliu.

Ce va urma apoi?

Noaptea trecută adormise atât de repede și căzuse într-un somn așa de adânc, încât nu am avut ocazia să vorbim. Apoi, dimineața, mi se păru că Rosetti o ținea departe de mine.

Venise vremea să plecăm, venise vremea să mă despart de Justin.

Eu plecam cu Kathleen.

El pleca spre Colleen.

Ne-am îmbrățișat pentru ultimă dată și, brusc, m-am gândit că poate nu aveam să-l mai văd niciodată pe Justin O'Carroll.

După ce plecă Justin, eu și părintele Rosetti am rămas împietriți pe trotuar. Preotul îmi luă ambele mâini într-ale sale și, surprinzător, atingerea îi era caldă. Părea aproape uman.

Îmi spuse în șoaptă:

— Anne, ceea ce-ți voi cere te va îngrozi, îți va provoca repulsie. Va trebui să treci dincolo de orice principiu. Dar am nevoie să-mi promiți asta.

Gura mi se uscă în timp ce-l ascultam. Mă rugam să am putere. Nu aveam nici cea mai mică idee unde voia să ajungă, dar știam că nu avea să-mi placă deloc.

Rosetti continuă:

— Sper că în curând voi ști adevărul despre cele două fecioare. Mesajul de la Fatima ne-a oferit o cale de urmat. Biblia ne-a furnizat indicii în scrierile apocaliptice.

Rosetti strânse din ochi, ca și cum ar fi primit o lovitură bruscă.

— Dar, Anne, nu sunt sigur. În cele din urmă, totul va fi o chestiune de credință. Nu va fi simplu. Nimic nu este simplu.

Vocea îi deveni aspră.

— Trebuie să fii atentă la un semn clar. În momentul nașterii, ni se va da un semn, așa cum ni s-a promis. Vom ști care dintre copii este Bestia și care este Mântuitorul. *Tu* vei ști.

Mă simțeam de parcă mă priveam singură într-un vis. Totul părea ireal.

— Am înțeles, părinte. Dar apoi ce fac?

Fu ferm, de neclintit:

— Anne, Bestia trebuie ucisă. Copilul Diavolului trebuie omorât. Iar copilul Domnului trebuie protejat cu orice preț. *Cu orice preț.*

Văzându-mi șocul întipărit pe față, Rosetti își făcu semnul crucii.

— Când va veni timpul, vei ști ce să faci, îmi șopti. De asta te afli aici.

Aveam credință, dar una era să cred în Dumnezeu și alta să omor un nou-născut. Puteam să fac așa ceva? Nu credeam că voi mai fi în stare să ucid.

— Nu știu, părinte, am îngăimat.

— Anne, eu cred în tine, îmi zise Rosetti. Ești un om bun. Tu ești cea mai puternică dintre noi toți. Numai tu poți învinge Bestia.

Acesta era motivul pentru care mergeam eu cu Kathleen? Fiindcă, aparent, eram o persoană puternică? Dar de ce în Irlanda mergeau și Justin și Rosetti? De ce, dintr-odată, lui Colleen i se acorda mai multă atenție?

Am pătruns în interiorul rece al limuzinei care mă aștepta. Kathleen s-a întins spre mine și am îmbrățișat-o. În același timp însă, am simțit o durere în inimă. Va trebui să o trădez? Pe ea și copilul ei? Va trebui să fac ceva mult mai rău de-atât?

Mașina fusese trimisă de Vatican. Era un Fiat fabricat special, cu numere oficiale. Înăuntru se aflau doi membri ai Gărzii Elvețiene⁶. Unul conducea, iar celălalt stătea lângă el înarmat. Vederea lor mă făcu să mă gândesc la escapadele părintelui alături de Kathleen din ultimele zile, dar, așa cum știusem întotdeauna, necunoscute și ciudate sunt căile Bisericii.

De îndată ce am ieșit pe șosea, am tresărit la vederea unui furnicar de ofițeri de poliție pe motociclete. Apăruseră brusc și ne flancaseră mașina. În câteva clipe, am înțeles de ce era necesară atâta securitate. Aparent, se aflase unde era Kathleen.

Trotuarele se transformaseră într-o masă solidă de oameni care țipau și se îmbrânceau – cu toții încercând să o vadă pe tânăra fecioară americană. Mii de credincioși, dar și amatori de curiozități, se înghesuiau pe ambele laturi ale înguste șosele de beton. Se atârnavă de pasajele superioare, din piatră, ale drumului.

Kathleen îmi ținea mâna atât de strâns, că aproape îmi oprise circulația. Când ne apropiarăm de Porțile Vaticanului, de-abia puteam să mai respir.

— Doamne, Kathleen, am șoptit. Toți oamenii aceștia au venit pentru tine, tot ce se întâmplă este pentru tine.

— Nu, Anne, zise ea. Nu e deloc pentru mine. Nimic din toate astea. E pentru el. Pentru copilul din mine.

Ne aruncarăm privirea spre mărețele Porți ale Vaticanului, palatele cu stucaturi și crucile de aur care străluceau pretutindeni în înalt. Pe trotuarul cu buticuri și restaurante de pe Via Merulana, formând o coloană lungă, credincioșii o întâmpinau cu bucurie pe fecioară.

---

⁶ Corp de armată, înființat în anul 1506 de Papa Iulian al II-lea, pentru protecția Papei și a Vaticanului (n.tr).

Șoferul ne vorbește într-o engleză stricată:

— Ei spun că sunt 200 000 de oameni și asta este doar începutul.

Când trecuăm pe lângă mulțimea impresionantă, nenumărate flori bombardară mașina. Strigăte de bucurie se revărsară asupra noastră într-un val imens de emoție.

Partea din mine care rămăsese o bună creștină înțelegea foarte bine. Oamenii aceștia își doreau cu disperare să creadă în ceva. Scena copleșitoare, maiestuoasă care se desfășura în fața noastră ne mișca profund. Devotamentul și iubirea sinceră din privirile oamenilor erau umile. Mă trecură fiorii la gândul impactului pe care l-ar avea un miracol în această epocă așa-zis rațională, dar straniu de sensibilă. Tremuram de emoție și mă simțeam incredibil de năucă.

Intram în Vatican pentru prima dată în viață, șezând alături de o fată care, după cât se părea, avea să-l nască pe Mesia.

Îndoiala mea dispăruse complet. Aveam iarăși credință și era cel mai minunat sentiment pe care îl trăisem vreodată.

Pe măsură ce priveam la marea de chipuri, am simțit că mă metamorfozez. Un sentiment ciudat, care-mi dădea fiori, îmi cuprinse tot corpul. M-am uitat la Kathleen.

— Kathy, voiai să-mi vorbești, i-am amintit.

— Da. În ultimele zile, cât am stat cu părintele Rosetti, mi-am adus aminte de ceva. Așteaptă până ajungem la spital și mă liniștesc. Îți spun atunci. Încă mai este timp.

— Oare? am întrebat-o. Ești sigură?

— Da, sunt sigură. Este timp. Își întoarse privirea spre stradă. Doamne, uită-te la toți oamenii ăștia!

Fără îndoială, Kathleen habar nu avea de ce fusese ea aleasă pentru asta, dar un lucru era cert: își știa rostul. Știa de ce se află pe pământ. Eram la fel de mișcată ca și ea. Ochii îmi jucau în lacrimi.

Când mașina se opri în fața spitalului unde Kathleen urma să nască, am văzut un soi de gard colorat, format din ofițeri ai Gărzii Elvețiene care ne așteptau. Făcură repede un cerc de protecție în jurul limuzinei. Țineau deoparte mulțimea de oameni care fluturau batiste, săreau și se împingeau ca să o zărească pe Kathleen.

Câteva rânduri de preoți, în stihare albe și sutane negre care fluturau în vânt, au îngenuncheat și au făcut semnul crucii. Păreau cuprinși de extaz. Le-am perceput dragostea ca pe o forță fizică. Era copleșitoare!

Am coborât din mașină și i-am întins mâna fetei. După ce se strădui să iasă și atinse pământul cu picioarele, un murmur puternic cuprinse tot bulevardul.

Pe față o năpădi plânsul. Mie nu mi-au dat lacrimile, dar era cât pe ce. Mi-am amintit cuvintele lui Rosetti: *Tu ești cea mai puternică dintre noi toți... De ce trebuia să fiu puternică?*

Privirea îmi zbură spre mulțimea viu colorată și agitată. Am văzut o spărtură în gardul viu făcut de agenți și ofițeri de poliție. O mișcare rapidă.

Apoi l-am văzut. Inima mi se opri.

Era cel care ne urmărise pe mine și pe Justin.

Am strigat cât de tare am putut ca să acopăr larma:

— Acolo! Opriți-!l!

Arătam spre un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil kaki, cu un păr negru tuns scurt și ochelari. Era bărbatul din ținutul

francez – cel care dispăruse chiar în fața ochilor mei. Diavolul? Unul dintre îngerii căzuți? Un asasin?

Își făcea loc prin spărtură și înaintea încet spre Kathleen. Ceva în mâna lui strălucea în lumină.

— O armă! am strigat. O armă! Nu eram singura care o văzusem.

Inima îmi sălta în piept. Eu nu aveam pistolul, era împachetat în bagaje. Bărbatul se aplecase puțin mai în față și se apropia din ce în ce mai mult. Apoi începu să alerge spre noi cu brațul drept ridicat.

— Are o armă! am strigat din nou.

Apoi m-am aruncat între bărbatul care venea în viteză și Kathleen. Nu am stat pe gânduri nicio clipă.

Timpul se dilată. Gâtul mi se răsuci brusc spre dreapta. Pieptul îmi zvâcni, primind o îngrozitoare lovitură.

Apoi am dispărut în îmbulzeala de soldați căzuți și polițiști. Mă simțeam absorbită într-un hău.

În mijlocul zidului gros de oameni avu loc o explozie puternică, albă, orbitoare. Kathleen țipă lung și ascuțit. Am țipat și eu.

Polițiștii speriați își răsuceau bastoanele de cauciuc în toate părțile.

O auzeam pe Kathleen, dar nu puteam s-o văd.

— Anne! striga ea plângând. Anne!

Stăteam întinsă la pământ. Vedeam că bărbatul în impermeabil sângera. Avea răni la cap și la gât. În timp ce era târât spre autoduba poliției, mă țintui cu privirea. Vorbi în engleză, vărsând ură din el:

— Kathleen Beavier nu este una dintre oile lui Dumnezeu! Trebuie s-o omori. *Tu* trebuie să omori copilul. *Tu* trebuie s-o faci.

Dintr-odată, nu mai eram sigură dacă era același bărbat pe care-l văzusem în Franța. Vederea mi se întunecă și totul se învârti în jurul meu. Se derula totul atât de repede! M-am căznit să mă ridic în picioare, în ciuda sfaturilor și îndemnurilor polițiștilor italieni.

— Kathleen! am țipat, văzând că era dusă în spital.

Ea mă strigă pe nume și așteptă să vin, apoi ne grăbirăm amândouă să trecem dincolo de ușile grele. Ne-am îmbrățișat strâns.

— Am crezut că ai murit, că te-a împușcat și ai murit, rosti ea printre suspine. Of, Anne, mi-a fost așa de teamă pentru tine!

— Sunt bine, sunt bine, am murmurat eu, fără să-i dau drumul din îmbrățișare.

Mă gândeam că era o fată bună. Diavolul nu putea să fie înăuntrul acestei tinere femei. Nu înăuntrul ei. Colleen Galaher trebuia să fie aceea.

Și totuși, și ea mi se păruse o fată atât de cumsecade!

CARTEA A TREIA

Nașterea

90

Colleen se simțea surprinzător de bine, având în vedere că mai avea foarte puțin timp până la termen. *Curând voi fi mamă cu adevărat! Un copil micuț de tot va ieși din mine*, se gândi ea. Încă nu-i venea să creadă. Îi dădea o speranță și o bucurie care o ajutaseră să meargă înainte și să treacă peste nopțile lungi petrecute în căsuță.

Colleen făcea un ceai din plante medicinale pentru ea, mama ei și pentru sora Katherine. Tăie felii dintr-o bucată de pâine de casă, însemnată cu tradiționala cruce.

Simplul act al preparării unui ceai o ajuta să nu se mai gândească la tot ce se întâmpla, la toate acele lucruri pe care nu le înțelegea și pe care, probabil, nu avea să le înțeleagă niciodată.

Cum voi avea grijă de mama și de micuț? Voi putea să mă întorc la școală?

— Am doar paisprezece ani, șopti în cele din urmă fata. Măinile ei mici și pistruiate îi tremurau atât de tare, încât capacul ceainicului zdrăngăni. Vă rog, să mă ajute cineva. Sunt o fată cumsecade.

Aduse ceaiul și pâinea fierbinte în camera de zi. Unde era sora Katherine? Fusese acolo cu doar câteva minute în urmă.

Colleen o strigă. Niciun răspuns. Mama ei adormise din nou. Nu avea să se trezească timp de câteva ore. Descuie ușa de la intrare și ieși afară.

Sora Katherine nu era nicăieri.

O siluetă întunecată însă își croia drum, sus, pe cărare. Colleen văzu că era un preot! Of, Doamne, era părintele Flannery din oraș. Cum de îndrăznea să vină?

Se ascunse după niște grozame, ale căror ramuri formau o baricadă groasă. *O văzuse?* Credea că nu.

Nu suporta să fie în preajma lui. Era ceva în neregulă cu preotul acela. Trebuia să fie. Altfel, de ce ar fi atins-o și ar fi sărutat-o în casa parohială?

Colleen se strădui să parcurgă cât de repede putu cei

douăzeci de pași până la șopron. Împinse ușa cu greutatea corpului ei.

Gâfâind, se strecură înăuntru. Dintr-odată, se simți obosită și fără răsuflare. Și foarte, foarte speriată, îl auzi pe preot strigând-o patetic:

— Colleen, am venit să te binecuvânteț, copilă.

— Dumnezeu să mă ajute, dar nu o vei face, șopti ea. Colleen cuprinse cu privirea șopronul întunecos. Fânul de pe podea părea să facă vârtejuri în jurul picioarelor ei și un curent de aer cald îi mângâie obrazii. Gray Lady necheză în semn de întâmpinare. Fata se simțea protejată de ceva nevăzut. De ceva sau de cineva care o iubea.

În spatele șopronului se afla o boxă. Era întunecată și impregnată cu miros de lanolină, iar acum era ocupată de o oaie bătrână, ținută pentru lână.

— Taci, Bridey, zise Colleen spre oaie, dând-o la o parte. Se strecură în cel mai îndepărtat ungher și se acoperi cu paie. Mirosul îi înțepa nările și se abținu să nu strănute.

Afară, glasul părintelui Flannery deveni lingușitor, plângăcios.

— *Colleeeen!* Hai, vino la mine. Sunt preotul tău.

Apoi vocea îi deveni tăioasă, plină de furie.

— Colleen, nu te mai ascunde! Am venit aici trimis de Dumnezeu.

Nu, nu cred. Dumnezeu nu pipăie și nu sărută fetele. Dumnezeu nu este un porc!

Colleen închise ochii și-i ținu cât de strâns putu. În cele din urmă, nu mai auzi decât sunetul scos de animale, care dădeau din picioare și mestecau fân în șopron. Aici era pace și mirosea plăcut. Prin pod se strecura o rază de soare, o săgeată strălucitoare de lumină.

Atunci își dădu seama. Se potrivea perfect. Aici avea să dea naștere pruncului.

Așa cum se întâmplase în Bethlehem, Dumnezeu îi arătase calea spre o iesle.

Nicholas Rosetti sosise în Maam Cross și îngrozitoarea, diabolica Voce încă îl urma, încercând să-i distragă atenția de la misiunea pe care o avea, să-i ia mințile. Ajunse aici înaintea lui Justin O'Carroll. Acesta plecase la Dublin să vadă un medic care o examinase pe Colleen.

Nimeni nu are dreptul să-ți ceară așa ceva. Să te condamni singur la chinurile ladului pentru eternitate, îi șopti Vocea în ureche. Eternitatea înseamnă o vreme lungă, foarte lungă, Nicholas. Tu habar n-ai, dar eu știu!

Părintele Rosetti se căzni să ajungă în camera mică de hotel. Își aruncă sacul pe podeaua cleioasă, acoperită cu un covor ros. Nici măcar nu se obosi să aprindă lumina.

Da, obișnuiește-te cu întunericul. Vezi tu, în lad, focul nu răspândește lumină. Nu știai asta, nu? Dar eu știu.

Se îndreptă spre o fereastră pe care șiroia apa și stătu acolo, privind orașul ud și liniștit. Trebuia să fie aproape de adevăr și totuși se temea că nu făcea decât să cadă în păcatul orgoliului crezând astfel.

Acum coșmarurile îl urmăreau nu numai noaptea, ci și în timpul zilei. Inima lui mare părea să o ia razna fără vreun avertisment și îi dansa în cadențe neregulate în piept. Dar își păstrase mintea ascuțită. Bestia recursese la șiretlicuri, iluzii, imitații, subminări, îl îndrumase pe căi greșite. Nicholas Rosetti vedea dincolo de toate acestea sau, cel puțin, așa credea.

Încă era în viață, nu? Nu fusese azvârlit în lad. Nu încă.

Curând, Nick, îl tachina Vocea. Ești atât de aproape de porțile eterne ale osândeii! Ai grijă pe unde calci. Foarte mare grijă. E o cădere lungă, foarte lungă.

În sac avea documentele care dezvăluiau ceea ce știa. Înainte să plece să o vadă pe Colleen Galaher va lăsa hârtiile în seiful hotelului.

Nu există loc ferit de mine, Nick. Încă nu știi asta?

O bătaie în ușa îl trezi din reveria lui chinuitoare. Ar trebui să fie Justin, slavă Domnului.

Dar în hol nu stătea Justin O'Carroll, ci un bărbat sfrijit, nu mai înalt de 1 în și 67 cm, îmbrăcat într-un costum de tweed de bună calitate. Părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani și avea aerul unui profesionist.

— Sunt Dennis Murphy. Deirdre mi-a spus jos, la recepție, că

ați sosit, spuse omul din fața ușii. Doctorul Dennis Murphy, adăugă. Acum paisprezece ani, am adus-o pe lume pe Colleen Galaher. M-am gândi că ar trebui să vedeți asta, vorbi el cu accent irlandez.

Rosetti rămase mut în ușă în timp ce doctorul Murphy îi întinse un plic pe care timpul își lăsase amprenta. În colțul din dreapta sus, era notat cu creionul un nume, în stilul frumos, cursiv dat de educația școlii catolice.

Rosetti luă plicul și citi numele inscripționat. *Colleen Galaher.*

Apoi desfăcu plicul și citi ce era înăuntru. Urechile îi țiuiră puternic și simți o gheară în coșul pieptului.

Lumea din jurul lui se prăbuși. Pielea îi deveni rece ca gheața. Asta avea nevoie să știe, nu? Acesta era semnul pe care îl căuta. Acesta *trebuia* să fie semnul.

Își ridică privirea, dar doctorul Murphy nu se mai afla acolo. Alergă pe hol, dar nici acolo nu era nimeni. Sună jos, la recepție, unde *exista* o Deirdre.

— Părinte, nu înțeleg, zise ea, Dennis Murphy a murit cu cel puțin zece ani în urmă. Doctorul Murphy este mort.

Rosetti închise telefonul și, imediat, auzi în mintea sa râsete puternice.

Deci unde este semnul tău prețios, Nicholas? Cum vei afla adevărul? Răspunsul este atât de simplu! N-o vei face.

În noaptea aceea, paznici înarmați stăteau în fața rezervei unde se afla Kathleen. Supravegheau holul, dar eu cercetam minuțios orice persoană care intra în cameră.

La spital erau foarte multe fețe străine și fiecare necunoscut era o posibilă amenințare pentru copil.

Se spunea că existau legiuni de diavoli, așadar, de ce nu puteau să pună stăpânire pe noi pur și simplu? Ce anume îl ținea pe Cel Rău la distanță? Trebuia să existe un motiv pe care eu nu-l înțelegeam.

M-am așezat pe un scaun tare, lângă patul fetei, și am urmărit știrile împreună. Tentativa de asasinare era reportajul principal. Un reporter cu o expresie aspră spuse că Kathleen Beavier intrase în Salvatore Mundi, un spital privat, unde veneau cardinalii și chiar Papa pentru îngrijiri medicale. O echipă de medici americani și italieni urmau să asiste nașterea, așteptată dintr-un moment într-altul.

Prima declarație oficială din partea spitalului Salvatore Mundi o dădu chirurgul-șef. Am urmărit anunțul pe CNN.

Doctorul Leonardo Annunziata era un bărbat brunet, elegant, care se apropia de cincizeci de ani. Se impuse cu ușurință în fața reporterilor, într-o sală de conferințe de un alb imaculat.

— Domnișoara Kathleen Beavier este într-o stare excelentă. Medicul vorbea în engleză și avea o voce plăcută. Anticipăm nașterea copilului în următoarele 12 până la 24 de ore. Suntem de părere că nu vor exista complicații.

Ne-am privit și am început să râdem amândouă, pentru prima dată de zile întregi.

— Pe doctorul Annunziata s-ar putea să-l aștepte o surpriză, zise ea.

În noaptea aceea, pe CNN se derulară numai știri negative. Dezastrele naturale de pe întreg globul continuau și, de fapt, păreau să se întetească.

În timp ce ne uitam la știri, ne țineam de mână. Nu exista nicio legătură logică între boli, foamete și evenimentele petrecute la Roma și Maam Cross, Irlanda, dar instinctul îmi spunea că o conexiune trebuia să existe și că, în curând, aveam să aflăm care era aceea.

— Poate că vine sfârșitul lumii, spuse Kathleen gânditoare. Sau poate că puiul meu va opri toate acestea.

Sau copilul născut de Colleen, nu m-am putut eu abține să nu gândesc.

Cu fiecare oră paranoia noastră se accentua. Percepeam scurgerea timpului deopotrivă ca prea lentă sau prea rapidă. Așteptarea chinuitoare se apropia de sfârșit, dar eu nu eram încă pregătită pentru ce avea să urmeze.

În sfârșit, Kathleen ațipi, iar eu simțeam că am nevoie de o pauză, trebuia să încerc să-mi limpezesc mintea. Cu greu puteam să fiu o stâncă a Gibraltarului când, la rândul meu, mă simțeam atât de nesigură și de șovăielnică.

Ieși la o mică plimbare, am auzit. Meriți.

Eu am spus asta? Cred că eu.

I-am spus paznicului din fața ușii ce aveam de gând să fac. Apoi am ieșit pe coridorul pustiu din marmură și piatră, care mirosea puternic a dezinfectant. Așezat într-un lung rând de statui religioase, un tânăr polițist italian cu o pușcă în mână privea în timp ce mă apropiam de el.

— *Signorina*, zise el. Își duse mâna la cozoroc, știind că eram însoțitoarea fecioarei. Se simte bine? Tânăra fată, Kathleen, e bine?

— Da, totul este în regulă, l-am asigurat. Acum doarme. Încălțările mele scârțâiau pe podeaua impecabil de curată și ecoul răsună în liniștea dimineții. Mă întrebam ce făceau Justin și Rosetti. Probabil că ajunseseră deja la căsuța unde locuia Colleen.

Mă gândeam adesea la Colleen și o făceam cu drag. Era mai mică decât Kathleen și, mai mult ca orice, foarte inocentă. Mi-am amintit pielea ei albă, transparentă și aura trandafirie pe care părea s-o emane.

Ambele fete păreau perfecte pentru rolul destinat lor. Dar atunci, care dintre ele se prefăcea? Care ar fi putut fi o mincinoasă?

Am ocolit un alt ungher întunecat și am realizat că ajunsesem la capătul celălalt al clădirii. Mersesem prea departe.

Mă cuprinse brusc neliniștea, așa că m-am întors și practic am alergat înapoi spre încăperea unde dormea Kathleen. Era în siguranță? Cum de m-am dus așa departe? Ce-a fost în capul meu?

Am dat buzna în mica încăpere. Kathleen dormea împăcată. Cu răsuflarea întretăiată, m-am aplecat peste ea și am urmărit-o dormind liniștită pentru o bună perioadă de timp.

Recent, citisem câteva cărți pe tema maternității. Înăuntrul fetei, mă gândeam eu, se afla un copil care stătea cu capul în jos în pântecul ei, asemenea unui acrobat de la circ. Copilul ținea ușor cordonul ombilical cu o mânuță.

Capul era blocat în colul uterin. Membrele, degetele mâinilor, ale picioarelor, unghiile, sprâncenele și genele erau toate complet formate. Bătaia inimii era regulată și perfectă. Simțul văzului, al auzului și al pipăitului nu erau încă dezvoltate, dar aveau să se dezvolte curând, în urma expunerii la stimuli.

Copilul avea probabil 50 de centimetri și puțin peste 3,5 kilograme – dimensiuni obișnuite. În fiecare celulă minusculă a creierului existau iubirea și bunătatea, capacitatea pentru tristețe și fericire deopotrivă, genialitatea, spiritul, toată dragostea pentru frumos și dorința de supraviețuire în rândul rasei umane.

În toate aceste privințe, acesta era un copil ca oricare altul.

Mă rugam ca pruncul ei să fi tras biletul cel norocos, fiindcă mă îndoiam din toată inima că, chiar dacă ar ieși cu coarne și coadă, voi fi îndeajuns de puternică să-i iau răsufierea prețioasă.

Cum să omor un nou-născut? Orice nou-născut? Cum ar putea cineva să facă așa ceva? Dar, mai ales o femeie?

M-am așezat pe scaun și m-am înclinat ușor pe spate. Am privi prin fereastră și am zărit soarele, colorat în nuanțe de portocaliu-aprins și roșu, răsărind deasupra cartierului Trastevere.

Era un răsărit superb.

Și, cu siguranță, un semn.

Am ațipit pe scaunul de lângă pat. Kathleen a gemut în somn și m-a trezit brusc.

— Anne, a sosit timpul, îmi șopti repede.

Era patru dimineața. Eram singure în rezerva 401-401A a spitalului Salvatore Mundi, amândouă îngrozite și pretinzând că nu exista niciun motiv de îngrijorare.

Clădirea spitalului avea patru etaje, era construită din cărămidă de culoare galben-pai și avea ferestre mari, în genul celor din biserică. Era înconjurată de un zid înalt de cărămidă, adăpostită la umbra unor pini înalți.

Auzisem că în afara zidului se adunaseră 80 000 de oameni. Alte sute de mii se adunau în Piața Sf. Petru.

Mă tot întrebam ce se întâmpla în acest timp în micuțul târg Maam Cross din Irlanda.

Lângă mine, în rezerva de spital de un albastru-deschis, reconfortantă, Kathleen își cuprinse abdomenul cu mâinile. Scoase un sunet, o combinație între un geamăt și un țipăt. Apoi se relaxă la loc.

— Kathy, nu împinge, i-am spus. Nu împinge deocamdată, într-un fel, mă simțeam de parcă aș fi născut eu. Așa, respiră... și acum, odihnește-te.

— Doamne, mă doare atât de tare! zise ea printre dinți. Părul ei lung și blond era transpirat. Chipul îi era deja tras din cauza efortului. Știam amândouă că încă nu era pregătită să nască. Dar mai avea puțin.

În timp ce-i puneam un șervețel umed pe frunte am remarcat că fata se uita undeva, dincolo de mine. I-am urmărit privirea și mi-am dat seama că nu mai eram singure. M-a speriat al naibii de tare.

Sub arcada din piatră care dădea în încăperea, stătea un bărbat. Un bărbat în vârstă, demn, pe care l-am recunoscut imediat.

Papa Benedict al XVI-lea venise în persoană să o vadă pe Kathleen.

Razele oblice ale soarelui de dimineață, care pătrundeau prin fereastră, îi învăluiră umerii înguști făcându-l să pară asemenea unei icoane din aur pur, de parcă nu mai avea nimic omenesc în el.

Ne-am privit reciproc. În cele din urmă, Papa vorbi:

— Kathleen, ai ceva de spus? Vrei să te spovedești? o întrebă pe fată pe un ton plin de forță. Sunt aici să te ajut.

Kathleen păli.

Apoi, brusc, avu o criză. Își dădu ochii peste cap. Nărilor i se lărgiră. Deschise gura mai mult decât credeam că este posibil. Începu să țipe, iar și iar. Nu mai fusesem niciodată mai surprinsă sau mai speriată. Subit, am avut senzația că n-o cunosc absolut deloc pe Kathleen.

Când m-am uitat înapoi spre ușă, am văzut că Papa Benedict pleca. Nu a privit înapoi.

Un preot tânăr și arătos, cu părul negru, stătea cu fața spre superba terasă de piatră a Palatului Apostolic. În fața lui, se aflau mai mult de 400 000 de oameni, care umpleau până la refuz grandioasa Piață Sf. Petru, întinzându-se cât puteai cuprinde cu privirea.

Vorbi la un microfon pe care îl ținea în mână. Vocea lui plină, de bariton, tună peste marea masă de capete din Piața Sf. Petru. *Acesta* era motivul pentru care îmbrăcase haina preoțească – această putere glorioasă, această măreție.

Mulțimea din Roma răspunse rugăciunii sale în cor, cu puterea unui tunet.

În Mexico, aproape trei sferturi de milion de credincioși participau la o slujbă la fel de impresionantă în interiorul și în jurul Bazilicii Guadalupe, locul unde Binecuvântata Fecioară i se arătase unui localnic indian în secolul al XVI-lea.

În Spania și Olanda, în Franța și Belgia, în Polonia, Germania, Irlanda și Anglia, mărețele catedrale începeau să se umple din nou la întreaga capacitate. Locuitorii Europei doreau să creadă iar în ceva. Acum, aveau în ce.

La răsăritul soarelui, șiruri lungi se revărsară în bisericile din Amsterdam, Munchen, Paris, Bruxelles, Frankfurt, Londra, Madrid, Hamburg, Varșovia și Berlin. Versurile imnului *Ave Maria* se înălțau maiestuos în aerul de toamnă.

În Statele Unite, un satelit TV a permis conexiunea imediată a celor din New York, din Vestul Mijlociu și din California. Orice om care avea un televizor în casă urmărea știrile să afle despre naștere.

La Los Angeles, se ținu o întrunire specială în amfiteatrul Hollywood Bowl, proiectat de Frank Lloyd Wright. Întins pe o suprafață de peste 50 de acri, în amfiteatru puteau intra mai mult de 70 000 de oameni. Acustica naturală era furnizată de dealurile dimprejur, făcând microfoanele de prisos pentru celebritățile și oaspeții religioși.

În acea dimineață, slujba fu ținută pentru o numeroasă adunare de familii și prieteni ai celor loviți de poliomielită. Spuseră rugăciunile împreună. Se rugau pentru un miracol. Se rugau la Fecioară să-i vindece, cu blândețea Sa, pe cei dragi.

La Bazilica Sf. Petru, eoul glasului tânărului preot continua să se răspândească între colonade și coloanele antice deosebit

de impunătoare.

— Roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre. Amin.

— Avem credință în voia Domnului! strigau oamenii împreună, într-un cor asurzitor.

În toată lumea, după ani de greutate, după decenii de slăbire a spiritualității, foarte mulți oameni încă mai aveau credință.

Dar bolile, foametea, izbucnirile inexplicabile de poliomielită, mai ales la copii, își continuau neabătut drumul.

Pretutindeni, oamenii vorbeau despre Apocalipsă, despre sfârșitul lumii.

Ceea ce explica, poate, de ce, dintr-odată, atâția oameni mergeau la biserică.

Justin și Rosetti se apropiau de casa Galaher. Niciunul nu mai văzuse vreodată atâtea păsări. Copacii erau plini de ele, precum și cerul întunecat.

Fordul englezesc bâzâia de-a lungul drumului de țară care șerpuia lin. Justin simți apăsarea cerului metalic, greu, care se ridica deasupra lui. Era pus la încercare acum. În minte îi răsună o voce puternică.

Știi că n-ar trebui să fii aici. Credința ta nu-i îndeajuns de puternică. Nici măcar nu mai vrei să fii preot.

Vrei să fii cu ea. E singurul lucru care mai contează pentru tine. O iubești pe Anne Fitzgerald mai mult decât îl iubești pe Dumnezeu. Pleacă de aici.

Du-te la Anne.

Sau mori!

Nu putea să pună capăt gândurilor tulburătoare. Se întrebă dacă părintele Rosetti îi simțea chinul interior. Întoarse mașina pe aleea care trecea printr-un câmp deschis.

În cele din urmă, ajunseră la casa Galaher, situată la ieșirea din Maam Cross. Dar e ciudat, se gândi Justin, privind la bizarul șopron tencuit care apăruse în fața prăfuitului lor Ford Cortina.

Nu era ca înainte. Ceva se schimbăse.

— Ceva nu-i în regulă, murmură el și opri mașina în fața casei.

Rosetti nu scoase o vorbă. Tăcuse mai tot timpul drumului.

Justin studie casa mică. Văzu o antenă TV pe care nu și-o amintea. Arăta ca o ramură răsucită, prinsă de acoperișul din stuf. Atârna, ca și cum fusese azvârlită de o furtună. Iarba era galbenă acum, nu mai avea acea culoare verde-aprins. Căsuța părea să se lase într-o parte.

Nu era bine deloc, și era aproape sigur că memoria nu-i juca feste. Totul arăta diferit sau era numai imaginația lui?

Șiretlicuri! gândi iarăși. Diavolul recurge la șiretlicuri. Diavolul este aici, la Maam Cross?

Când ajunseră la ușă, văzu că Rosetti deveni extrem de agitat. Deschise ușa grea din lemn fără să bată. Căută prin casă timp de câteva secunde și apoi ieși în fugă afară. În ochii măriți i se citea groaza.

— Justin, mama fetei este moartă. Atârnă de tavan. La fel și călugărița de la școala de maici. Trebuie să o găsim pe Colleen.

Ajută-mă, părinte.

O luară spre hambar și în față le apăru un tânăr preot voinic. Vântul îi răsfiga pletele roșcate. Preotul le blocă intrarea în hambar. Avea pumnii strânși și ochii măriți.

— Colleen e aici înăuntru, zise el tare. Eu sunt părintele Flannery, de la parohie. Eu am grijă de ea acum. Noi avem grijă de ai noștri.

— Dispari, Satană! urlă Rosetti la preot. Nu ai nicio putere asupra mea! Nu ai nicio putere asupra părintelui O'Carroll. Nu ai nicio putere aici pe pământ. Cel puțin, nu încă.

Rosetti îl împinse pe preotul roșcat dintr-o singură mișcare puternică. Flannery își recăpătă imediat echilibrul. Trecu pe lângă Rosetti și se aruncă din nou între el și intrare.

— Nu puteți să intrați! Nu vă privește! Fata e de-a noastră!

— Nu! țipă Rosetti cu toată puterea. Niciodată! Nu ai nicio putere asupra acestei biete copile inocente.

În timp ce Justin îi privea, Rosetti înșfăcă o furcă sprijinită de șopron.

— Mișcă, îl avertiză pe un ton ce anunța pericolul. Mișcă sau îți străpung inima drăcească!

— E copilul meu, zise deodată preotul șuierând și chipul i se schimonosi de furie. Eu sunt tatăl acestui copil. Eu sunt *unul* dintre tații copilului! zise și apoi râse zgomotos.

— Tu nu ești tatăl! izbucni Rosetti. Ținea furca în ambele mâini, ridicată la nivelul pieptului lui Flannery. Ai venit din lad și acolo te vei întoarce!

Nicholas Rosetti înfipse cu putere furca în pieptul preotului roșcat. Acesta căzu pe spate și rămase nemișcat în noroiul din curte.

Ochii săi goi erau ațintiți spre ceruri.

— Du-te direct în lad! zise Rosetti.

Nicholas Rosetti purtă fata pe brațe afară din hambar. Colleen își vârî capul sub bărbia lui. Părea să se lase complet în voia lui, acceptându-i protecția. Era atât de tânără și atât de aproape de a naște!

— Mințea, zise Colleen. Nu știu de ce, dar mințea. Nu e tatăl acestui copil. Vă jur. Trebuie să mă credeți.

— Știu, Colleen. Nu-ți face griji. Trebuie să fii puternică de dragul copilului.

Rosetti i se adresă lui Justin, care îl urma îndeaproape:

— Sora Katherine nu a fost îndeajuns de puternică! zise el în timp ce traversau curtea. Noi trebuie să fim puternici, Justin. Ieri mi-ai cerut să am încredere în tine. Ei bine, am. Am încredere doar în noi doi. Atât. Nu pierde din ochi corpul părintelui Flannery. Dacă este necesar, *ucide-l din nou pe Flannery!*

Când pătrunse în căsuță, pe Justin îl cuprinse amețeala. Totul se învârtea în jurul lui. Camera de zi arăta altfel. O pendulă mare de mahon care atingea grinda ticăia sumbru. Nu fusese aici înainte.

Doamne, tocmai asistase la uciderea unui preot. Și nu făcuse nimic. De ce?

Deoarece credea în rău? Deoarece era înconjurat de el? Deoarece ladul era chiar aici, pe pământ?

— Copilul Beavier ar trebui să se nască în secret. Ferit de ochii lumii, exact ca acesta, se plânse Rosetti. Mulțimea din Roma... e o mare greșală.

— De ce suntem aici? Întrebă Justin. De ce Colleen?

— Și eu îmi pun aceeași întrebare, părinte. Vom afla foarte curând.

Aplecându-se ca să evite grinzile grele, Rosetti și Justin intrară în încăperea mică prin bucătărie. Justin dădu la o parte păturile uzate. Îl ajută pe Rosetti s-o așeze pe fata însărcinată confortabil pe pat.

— Oh, durerea e îngrozitoare, țipă Colleen. Își încleștă pumnul în jurul crucifixului care-i atârna de un lanț la gât.

Rosetti se uită spre Justin.

— Justin, vrei te rog să-mi aduci patrafirul? Și Manualul. Era evident că fata avea spasme severe și intrase în durerile nașterii. Fața ei pistruiată părea lipsită de viață. Era acoperită de sudoare. Justin văzu că, sub pături, în pântecul umflat al fetei, pruncul se

mișca.

— Unde este medicul? Întrebă el deodată. De ce nu a ajuns doctorul până acum?

Rosetti se încruntă.

— Noi vom aduce copilul pe lume, șopti el.

Cerul nu fusese niciodată atât de întunecat și de rău prevestitor deasupra Romei. Apoi săgeți de lumină fulgerară orașul. Ploaia cădea torențial.

Sala de nașteri din spitalul Salvatore Mundi era liniștită, încăpătoare și strălucea de curățenie, deși fetei i se păru probabil înfiorătoare ca o morgă. Mie cel puțin, îmi lăsa această impresie.

Kathleen părea să se simtă din nou bine. Țipase și-și pierduse controlul când intrase Papa în rezerva ei, dar acum era din nou ea însăși și nu-și amintea deloc vizita lui sau reacția ei, îngrozitoare, aproape violentă.

Un grup agitat de surori medicale, îmbrăcate în halate de un alb imaculat și cu bonete pe cap, trecuse repede la treabă, asistând echipa specială de medici. Părinții fetei veniseră la spital, dar niciunul dintre ei nu părea să se simtă confortabil în sala de nașteri. Și, aparent, nici Kathleen nu le dorea prezența acolo.

— Anne, tu rămâi? mă întrebă îndată ce plecară ei.

— Bineînțeles. Stau cât vrei tu.

Două dintre surorile medicale o mutară fără niciun efort din cărucior pe masa de nașteri și Kathleen închise ochii.

Surorile începură să o pregătească. Cu grijă, îi prinseră picioarele în bride obstetrice de metal, reci. Atât.

Rotiră o oglindă în așa fel încât să se poată vedea. Se uită în propriii ei ochi și m-am întrebat ce anume vedea ea acolo.

— Nu! Vă rog! țipă Kathleen de răsună întreaga sală.

— Liniștește-te, Kathleen! Totul merge de minune, auzi o voce liniștitoare de bărbat.

Ne întoarserăm amândouă capul spre locul de unde venise vocea.

Am văzut un bărbat arătos îmbrăcat într-un halat alb. Ochii căprui îi străluceau de încântare. În spate licărea supărător o rază de lumină. Parcă țâșnea din ochiul drept al medicului.

— Eu sunt doctorul Annunziata. Ți aduci aminte de mine? Am făcut cunoștință seara trecută, în rezerva ta. Kathleen, aș vrea să-ți dau ceva care să te ajute să naști. Noi îi spunem anestezie epidurală. Bine?

Kathleen răspunse cu un geamăt adânc.

— Nu mă simt bine. Cred că ceva nu e în regulă. Am o senzație ciudată în stomac. O senzație foarte neplăcută. Ca și

cum ar fi mai mulți copii, nu doar unul singur.

Medicul Annunziata dădu din cap, în semn că-i înțelege temerile.

— E doar un copil, îți promit. Chiar dacă nu mă crezi, află că, până acum, totul a decurs absolut perfect. Ești sănătoasă tun, așadar ai starea necesară pentru a avea un copil superb astăzi.

— Sper, îngăimă Kathleen.

Un al doilea medic înfipse în ea un ac subțire și lung. Mă durea numai vederea aceluia ac care-i pătrundea în carne. Apoi văzu că o priveam de după o mască albă, sterilă.

— Nu vei pleca, așa-i? Indiferent ce se va întâmpla?

— Indiferent de ce se va întâmpla, i-am promis și am mângâiat-o. Nici dacă aș fi vrut, nu puteam să plec. Aveam de îndeplinit o misiune.

— Kathleen, vei avea un copil frumos, îi zise medicul. Acesta este cel de-al 4364-lea copil pe care îl aduc pe lume. Știi? E cât se poate de adevărat. E o nimica toată, îi șopti apoi ca s-o îmbărbăteze. Nu se poate întâmpla nimic rău.

Nimeni nu avea cum să înțeleagă prin ce trecea Kathleen. Fetei încă nu-i venea să creadă că i se întâmpla așa ceva. În această privință, nu se schimbaseră nimic de când cu clinica de avorturi din Boston. Închise ochii și-i strânse cât de tare putu.

Așa, era totul mai viu și mai luminos decât în sala de nașteri. Avu senzația că cineva o ridică și o poartă departe de Salvatore Mundi. În veșnica mișcare a universului și în timpul infinit, copilul ei era ne semnificativ.

Totul este peste puterea mea de înțelegere. E oribil. Trebuie să fie un coșmar.

Ce se întâmplă? Oh, Doamne, mor? se gândi ea. Te rog, lasă-mă să mă trezesc din visul acesta.

— Împinge, o auzi pe Anne îndemnând-o și, pentru o clipă, vorbele ei o aduseră înapoi în prezent. Părintele Rosetti îi spusese să aibă încredere în Anne, indiferent ce avea să se întâmple. Avea încredere în ea. Anne era singura pe care se baza. Anne era cea mai bună dintre toți cei aflați în încăperea, cea mai puternică, poate cea mai sfântă.

Printre genele-i întredeschise, o imagine îi trecu fugăr prin fața ochilor. *Se întâmpla acum nouă luni. Era noaptea cu dansul, 23 ianuarie.*

Își aminti totul ca și cum se petrecea din nou.

Rochia ei, o creație Vera Wang de satin, de un verde-pal, pentru care își implorase mama în magazinul din Boston ca să i-o cumpere era șifonată, ridicată până sub sâni. Pe piept simțea o greutate apăsătoare. Abia izbutea să respire.

Se văzu în Mercedesul galben în viteză. Da, își amintea asta. Jaime conducea și arăta absolut superb. Îi vedea fiecare detaliu al feței și al părului și felul în care o privea. Frumusețea lui o speria, dar îi făcea o mare plăcere în același timp.

Mașina avea un interior închis la culoare, lucios și un bord plin de becuțe strălucitoare. La radio se auzea tare muzică rock, o trupă după alta – Matchbox 20, Silverchain, Green Day, 'N Sync.

Apoi totul se schimbă – într-o clipită.

Au oprit în parcare, iar el voia să meargă până la capăt. Aștepta același lucru de la ea. Brusc, Jaime începu să țipe la ea, acoperind muzica rock. Folosea un vocabular obscen, crud și deosebit de sugestiv. Kathleen își ținea ambele mâini la urechi.

Se aflau la Sachuest Point, în întuneric și în ceață, târziu în noapte. Nu mai era nimeni prin preajmă.

— Ți-am spus *nu!* strigă în cele din urmă la el. Nu înseamnă *nu*. Jaime, te rog! Te rog, ascultă ce-ți spun. Să nu cumva să îndrăznești să mă atingi! Du-mă acasă! Mă exprim destul de limpede pentru tine?

Apoi, Jaime o luă complet razna, deveni furios și amenințător. Kathleen îi simți mâna prinzându-i grosolan sâni, presând-o între picioare. Vocea lui Jaime deveni brusc mult mai joasă și înfricoșătoare. Era mai greu decât ea cu 50 de kilograme și avea forță.

Îi era îngrozitor de frică de el. Și se simțea atât de neajutorată în parcare pustie și întunecată!

Nu știa ce să facă sau cum să-l oprească. Îl mușcă adânc de mâna întinsă. Jaime urlă de durere.

Deschise ușa de pe partea ei și apoi o împinse brutal. Jaime striga la ea, folosind cuvinte obscene, cele mai dure pe care le auzise ea vreodată, chiar și la școală. Fața lui era incredibil de roșie.

— Du-te acasă pe jos, Ice Queen⁷! Du-te pe jos, curvă!

Dintr-odată, o altă mașină trase la locul îndrăgostiților.

Din ea ieșiră doi băieți. Se clătinau, păreau beți sau drogați, ori ambele. Îi cunoștea. Erau Peter Thompson și Chris Raleigh. Merseseră în spatele Mercedesului?

Kathleen se împiedică pe șoseaua înghețată care-i scârțâia sub picioare. Mirosul oceanului rece ca gheața îi umplu nările. Corpul îi tremura din cauza frigului usturător.

Jaime și ceilalți doi băieți veniră pe la spate. Jaime se repezi la ea. Niciodată nu mai văzuse pe cineva care să-și piardă complet controlul și atât de furios ca el. Ceilalți doi băieți erau aproape la fel de răi.

Nu voia să-și mai amintească nimic din noaptea aceea.

Nu voia să și-l amintească pe Jaime Jordan și ceea ce se întâmplase cu adevărat la Sachuest Point.

— Împinge, Kathleen, auzi ea.

---

⁷ Regina de Gheață (n.tr).

Transpirația îi curgea șiroaie lui Justin de pe frunte pe obraji. În dormitorul micuț era zăpușeală și un aer închis, neplăcut. Era cea mai intimă experiență de care avusese vreodată parte – să asiste la o naștere, să vadă această copilă aducându-și pruncul pe lume.

Auzea la nesfârșit cuvintele dinlăuntrul său: *Dacă nu crezi că acum se întâmplă un miracol, o naștere divină cum poți să spui că ai avut vreodată credință?*

Colleen Galaher se dilatase deja îndeajuns și se străduia din greu să nască pruncul. El era chiar acolo, lângă ea.

Justin se întreba dacă fata de paisprezece ani fusese pregătită în vreun fel pentru durerea intensă prin care avea să treacă. Acum, înțelegea puțin din ceea ce i se întâmpla unei femei la naștere. Experiența îl umplu de umilință. În același timp, simți dragoste și tandrețe pentru răbdătoarea fată aflată în suferință. Și, mai mult ca orice, se simțea binecuvântat.

Dacă nu crezi că acum se întâmplă un miracol...

Dar credea, pentru numele lui Dumnezeu, credea cu adevărat!

De câteva ori, gândul îi zbură dincolo de micuța încăpere din Maam Cross. Se întreba ce se petrecea la Roma. Îi era îngrozitor de frică pentru Anne și Kathleen. Nu și-ar ierta niciodată dacă li s-ar întâmpla ceva rău.

În ultimele minute suferi o schimbare profundă. Începea să creadă că micuța Colleen era adevărata fecioară, că al ei era pruncul divin. Dacă așa stăteau lucrurile, ce urma să se întâmple la Roma? *Ce se întâmpla de fapt?* Fusese Anne pusă în pericol de părintele Rosetti?

În patul îngust cu pături zdrențăroase, copila irlandeză plângea încet și încerca să fie curajoasă. Era mult mai drăguță decât crezuse. Nașterea copilului ei era tensionată și înfricoșătoare, dar era totodată și cel mai frumos lucru la care asistase vreodată Justin în viața lui.

— Fii gata pentru orice, îl auzi pe Rosetti avertizându-l din partea cealaltă a patului. Te lași purtat de gânduri. Concentrează-te, Justin, rămâi aici cu noi!

— Sunt aici, părinte. Sunt pregătit.

— Ești pregătit pentru asta? Întrebă Rosetti.

Justin privi atent. Un cap micuț începu să iasă dintre

picioarele subțiri ale fetei. Brusc, vedea viața într-un fel pe care nu-l înțelesese înainte. Înțelese ceva legat de căsătorie, dragoste și sex, ceva ce nu concepuse înainte.

Justin întinse mâna și și-o plasă cu grijă sub capul micuț al copilului. Avea un păr des, închis la culoare, exact ca Iisus. Fu copleșit de admirație, de teamă și de uimire, toate laolaltă.

— E aici! anunță Colleen pe un glas evlavios, cald. A venit!

— Împinge, auzi Kathleen.

Împinse. Doamne, cum mai *împinse*. Îl *împinse* deoparte pe Jaime Jordan și încercă să alerge cât de repede putu spre drumul care ieșea din Sachuest Point.

Partea de jos a rochiei ei de satin era strâmtă și-i limita posibilitatea de mișcare. Și-o ridică în jurul taliei și alergă. Jaime înnebunea când nu obținea ce-și dorea. Ce era în capul lui? Ce făcea? Dar ceilalți băieți? Ce căutau acolo?

În spatele ei, ambele mașini accelerară, azvârlind pietricele, fum alb, nisip și praf. Jaime și ceilalți băieți se întorceau la Newport fără ea?

Oh, Doamne, îngheț de frig, realiză ea și intră în panică. Nu se poate să mă lase aici pur și simplu. Cum poate să fie atât de furios? Nu-i aparțin. Nu are niciun drept. Nu l-am dus de nas. Nu i-am promis nimic.

Lacrimile îi încețoșaseră vederea. Vântul puternic, aspru, care venea dinspre ocean bătea direct prin îmbrăcămintea ei și îi zbură de pe cap frumoasa cordeluță argintie. Fulgi pufoși de zăpadă se roteau în vârtejuri în jurul pantofilor ei cu talpă subțire.

Trebuie să se întoarcă după mine, altfel îngheț aici. Pot să mor. Voi muri!

Kathleen merse mai departe pe drumul greu. Nu avea de ales. Era singurul drum spre oraș și se întindea pe mile întregi.

Se îndreptă spre pâlcul de lumini îndepărtat care era orașul Newport. Oriunde privea, pământul avea o strălucire stinsă, sinistră. Oceanul mugea ca un escadron de avioane care zboară la altitudine joasă. Nimeni nu-i putea auzi strigătele după ajutor.

Se lovi cu un picior de o piatră ascuțită. Căzu și se izbi cu putere de pământ. Gemu și începu să plângă iarăși. Își scrântise piciorul. Se ghemui la pământ. Se simțea mai bine așa, decât să stea în bătaia vântului.

Se întrebă cum ar fi să adoarmă aici. Dimineața ar fi bine, numai să doarmă. Nu, ar muri. Ar îngheța de frig.

Cum putuseră Jaime și ceilalți să o lase singură aici?

Apoi auzi niște mașini venind în viteză pe șoseaua care ducea spre parc. Luminile puternice străluceau printre copacii dezgoliți, în sus, spre șoseaua întunecată și pustie. Imagini optice îi dansau în fața ochilor. Trimiteau cercuri roșii și violete. Rotocoale de

argint, ca într-o sală de bal feerică.

Kathleen se ridică în genunchi. Pietre ascuțite îi intrau în mâini. Își scutură rochia pătată și ruptă, care fusese odată atât de frumoasă...

Apoi, o lovitură veni din spate și o nimeri în direct în cap.

În timp ce căzu, îl recunosc pe Jaime. O lovide incredibil de tare.

Unde era? Cădea, cădea, cădea în întuneric.

— Își revine, auzi ea. Era Chris Raleigh. Era aplecat deasupra ei. Cu toții erau.

Peter Thompson își freca brutal mâinile de sânii ei. Apoi îi scoase din rochie. Mâinile băiatului erau îngrozitor de reci.

— Nu, te rog, șopti ea. Te rog, nu mă atinge. Te rog. Prin ceață, Kathleen văzu chipul amenințător al lui Jaime deasupra ei. Ținea ceva în mână. Fața îi era roșie și trăda un efort deosebit.

Ceva alb îi țușni din mână!

Kathleen știa ce e. Îi văzu penisul umflat. Jaime Jordan ejacula pe corpul ei. Era oribil, indescrribil, inimaginabil să-i simtă sperma caldă împroșcând-o.

— Împinge, auzi ea. Kathy, trebuie să împingi!

Kathleen țipă. Nu era în Newport! Își dădu seama că se afla în sala de nașteri din Roma. Chipuri acoperite de măști albe erau aplecate toate deasupra ei. Doctori și asistente medicale. Aplecați deasupra ei.

— Gata, Kathleen, liniștește-te! Trebuie doar să mai împingi. Împinge!

Ce se întâmpla? Se afla la granița dintre două realități – plaja de lângă Newport și spitalul din Roma. Trecea dintr-una în cealaltă, fără să se poată controla.

— Dați-vă jos de pe mine! Dați-vă jos de pe mine! Luați asta de pe mine! țipă ea.

Avea chiloții înfășurați în jurul gleznelor. Jaime își freca penisul între picioarele ei. Era umedă și lipicioasă acolo jos.

Jaime! Jaime o făcuse. Acum știa. În sfârșit, își amintea! Jaime o lăsase însărcinată în noaptea aceea, pe plajă.

Era virgină, însă nașterea copilului ei nu avea cum să fie divină. Oare așa era? Jaime Jordan o lăsase însărcinată. Era cât se poate de sigură. Își aminti totul de parcă se întâmplase cu câteva secunde în urmă.

Se auzi un plâns!

Cine plângea?

Unde se afla?

Își deschise brusc ochii. Bineînțeles. Era la spitalul din Roma. Simți un șoc puternic în corp, o senzație cutremurătoare, de parcă ar fi primit un pumn. Pelvisul i se contractă. Era obosită cum nu fusese niciodată.

Văzu luminițele din tavan mișcându-se ca niște sfârleze deasupra capului ei. Apoi pe asistentele și pe medicii care mișunau în jurul său și, în sfârșit, pe Anne, care stătea chiar lângă pat.

Apoi văzu capul copilului ieșind. Văzu un chip și leșină.

Colleen Galaher începu să plângă în hohote când văzu foarfecă ascuțită pătrunzând în abdomenul ei.

Ce-i făceau cei doi preoți? Se uită la părintele O'Carroll, care tăie cu grijă cordonul ombilical și imediat după aceea, preotul, transpirat și epuizat, îl înnodă. Părintele Rosetti îi ținea copilul în brațe.

Fata simți că i se făcuse dreptate. Era o fecioară adevărată, iar acum născuse copilul. Ce se va întâmpla cu ei de aici înainte?

Copilul era ținut sus, ca un miel minunat, ca un potir ridicat la Liturghia Sfintei Euharistii în mâinile puternice ale preotului.

Voia să-i vadă chipul. Surâse la acest gând.

Întinse mâinile și văzu că-i tremurau foarte tare. Era incredibil de slăbită; nu se simțise niciodată așa. Bineînțeles că nu; doar era mamă pentru prima oară.

— Părinte, te rog, lasă-mă să-l văd!

I se păru că lumina care pătrundea prin fereastră țesea un veșmânt de aur în jurul umerilor copilului. Avea ochii în lacrimi. *Sunt mamă.*

— Vreau să-l văd. Vreau să îmi văd copilașul. Pot?

— Imediat, Colleen.

Părintele Rosetti începu să frece gâtul copilului cu mișcări de du-te-vino. Apoi îl curăță de mucozități cu o bucată de pânză dezinfectată. Îi lovi ușor tălpile, ca să se asigure că respiră.

— E viu și sănătos, îi spuse pe un ton blând fetei. E foarte bine.

— Vreau să-l văd, îl rugă ea din nou. Vreau să-mi țin copilul în brațe.

Dar părintele Rosetti duse copilul afară din dormitor. N-o lăsă pe mamă să-și atingă pruncul. N-o lăsă nicio clipă să vadă chipul fiului ei.

O lăsă pe Colleen plângând. Fata încă nu înțelegea nimic din cele petrecute.

— Vă rog, copilul meu. De ce nu mă lăsați să-mi văd copilul?

Cei doi preoți părăsiră în grabă căsuța singuratică și se îndreptară spre mașină. Cu siguranță arătau de parcă ar fi răpit copilul, gândi Justin. Dar poate tocmai asta făcuseră.

— Părinte, așteaptă, strigă el. Cum rămâne cu fata? Biata Colleen!

Dar Rosetti grăbi pasul, purtând în brațe copilul înfășat. Se urcă în grabă pe bancheta din spatele mașinii.

— Condu, părinte. Seminarul Woodbine. Mergi drept înainte.

— Dar fata? Colleen? insistă Justin.

— Îi trimitem ajutor când ajungem la Woodbine. Condu. Fă cum îți spun.

Mașina accelerează pe drumul de țară pietruit și se îndepărtă de căsuța părăsită. Îi ducea pe părintele Justin O'Carroll și pe anchetatorul-șef al Sfintei Congregații a Riturilor, care îl legăna încet pe nou-născut.

Justin fierbea de atâtea întrebări și avea sentimentul că făcea o greșală enormă. Ce aveau să-i facă copilului? Ce plan avea părintele Rosetti?

Care era adevărul despre copilul născut de Colleen? Dar despre cel născut la Roma de Kathleen? Avea un sentiment ciudat, rău-prevestitor.

Conduse mașina fără să scoată o vorbă. Se simțea amortit. Trăia un coșmar fără sfârșit. Ce căuta el în mașina aceasta? De ce el? *Răpise* copilul fetei. O lăsase pe biata Colleen singură, la doar câteva clipe după ce născuse.

— *Părinte Rosetti!* Nu pot să fac asta.

— Condu, fir-ar să fie! Te afli aici la ordinul Sfântului Părinte din Roma. Supune-te lui! Supune-te mie! *Condu!*

Pe drumul spre Costelloe, trecură pe lângă ferme în paragină, sinistre. Trecură de câmpuri întinse de cartofi și orz. Trecură de niște bărbați cu părul roșcat, care mergeau într-o căruță descleiată trasă de un măgăruș și care-i priviră încruntați și de o tânără femeie îmbrăcată într-un impermeabil, cu o bonetă din material plastic pe cap – o fată care-i aminti de biata Colleen.

Se întoarse cu fața spre bancheta din spate.

— Părinte, întrebă iar, cum rămâne cu biata fată?

Dar Rosetti refuză să-i răspundă. Trecuse într-o lume numai a lui, dar nu-și lua privirea de la copil nicio clipă.

Urcară pe un drum șerpuit și dădură peste o mlaștină secată.

O ceață înecăcioasă începu să se ridice din pământ, formând rotocoale, sfâșiindu-se imediat ce mașina goni direct prin ea. Cerul era incredibil de întunecat și de amenințător.

O teamă teribilă își făcu loc în sufletul lui Justin. Simțea că nu putea să respire. Se întoarse, încercând să-l zărească pe copilul înfășurat în pătură, dar nu reuși să-i vadă decât șuvițele negre.

— Unde anume se află acest Seminar Woodbine spre care ne îndreptăm? întrebă el.

— Drept înainte. E aproape. Ți-am spus, condu. Și te rog să taci din gură.

În acea clipă, drumul coti spre Marea Irlandeză și trecură de un mic indicator din lemn care anunța: *Woodbine 7 km.*

— Woodbine, repetă el pentru sine, ușurat că există un asemenea loc.

În timp ce conducea mașina de-a lungul stâncilor calcaroase, îl auzi pe Rosetti rugându-se în latină pe bancheta din spate. Justin își încleștă mâinile pe volan.

Auzi clar:

Requiem aeternam dona eis.

Îngheță. Părul i se făcu măciucă.

Recunoscuse sfintele rugăciuni din Ungerea Bolnavilor.

Rugăciunile romano-catolicilor pentru cei grav bolnavi sau recent decedați.

Rugăciuni pentru cei aflați în pericol de moarte.

Justin apăsă puternic pedala de frână.

Micuța mașină gri se răsuci mult spre stânga și lăsă o urmă adâncă pe caldarâm. Masca mașinii reteză și împrăstie un șir de arbuști de pin. Anvelopele scrâșniră și sunetul lor aducea a plânset de banshee⁸.

Mașina se roti cu 360°, printre pietre și tufișuri cioturoase, și, în cele din urmă, se lovi puternic de un brad bătrân.

Justin se izbi cu tâmpla de parbriz. Capul i se răsuci într-o parte și apoi bărbia îi căzu pe piept.

Deși rănit, văzu cu coada ochiului o mișcare, un salt iute.

Rosetti sărea din mașină. Într-unul din brațe ținea strâns o legăturică din pături roz. Copilul plângea și Justin știu că trebuia să-l salveze.

---

⁸ În folclorul irlandez, zână prevestitoare de moarte (n.tr).

Justin se rostogoli afară din mașină și se luă după ei, clătinându-se. Briza rece a mării îi biciuia fața și corpul. Cerul devenea din ce în ce mai întunecat. Vântul scotea un geamăt ascuțit, pătrunzător.

— Părinte! Părinte, te rog, oprește-te! Unde te duci? Părinte Rosetti! strigă Justin. Oprește-te, nemernicule! Criminalule!

Începu să alege, încordându-și mușchii și apăsându-și pieptul arzând de durere. În fața lui, copilul continua să plângă.

Marea Irlandeză i se arătă în fața ochilor imediat ce ajunse în vârful unui promontoriu pustiu, un bloc de piatră proiectat în afară, deasupra apei. Stânca înaltă și abruptă, învăluită în întuneric, îi tăie respirația.

Erau cel puțin 90 de metri până jos, unde valuri imense mugeau în momentul în care se izbeau de rocile ascuțite, asemenea unor pietre funerare.

Pretutindeni, deasupra apei, erau păsări, mii de păsări care țipau mai strident decât îi fusese lui dat să audă vreodată.

— Doamne Dumnezeule! urlă el. Ce se petrece aici? Justin sări, clătinându-se, peste o margine de 30 de centimetri, pe următorul platou de piatră, care era presărat cu licheni. Vântul aspru îi trecea prin haine și-i biciuia pielea. Se strădui să se ridice pe o piatră șistoasă care se înclina cu un unghi de 60°.

Broboane de transpirație îi străluceau pe frunte. Avea senzația că plămâniile lui erau gata să explodeze. *Doamne, dă-mi putere!*

La 9 metri deasupra lui, silueta lui Rosetti, înveșmântată în negru, stătea ridicată pe o altă stâncă înclinată. În jurul capului său, cerul era acoperit de păsări. Totul devenea incredibil de întunecat dedesubtul lor. Deși era miezul zilei, era întuneric ca noaptea.

Justin văzu o bucată din pătura roz. Copilul! Bietul prunc continua să plângă.

— Părinte, te rog, oprește-te! Nu poți fi sigur! Ești sigur?

— Ți-ai pierdut *credința*. Vocea puternică a părintelui Rosetti răsună între stâncile abrupte. Niciunul dintre voi nu mai crede! Nici în Domnul Dumnezeu, nici în Satana! Nu mai credeți în nimic!

Rosetti ținea copilul cu un singur braț. Erau amândoi pe marginea stâncii.

Un gând îl înfioră pe Justin. I se făcu greață. *Rosetti ar putea să fie însuși Satana. De unde știi eu că nu e așa? În acest moment, Satana ar putea să-l țină în mâini pe Mântuitorul omenirii.*

Trebuia să vadă cu ochii lui chipul copilului. Aceasta era misiunea lui. Doar de asta se afla aici, nu?

Îngrozit, îl văzu pe Rosetti ridicând copilul în aer cu imensele-i mâini. Ochii preotului deveniseră niște găuri negre, abisale.

Deasupra stâncii, păsările se năpusteau asupra lor. Mii de păsări zburau agitat în toate direcțiile. Zgomotul țipetelor lor era asurzitor. Vântul vuia aproape la fel de tare.

Justin era atât de înspăimântat, încât cu greu putea respira. Se petrecea ceva supranatural. Urechile îi țiuiau și începură să-l doară.

Vocea lui Nicholas Rosetti era aspră și de nerecunoscut.

— Aceasta este Bestia! Să nu te îndoiești, Justin! S-au împlinit toate semnele prevestite la Fatima. Fecioara m-a îndrumat întocmai spre acest loc, cu acest copil. Iată Bestia! Satana este atât de înțelept, nici fata nu a știut nimic. Îți este chiar atât de greu să crezi? Nu mai ai puterea să accepți ceva doar din credință? Crezi în Dumnezeu, Tatăl Nostru Ceresc? Doar credința ta te va salva acum, căci te afli în pericol de moarte. Toate aceste păsări negre, odioase, sunt diavoli. Îngeri căzuți. *Copilul* e stăpânul lor. *Copilul* le-a chemat aici.

Justin nu-și putea lua ochii de la bietul prunc neajutorat. Nu putea să creadă pur și simplu. Trebuia să vadă.

— Cine ești tu? urlă la Rosetti.

— Dacă ți-aș spune că sunt Arhanghelul Mihail? Te-ar mulțumi? Bine atunci, eu sunt *Mihail!* Eu sunt *Mihail*. Dacă altfel nu poți, atunci crede asta.

— Lasă-mă să văd copilul! Ai spus că ai încredere în mine. Lasă-mă să-l văd, părinte!

Deasupra lor, stânca se ridica la o înălțime de 60 de metri. Cele mai înalte ridicături păreau să străpungă norii. Din ce în ce mai multe păsări negre se strângeau în cerc peste capetele lor. Țipau nervos. Țipau la Rosetti. Erau acestea legiunile? Spunea Rosetti adevărul despre diavoli și despre copilul care le poruncea?

Justin își ocroti ochii și strigă iar la Rosetti:

— Cum poți să fii sigur? De unde știi că nu ții în brațe un prunc nevinovat? Părinte! Eu nu văd niciun semn.

— Ești ca Toma necredinciosul. Trebuie întotdeauna să vezi ca să crezi? Atunci cum poți fi sigur că Iisus Hristos s-a întrupat? Vocea lui Rosetti răsună de furie. Cum poți fi sigur că Iisus Hristos ne-a salvat sufletele de la focul etern al Iadului?

— Oare a făcut-o? Îl întrebă la rândul lui Justin. Ne-a mântuit el, ne-a scăpat de flăcările Iadului? Eu aș spune că porțile Iadului sunt larg deschise chiar acum.

— E timpul lor, e rândul lor. Dar îi putem opri. Încă nu au putere pe pământ. Ei pot acționa doar prin oameni. Copilul este om.

Ideea era monstruoasă și era în concordanță cu tot ceea ce citise Justin despre îngerii căzuți.

Îl cuprinsese amețeala. Purta el un dialog cu Diavolul? Sau lua parte lui Satana, împotriva a tot ceea ce era sfânt și bun în lume? Ce știa părintele Rosetti? Ce văzuse el? Ce ținea în mâini?

Justin știa că nu putea să privească în jos la vârtejul care-l ispitea, încercând să-l atragă dincolo de stâncă.

Încă o dată, strigă peste valurile care se izbeau de stânci, peste țipetele stridente ale pescărușilor, ciorilor și găștelor de mare care acopereau cerul deasupra falezei. Urlă peste țipetele diavolilor.

— Putem merge la Seminarul Woodbine! Putem exorciza copilul. Părinte! Stai să vorbim. Știi că e cel mai bine cum spun eu.

Justin privi spre cer și văzu umerii lați ai lui Rosetti încovoiindu-se în față. Preotul făcu cu grijă un pas înapoi, îndepărtându-se de marginea stâncii. Din colțul gurii, începu să-i curgă un lichid galben-închis. Din nas îi curgea sânge. Era pe moarte?

— Vino aici, părinte, spuse preotul Vaticanului, pe un ton ciudat de calm. Dacă trebuie neapărat, vino la mine. Vino să vezi copilul cu ochii tăi.

Justin făcu un singur pas pe stâncile șubrede, mișcătoare. Briza îi biciui față. Ceva îl avertiză să nu urce mai mult de atât. *Să nu se apropie de Rosetti și de copil. Să nu urce mai sus, pe stâncile alunecoase, învăluite în întuneric.*

Dar pași ferm pe stânca abruptă. Își simțea brațele ca niște blocuri de piatră. Îi era teamă că, dacă ajunge lângă Rosetti, nu va fi în stare să țină copilul. Îi era teamă că urma să moară, fără să fi știut adevărul despre cele două fecioare.

Piciorul greu ca de plumb se mișcă înainte, împotriva voinței

lui.

Când, în cele din urmă, își ridică din nou privirea, se uita direct în ochii învăpăiați ai părintelui Nicholas Rosetti.

— Vrei să vezi? Atunci privește, Justin O'Carroll. Desfată-ți ochii. Privește copilul. Privește! *Privește!*

Kathleen rosti în șoaptă:

— Doctore, copilul meu? E bine?

Era glasul unei fete de șaisprezece ani, nespus de emoționată și de temătoare. Glasul unei copile devenite mamă.

Își ridică privirea la copilul gol și oacheș. Medicul ținea bebelușul la capătul celălalt al mesei de naștere. Se căzni să-i vadă chipul.

— S-a întâmplat ceva? I-am întrebat pe doctorul Annunziata în șoaptă, ca nu cumva să mă audă Kathleen.

— Nu, nu, bineînțeles că nu, îngăimă el, dar nu știam dacă să-l cred sau nu. Medicul se comporta ciudat.

Între timp, ceilalți doctori și asistentele de la Salvatore Mundi se uitau la mamă și la copil în tăcere, copleșiți, aproape cu venerație. Ofițerii Gărzii Elvețiene priveau și ei și așteptau.

Agentii de pază încă păreau tensionați. Ce așteptau? Ce ordine aveau? Am remarcat că erau înarmați. Se aflau aici pentru protecția fetei și a copilului? Sau dintr-un alt motiv?

Șeful secției de obstetrică îi dădu copilului o palmă ușoară la funduleț. Micuțul își făcu datoria și începu să plângă, scoțând sunete fără îndoială *umane*, descumpănite.

Într-un sfârșit, doctorul Annunziata zâmbi. Toți cei prezenți, din partea Bisericii sau a spitalului, zâmbiră și ei la naturaleța răspunsului copilului. Chiar și membrii Gărzii Elvețiene se relaxară puțin și zâmbiră.

La rândul meu, încercam să gândesc pozitiv. Copilul era ca noi. Copilul era uman. Copilul era bun și frumos. O nouă viață apăruse pe lume și, ca întotdeauna, era un miracol.

Era însă nașterea totodată un *semn*? Fusese ea promisă la Fatima, cu mai mult de optzeci de ani în urmă?

M-am apropiat de doctorul Annunziata.

— Doctore, e vreo problemă?

Medicul se uită la mine.

— Nu, nu chiar o problemă. Dar e o... situație delicată.

Nicholas Rosetti își dădu seama că se liniștise brusc și se întreba dacă nu era doar un alt tertip folosit de Satana. Curând, avea să scape de imensa povară pe care o purtase de când îl întâlnise pe Papa Pius. Își încheiase ancheta, treaba lui se sfârșise. Credea că aflate adevărul.

— Trebuie să știi, strigă Justin O'Carroll încercând să acopere urletul vântului și țipetele înfiorătoare ale păsărilor. Părinte, urc la tine!

Doar dragostea și mila îl făcură pe Rosetti să-i mărturisească tânărului preot:

— Dacă nu mai ai pic de credință, atunci crede asta, zise el. Crede în *medicină*. Crede în *știință*. Ascultă-mă. Colleen Galaher a fost botezată *Colin* Galaher. Copilul s-a născut cu ambele tipuri de organe genitale. Medicul din oraș a făcut tot ce a putut.

— Nu înțeleg, răspuse Justin, făcând semn cu mâna spre copil. Ce vreți să spuneți?

— Colleen Galaher nu are ovare, spuse Rosetti răgușit. I-au fost extirpate.

Rosetti ținea copilul în aer. Avea un glas chinuit, aproape incomprehensibil.

— Copilul acesta este nimeni altul decât copilul diavolului. Copilul acesta va schimba lumea.

Un plânset înfundat izbucni de sub pătura roz și-l sperie pe Justin. Era plânsetul unui *prunc*.

Îndoiala îi invadează gândurile. Pe cine să creadă? Diavolul era inteligent și prezent pretutindeni.

Vântul înghiți iute plânsetul și păsările se adunară în jurul părintelui Rosetti. Păreau gata să coboare și să-i smulgă copilul din brațe.

Justin auzi un strigăt în agonie, venind de deasupra sa.

— Părinte O'Carroll, roagă-te pentru mine.

Preotul Vaticanului, ale cărui mâini tremurau, dădu la o parte pătura de lână. Șopti o rugăciune și, cu degetul, făcu semnul crucii pe fruntea nou-născutului. Micuțul urlă de durere și se zbătu cu putere.

Apoi, părintele Rosetti îi arătă lui Justin chipul.

Justin privi fix în ochii copilului – și mii de ochi îl priviră de acolo. Vedeă limpede nenumărați ochi, în interiorul celor ai pruncului. Legiunile erau chiar acolo.

Făcu un pas înapoi, se împiedică și fu cât pe ce să pășească în gol. Inima îi bătea cu putere în piept. La început, văzuse chipul unui copil, dar imediat, acesta dobândi chipuri nebănuite chiar în fața lui. Ce văzu el era grotesc. Deveni fața celui mai fioros animal, apoi a multor animale, cuprinse într-unui singur, și răgea plin de furie la el. Încercase să-l sperie și aproape că reușise.

Sunetul era hidos și nepământean. Animalul se smuci furios, cu o putere incredibilă și, apoi, când realizează că preotul nu-l elibera din strânsoare, își înfipse dinții ascuțiți în obrazul lui. Animalul, Bestia, urla neîncetat. Era ca și cum toți diavolii dinăuntrul copilului urlau în același timp.

Dar preotul nu se lăsă. Nicholas Rosetti continua să țină Bestia ridicată în dreptul feței lui.

— Ai văzut, Justin. Ochii, legiunile. Știi. Acum, întoarce-te la Roma. Fecioara adevărată este acolo. Te rog, părinte, roagă-te pentru mine!

Rosetti păși dincolo de marginea stâncii. Preotul și pruncul căzură în gol împreună. Timp de câteva secunde, părură să fie suspendați de o frânghie invizibilă. Copilul continua să se zbată și-și înfipse dinții în bărbia lui Rosetti.

Păsările pluteau în jurul preotului în cădere. Aripile lor huruiau ca niște mii de brațe de elice. Țipau și păreau să încerce să-l prindă pe Rosetti, să-l oprească din cădere.

Într-un sfârșit, Rosetti și copilul loviră apa învolburată și rece și dispărură sub valurile agitate și obscure. Un nor de fum se ridică din mare. Apa șuieră răsunător.

Păsările de mare de deasupra stâncii începură să țipe mai tare ca oricând și se năpustiră în număr mare în apă. Își schimbau forma, devenind lupi zburători. Plonjară în valuri, fără să mai apară, fără să mai iasă la suprafață.

În cele din urmă, Justin coborî stânca înaltă, rostind neîncetat printre suspine *Requiem aeternam dona eis*. Se ruga pentru sufletul nemuritor al lui Nicholas Rosetti și pentru propriul său suflet.

Văzuse chipul lui Satana.

Sesizasem din plin liniștea aproape nefirească ce se așternuse peste sala din spital. Mai întâi tăcere, apoi râsete și... din nou, tăcere.

Medicii, asistentele și tehnicienii de la Salvatore Mundi stăteau nemișcați, privind uimiți și oarecum temători la primele mișcări stângace ale copilășului. Arătau de parcă trăiau cel mai frumos și important moment din viața lor.

Era imposibil să fie cineva mai afectat ca mine. Începusem să tremur, simțeam că îngheț de frig, deși încăperea era încălzită.

La timpul potrivit, vei știi ce să faci. Ești cea mai puternică dintre noi toți. În mod repetat, auzeam cuvintele pe care mi le adresase preotul Rosetti când îl văzusem ultima oară.

Anne, mă rog și sper că acum știu adevărul despre tinerele fecioare. Dar Bestia trebuie ucisă.

Eram amețită și pe punctul de a intra în panică, dar, brusc, mi-am auzit numele. Cineva îl rostise cu o voce rezonantă și joasă. Nu știam ce să fac.

M-am uitat la medicul de lângă mine. *Nu el îmi rostise numele.*

M-am întors cu fața spre un tehnician cu părul șaten-închis, care monitoriza aparatul EKG. *Vocea nu era nici a lui.*

Îmi vorbi din nou. Mai tare. Mai ferm. Mai aproape.

Anne, mă îmbie. Trebuie să moară sau murim noi. Imaginează-ți o eternitate de suferință pentru omenire. Ucide Bestia, Anne! Ucide copilul acum!

M-am apropiat de medic. M-am apropiat de copil.

Tremuram din tot corpul.

În numele Tatălui, ucide-l pe copilul întunericului!

Un semn ni s-a promis în momentul nașterii, îmi spusese părintele Rosetti. Mă avertizase că este o chestiune de credință. Aveam eu credință? Și de ce eu? De ce am fost eu aleasă să fiu la Roma?

Am spus în gând câteva rugăciuni din copilărie. Bucură-te, Marie! Slavă Tatălui! Mă simțeam îngrozitor de singură în camera de spital.

Am auzit din nou Vocea gravă.

În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh – UCIDE COPILUL!

Măinile îmi tremurau și nu mai aveam vlagă în picioare. Cu

greu puteam să stau dreaptă, dar am mai făcut un pas spre copil.

Am inventariat cu privirea o masă pe care se aflau instrumente de metal ascuțite, folosite în timpul nașterii. Există un bisturiu pe care îl puteam folosi.

Gândul îmi provocă o stare de leșin. Era respingător.

Trebuie, Anne. Acesta este motivul pentru care te afli aici.

— Dați-mi-l, am rostit în cele din urmă, dar aveam senzația că vocea nu era a mea. Dați-mi copilul să-l țin. Să i-l dau lui Kathleen.

Am întins brațele, dar doctorul Annunziata se răsuci brusc pe picioare și dădu copilul uneia dintre asistente.

Ceva din privirea medicului mă puse pe gânduri.

Era imaginația mea? Sau observase ceva la Kathleen? Ceva ce trebuia să știu.

Medicul îmi vorbi încet, în secret:

— Fata nu mai este intactă. Kathleen Beavier nu mai este virgină.

I-am sesizat regretul din glas.

— Acesta nu este un copil divin. Dar este, fără doar și poate, un copil al Domnului.

Vocea din capul meu încetă brusc. Pruncul nu era Mântuitorul. Dar era un pui de om inocent.

Asistenta îl înfășă din câteva mișcări agile. Apoi îi arătă fetei bebelușul.

Kathleen își luă copilul în brațe. Începu să plângă. Am observat că micuțul avea aceiași ochi albaștri ca ai ei.

Kathleen se uită la chipul dulce al copilului și am văzut dragostea maternă învăluind-o.

— Fiul meu, zise ea. Puiul meu!

Credeam. Credeam în mamă și în fiul ei. Și mai credeam că ancheta se încheiase.

În sfârșit, se termina. Aparent, suferința se sfârșise pentru nenumărați alți oameni.

În seara aceea, se duse vestea că în India plouase acolo unde, timp de luni întregi, oamenii nu avuseseră parte decât de soare arzător și zăpușeală chinuitoare. În spitalele din Boston, Los Angeles și din alte părți, încetaseră să mai vină copii bolnavi de poliomielită. Ciurma care izbucnise violent în Mexic și Asia dispăruse brusc, miraculos. Era treaba altcuiva să interpreteze și să scoată de sub aripa misterului tot ceea ce se întâmplase.

În niciun caz a mea.

Încă nu știam ce se petrecuse în Irlanda. Nu puteam da de Justin sau de Colleen. Nimeni de acolo nu sunase la Roma, sau cel puțin eu nu știam.

La hotelul din apropiere îmi fusese rezervată o cameră și m-am hotărât să merg pe jos până acolo, de la spital. Eram epuizată, dar oricum, nu credeam că eram în stare să dorm.

Am încercat să mă țin departe de străzile principale, de teamă să nu fiu recunoscută. Nici nu știam numele străduței înguste și pietruite pe care pășeam, dar nu conta. Voiam să fiu singură, și eram.

Deodată, am fost răpusă în genunchi de o puternică lovitură în spate. Sufeream cumplit, dar când am reușit să mă întorc, nu am zărit pe nimeni.

Corpul începu să-mi tremure fără întrerupere.

O voce gravă îmi vorbi și simțeam în nări o răsuflare puturoasă, fierbinte.

Ți-ai dezamăgit Biserica. Ai ratat din nou.

Nu vedeam pe nimeni în jur.

— Nu cred, am protestat. Nu am ratat!

Am fost lovită din nou, chiar mai puternic decât prima dată. Apoi am fost ținută la pământ, cu fața pe strada pavată cu bolovani. În gură aveam praf și propriul meu sânge. Eram îngrozită, dar am refuzat să o arăt.

Ești îndărătnică și nesupusă. Și acum, ți-a venit și ție rândul să mori. Poți să te alături părintelui Rosetti și părintelui O'Carroll. Ei sunt deja morți. Au suferit o moarte cumplită în Irlanda.

— Nu! am strigat cât de tare am putut, cu nasul și gura lipite de pământ. Nu sunt morți. Lasă-mă în pace!

Am primit o altă lovitură cumplită, ca și cum mi-ar fi dat

cineva cu o bătă de baseball peste cap și ceafă.

M-am atins în locul unde promisem lovitura. *Nu era nicio picătură de sânge!*

— Nu-mi poți face niciun rău! am urlat, de data aceasta chiar mai tare.

M-am ridicat în picioare și am privit sfidător în direcția din care părea să vină Vocea.

— Unde ești? De ce nu te arăți? *Lașule!* am urlat. Brusc, în fața mea apăru Nicholas Rosetti.

Stătea în picioare, dar mi-am dat seama că era mort. Pielea îi era palidă și albăstruie pe alocuri ca de ceară. Nu-și mișca ochii deloc. Dar Vocea ieșea din gura lui, asemenea unui truc ieftin de ventriloc.

Ți-am spus că Rosetti e mort. Acum crezi în puterea mea? Încă mai crezi că nu-ți pot face niciun rău?

M-am uitat, îndurerată și șocată, la bietul părinte Rosetti. Apoi, în locul lui apăru Justin. Justin arăta mai plin de viață decât Rosetti. Trăia?

Încă mai crezi că nu-ți pot face niciun rău, Anne? întrebă iar Vocea.

— Da. Da. Cred, am strigat. Nu poți!

M-am îndreptat spre Justin cu lacrimi în ochi. Nu m-am oprit nicio clipă și, când am ajuns lângă el, am întins încet mâna.

Justin dispăru brusc, înainte să-l pot atinge.

— Nu ai nicio putere asupra mea! am urlat ca o nebună în strada pustie. În numele DOMNULUI, pieri! Nu-mi poți face niciun rău. Dispari! Naiba să te ia, dispari!

Nu mă lăsam. *Eram puternică.* Părintele Rosetti avea dreptate în această privință.

În secunda următoare am leșinat. M-am prăbușit la pământ ca un sac de nisip. Dar nu era un simplu leșin, ci o pierdere cumplită a cunoștinței, așa cum nu mi se întâmplase niciodată.

Îmi era teamă să nu mor.

Am trăit senzația că am ieșit din propriul meu timp și am avut o viziune amplă, complicată. Am încercat să fiu sceptică, așa cum se cade unui anchetator, dar nu am reușit. Viziunea era mult prea puternică, de-a dreptul copleșitoare. Nu aveam de ales, trebuia să o accept.

Am văzut o casă din lut, ridicată undeva deasupra unei piețe aglomerate. Aerul era uscat și fierbinte și am știut imediat că mă aflam într-un orășel numit Nazaret. Habar nu aveam cum, dar știam. O tânără fată cobora treptele dinspre casa de lut în care locuia.

Merse alături de mine. Mă privi cu niște ochi verzi-albăstrui fascinanți. Era foarte tânără și avea burtica mare. Am știut că fata aceasta care îmi zâmbea era Fecioara Maria. Era mama lui Iisus Hristos.

Am privit adânc în ochii Mariei și am zărit în ei adevărul despre feminitate, adevărul despre mine.

— Ai dreptate, Anne. Nu-ți poate face niciun rău. Nu aici pe pământ. Doar în Iad. Ești prea puternică să te poată atinge. Ești o persoană specială. Dumnezeu să te aibă în grijă și să te binecuvânteze!

La scurt timp după aceasta, nenumărate imagini îmi trecură prin fața ochilor. Apăreau și dispăreau în câteva fracțiuni de secundă. Mi-am dat seama că percepeam toate detaliile cu multă ușurință, ca și cum știam deja totul, iar viziunea era doar o simplă amintire.

În depărtare, peste o întindere de nisip, l-am văzut pe Iisus, dar parcă eram în prezent. Era ținut pe o cruce de lemn grosolană, cu membrele contorsionate grotesc. Apoi, eram lângă el, îi priveam chipul aflat deasupra mea și plângeam, văzându-l chinuit într-un fel atât de obscen și de înspăimântător!

Iisus era un bărbat plăcut, cu tenul închis. Avea ochii închiși. Corpul îi era biciuit și plin de răni. O coroană împletită din spini, hidoasă, îi străpungea capul. Citisem relatările din Evanghelie despre răstignirea pe cruce. Dar acum le înțelegeam pentru prima oară.

Imaginea se schimbă. Am avut o străfulgerare din prezent. Știam cine sunt și unde mă aflu. *Ce este viziunea aceasta?* m-am întrebat. Am înnebunit?

M-am gândit iar la Justin. Oare trăia?

Apoi gândul mi-a zburat la mănăstirea unde îmi depusesem jurămintele monahale.

Mi l-am amintit pe bietul părinte Rosetti și întrebările lui pătimase și am știut că, într-adevăr, murise.

Imaginile care se perindau cu repeziciune se schimbă. Ceva asemănător unui cutremur de pământ mă zgâlțâi. Priveam terorizată la un val de flux care acoperea străzile unui oraș mare. Clădirile se prăbușiră. Mii de oameni muriră într-o secundă încărcată de oroare și nenorocire. Am simțit prezența pătrunzătoare, atotputernică a Bestiei. Vocea îmi rosti iar numele și totul era atât de real! M-am rugat. *Resping Răul cu toată forța mea. Resping Răul. Resping Răul.*

Am deschis ochii.

Am simțit o mișcare înăuntrul meu. Era dureroasă dar, curând, s-a liniștit. Am știut că se întâmplase un miracol. Și mi se întâmplase mie.

Știam, în sfârșit, ce căutam eu în toată această poveste, știam de ce mă aflam aici.

Eram însărcinată și eram virgină.

În dimineața următoare, m-am trezit devreme, la țârâitul telefonului de lângă patul din camera de hotel. Am ridicat receptorul și am auzit:

— Sunt aici. Anne, pot să urc?

Mi-au dat lacrimile. Tremuram din tot corpul.

— Da, vino acum, i-am răspuns lui Justin. Trăia și era la Roma!

Au trecut câteva minute până să urce la etaj, timp în care m-am spălat cu puțină apă pe față și m-am pieptănat. Aveam o senzație ciudată în burtă, dar nu era nevoie să mi se aducă aminte că sunt însărcinată. Eram sigură. Înainte să merg la culcare, cumpărasem un test de sarcină care ieșise pozitiv.

Se auzi o bătaie în ușă și m-am grăbit să deschid. Mi-am dat seama că eram desculță și purtam o cămașă de noapte veche, dar nu-mi păsa.

Am deschis ușa și m-am aruncat în brațele lui. Am izbucnit în plâns. Ne-am îmbrățișat și Justin m-a sărutat. Dacă mai aveam vreo urmă de îndoială asupra dragostei mele pentru el, ei bine, dispăru pe loc.

M-am dat înapoi, să-l văd mai bine. Îmi era nespuse de drag. Nu-mi venea să cred că lăsasem să treacă atâția ani fără să simt ce simțeam acum. Atâta vreme în care nu știusem ce este dragostea! Trebuia să existe un motiv, iar acum credeam că știu care era.

— Anne, șopti Justin, mi-a fost dor de tine, foarte dor. Anne, mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată. Gândul m-a înfiorat mai tare decât ideea că voi muri în Irlanda.

— Spune-mi totul. Justin, pruncul născut de Kathleen nu este Mântuitorul. Kathleen nu este fecioară.

— Știu, zise el. În ultimele ore petrecute împreună, părintele Rosetti mi-a spus tot ce știa. E mort. A avut o moarte cumplită, la fel și copilul născut de Colleen. Copilul era Bestia.

I-am povestit ce văzusem pe străduța lăturalnică dintre spitalul Salvatore Mundi și hotel. Apoi i-am mărturisit că eram însărcinată.

Justin mă privi în ochi.

— Rosetti mi-a spus că fecioara adevărată este aici, în Roma. Anne, la tine se referea. Mi-a spus că, potrivit mesajului de la Fatima, sunt mai multe fecioare însărcinate și că una va naște

Mântuitorul și una va naște Bestia.

— Colleen? I-am întrebat. Trăiește? E bine?

— Am dus-o la Seminarul Woodbine. Primește îngrijiri acolo. Anne, l-am văzut pe Satana. Ochii legiunilor de îngeri căzuți erau înăuntrul ochilor pruncului. Mii de ochi, ca niște gămălii de ac minuscule. Exista atâta răutate și ură în acei ochi! Nu se aseamănă cu nimic din ce am văzut sau mi-am imaginat vreodată.

— Ține-mă strâns, i-am spus, și Justin mă îmbrățișă. Mă simțeam protejată în brațele lui. Mă simțeam deplin acceptată și iubită.

— Anne, te iubesc atât de mult!

Îmi spuse ceea ce simțeam deja cu toată ființa.

— Te iubesc, Justin. Ce ne facem noi doi?

Îngenunche în fața mea și-și plecă ușor capul.

— Te iubesc din tot sufletul. Știu că te voi iubi o eternitate. Trebuie să renunț la preoție. După aceea, te rog, te măriți cu mine? mă întrebă.

Am îngenuncheat și eu. Voiam să fiu cât mai aproape de el. Simțeam nevoia să-l privesc în ochii lui frumoși.

— Da, mă mărit cu tine, i-am răspuns.

*Nouă luni mai târziu, Spitalul de Pediatrie, Boston,
Massachusetts*

Cine poate ști căile Domnului? Cine poate înțelege cu adevărat? Cu siguranță, nu eu.

Țineam în brațe cel mai scump și micuț bebeluș. Se născuse cu doar câteva clipe în urmă. Avea ochii deschiși și mă privea lung, de-a dreptul insistent. Nu o mie, ci doi ochi albaștri superbi. Era un copil perfect și nu aveam nevoie ca medicina să-mi confirme acest lucru. *Știam. Pur și simplu știam.*

Doctorița Maria Ruocco se aplecă spre mine. Era o femeie drăguță, care nu se afla în spital din partea Bisericii. Cu blândețe, îmi dădu părul de pe frunte la o parte. Am zărit ceva în privirea ei. Acest medic, sigur pe sine, care adusese pe lume mii de copii, era tulburat.

În cele din urmă, îmi vorbi:

— Anne, zise respectuoasă, ușor temătoare, ai rămas *intactă*.

— Știu, i-am spus.

Copilul scânci, începu să plângă și apoi mă trase cu putere, într-un mod absolut glorios. Lacrimi de fericire îmi mângâiară obraji. Mi-am desfăcut halatul și i-am dat pruncului sânul. I-am mulțumit lui Dumnezeu. Nu înțelegeam totul, dar știam că e bine, că e așa cum trebuie să fie. Trecuseră nouă luni de când primisem, subit și misterios, darul incredibil al maternității.

Zămislisem fără să am relații sexuale. Iar acum, născusem un copil sănătos.

Justin stătea aproape de mine. Masca sterilă îi atârna la gât. Chipul lui frumos răspândea lumină. Privirea îi era încărcată de iubire, pentru mine și copil. Pe perioada sarcinii, Justin mi-o dovedise de mii de ori. Acum, îl iubeam chiar mai mult decât în ziua aceea, la Roma.

Și credea – amândoi credeam în miracolul de sub ochii noștri.

Nu știam ce se va întâmpla după ce voi părăsi spitalul, cum va fi viața copilului sau a mea. Dar în acea zi am aflat ce înseamnă fericirea și voiam să nu se sfârșească niciodată.

Îl priveam pe acest copil – pe acest copil sfânt –, această fetiță numită Noelle.

Mântuitorul nostru era o fetiță.

EPILOG

Noelle, Noelle

112

Noelle avea optsprezece ani când fu martoră la teribilul accident de mașină de pe Vandemeer Avenue. Trăia cu frații, surorile, mama și tatăl ei, „clanul O'Carroll”, într-un orașel din Mâine.

Era studentă și voia să devină medic, să facă bine, atât cât îi va sta în putere. Învățase acest lucru de la părinții ei, amândoi oameni de suflet. Predau la Universitatea Maine, dar se îngrijeau totodată de un cămin pentru tinerele fete rebele. Fuseseră întotdeauna părinți grijulii, iubitori.

În cei optsprezece ani ai săi, Noelle nu mai văzuse ceva atât de îngrozitor ca accidentul de la intersecția Vandemeer Avenue, de obicei liniștită. O șocă și o întrista, smulgându-i lacrimi. O făcu să se simtă vulnerabilă, muritoare și temătoare.

Dintr-odată, o cuprinse o îndoială teribilă și chiar furia, în ceea ce privea căile de neînțeles ale Domnului. Își luă privirea de la mașina distrusă, respingătoare.

Camioneta Volvo galbenă se izbise de un castan. Copacul neînduplecat rupsesse în două vehiculul, trecând prin carcasa motorului și locurile din față și din spate.

Șoferul și tânăra sa soție muriră pe loc. Trei copii mici păreau să fie și ei morți. Era totul atât de absurd și de tragic!

Un al patrulea copil, o fetiță adorabilă, în pijama și papuci, fusese azvârlită afară din mașină. Era întinsă pe terenul din fața unei case, grav rănită.

Fetița plângea încet și era îngrijită de oamenii din cartier, care veniseră în grabă la locul accidentului.

Noelle nu mai putea suporta nicio clipă cumplita suferință. Moartea acestor oameni o înfuriase. Se întoarse cu spatele la suferința insuportabilă, la sirenele asurzitoare ale ambulanțelor și mașinilor de poliție care se apropiau.

Nu fusese niciodată atât de afectată. O durea capul. Nu putea suporta. Trebuia să facă ceva să ajute familia.

Se rugă din toată inima pentru reîntregirea familiei. Nu știa dacă putea să o facă. În mintea ei, îi *văzu* vii și nevătămați.

Privi apoi la fetița din iarbă – nu se întâmplase nimic.

Lasă această familie să trăiască. Merită o a doua șansă. Dă-le o altă șansă, se rugă ea.

Veniți la viață! Veniți la viață, micuților! Veniți la viață, mamă și tată!

Auzi țipete lângă mașină:

— Sunt vii! Cu toții. Sunt vii!

Adusese familia la viață, întocmai cum făcuse Iisus cu Lazăr, din compasiune și dragoste. Era primul ei miracol și, în timp ce se uita la copilași, la mama și tatăl lor, inima îi tresăltă de bucurie și împlinire.

Noelle se îndepărtă în grabă, ca nu cumva să fie văzută. Nu avea de unde să știe că era urmărită.

Ochii o urmăriră cu nesaț în timp ce urca strada liniștită, mărginită de stejari. Tot drumul, până acasă. Erau ochii fantomatici ai unui tânăr care fusese purtat de valuri, înfometat și înghețat, pe o plajă, cu nouăsprezece ani în urmă. Un băiat care fusese aruncat în recea Mare Irlandeză și supraviețuise totuși.

Pe fruntea tânărului era un semn roșu estompat, o cruce făcută cu degetul de un slujitor al Domnului.

Semnul îl ardea mereu și îi canaliza ura.

Așteptase toți acești ani. Fusese răbdător. Dar acum, privind la Noelle și la familia ei, intenționa să-i ia ceea ce-i aparținea lui de drept.

O urmărea... cu mii de ochi satanici, răzbunători.